

AGATHA

CHRISTIE

MƯỜI NGƯỜI
DA ĐEN NHỎ

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Mười người da đen nhỏ

Agatha Christie

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Nội dung](#)

[Chương 1\(A\)](#)

[Chương 1\(B\)](#)

[Chương 2](#)

[Chương 2 \(tt\)](#)

[Chương 3](#)

[Chương 3 \(tt\)](#)

[Chương 4](#)

[Chương 4 \(tt\)](#)

[Chương 5](#)

[Chương 5 \(tt\)](#)

[Chương 6](#)

[Chương 6 \(tt\)](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 8 \(tt\)](#)

[Chương 9](#)

[Chương 9 \(tt\)](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

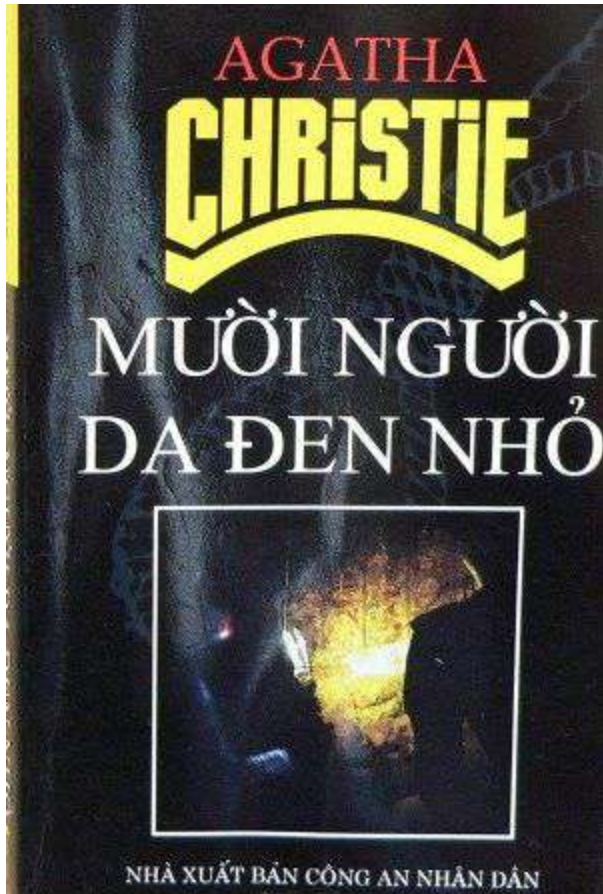
[Chương Kết](#)

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Nội dung

Nguyên tác tiếng Anh: Ten Little Niggers

Mười người da đen nhỏ, nguyên bản tựa gốc tiếng Anh: Ten Little Niggers (10 gã mọi đen nhỏ) hoặc And Then There Were None (Và rồi chẳng còn ai) là một tiểu thuyết hình sự của nhà văn Agatha Christie được nhà xuất bản Collins Crime Club phát hành lần đầu ở Anh ngày 6 tháng 11 năm 1939[2]. Tác phẩm đôi khi còn được xuất bản (và chuyển thể thành phim) dưới tên Ten Little Indians (10 gã da đỏ nhỏ). Tiểu thuyết nói về vụ án bí ẩn trên hòn đảo Soldier Island với 10 người bằng cách này hay cách khác đã thiệt mạng mà không hề có sự hiện diện hay dấu vết của thủ phạm. Đây được coi là một trong những tiểu thuyết hình sự xuất sắc và nổi tiếng nhất

của Agatha Christie, trên 100 triệu bản sách đã được bán ra khiến tác phẩm này trở thành tiểu thuyết hình sự bán chạy nhất trong lịch sử xuất bản thế giới. Mười người da đen nhỏ cũng là tác phẩm của Agatha Christie được chuyển thể nhiều lần nhất, cả trực tiếp và gián tiếp, dưới dạng phim điện ảnh, truyền hình và kịch sân khấu.

Nội dung:

Cuối năm 1930, có 8 vị khách thuộc đủ mọi tầng lớp và lứa tuổi được mời nghỉ tại ngôi biệt thự trên Soldier Island, một hòn đảo nằm lơ lửng ngoài khơi vùng Devon[4]. Sau khi được ông Fred Naracott chở tới đảo, họ nhận ra rằng chủ ngôi biệt thự (người được cho là đã mời họ) không có mặt, đón tiếp họ là hai người quản gia, cặp vợ chồng Thomas và Ethel Rogers. Mỗi người khách lần lượt phát hiện trong phòng ngủ tiện nghi của họ một bài đồng dao có tên Ten Little Soldier Boys (10 người lính nhỏ)[5]:

Nguyên bản Tạm dịch

Ten little Soldier boys went out to dine;

Mười người lính nhỏ đi ăn

One choked his little self and then there were nine.

Một người mắc nghẹn và còn chín

Nine little Soldier boys sat up very late;

Chín người lính nhỏ thức rất khuya

One overslept himself and then there were eight.

Một người ngủ quá giấc và còn tám

Eight little Soldier boys traveling in Devon;

Tám người lính nhỏ du hành tới Devon

One said he'd stay there and then there were seven.

Một người ở lại đó và còn bảy

Seven little Soldier boys chopping up sticks;

Bảy người lính nhỏ chặt củi

One chopped himself in halves and then there were six

Một người tự chặt đôi mình và còn sáu

Six little Soldier boys playing with a hive;

Sáu người lính nhỏ chơi với tổ ong

A bumblebee stung one and then there were five.

Một người bị ong nghệ đốt và còn năm

Five little Soldier boys going in for law;

Năm người lính nhỏ chơi trò xử án

One got into Chancery and then there were four.

Một người làm quan tòa và còn bốn

Four little Soldier boys going out to sea;

Bốn người lính nhỏ ra biển

A red herring swallowed one and then there were three.

Một người bị cá nuốt và còn ba

Three little Soldier boys walking in the zoo;

Ba người lính nhỏ tới vườn thú

A big bear hugged one and then there were two.

Một người bị gấu vỗ và còn hai

Two Little Soldier boys sitting in the sun;[

Hai người lính nhỏ ngồi dưới nắng

One got frizzled up and then there was one.

Một người bị thiêu đốt và còn một

One little Soldier boy left all alone;

Một người lính nhỏ bị bỏ lại một mình

He went out and hanged himself and then there were none.

Anh tự treo cổ và rồi chẳng còn ai

Sau bữa ăn tối đầu tiên, tám người khách tập hợp trong phòng lớn để bàn luận về sự vắng mặt của chủ nhà, bất ngờ chiếc máy hát chạy đĩa (có đề Bài ca thiên nga - Swan Song) phát ra một giọng nói bí ẩn kết án cả 10 người có mặt trên đảo rằng họ đều đã từng phạm tội giết người, những tội ác mà tòa án thông thường không thể xét xử:

- Anthony Marston từng cán chết 2 em nhỏ trong lúc lái xe bạt mạng.
- Thomas và Ethel Rogers từng cố tình bỏ mặc người chủ của mình ốm yếu đến chết để vợ lấy tài sản thừa kế.
- John Macarthur từng ra lệnh cho người tình của vợ mình tham gia một nhiệm vụ tự sát trong chiến tranh để gián tiếp giết anh ta.
- Emily Brent từng đuổi một cô gái giúp việc nghèo khi cô mang bầu, khiến cô đi tới chỗ tự vẫn.
- Lawrence Wargrave từng kết án tử hình Edward Seton vì tội giết người

mặc dù có bằng chứng cho thấy anh ta vô tội.

- Edward Armstrong từng phẫu thuật trong lúc say rượu khiến cô gái bệnh nhân qua đời ngay trên bàn mổ.

- William Blore từng đưa ra bằng chứng giả để tòa án kết tội một người tham gia vụ cướp nhà băng, người này sau đó đã chết trong tù.

- Phillip Lombard từng bỏ rơi đoàn tùy tùng 21 người bản địa khiến họ chết đói ở châu Phi.

- Vera Claythorne từng cho phép Cyril Hamilton, cậu bé mà cô là bảo mẫu, bơi ra quá xa khiến cậu bé bị chết đuối.

.....

(Trích Wikipedia)

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 1(A)

Trong một góc phòng dành cho những người hút thuốc ở toa tàu hạng nhất, thẩm phán toà án đang trầm ngâm ngồi hút thuốc. Uogrêvơ mới ra khỏi nghề cách đây chưa được bao lâu. Ông cúi xuống thối tẩu thuốc và chăm chú đọc một lượt các tin tức chính trị trong tờ báo *The Times*.

Uogrêvơ đặt tờ báo xuống, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đoàn tàu lao nhanh qua địa phận Xămoxitơ. Ông liếc nhìn đồng hồ, như vậy ông đã khởi hành được hai tiếng đồng hồ.

Thoáng qua trong trí, ông lần lượt kiểm lại những tin tức mà người ta đã đăng trên báo về hòn đảo Người da đen. Đầu tiên hòn đảo này do một nhà triệu phú người Mỹ bỏ tiền ra mua, ông ta là người say mê đến điên rồ môn thể thao đua thuyền buồm. Nhà triệu phú đã cho xây trên đảo, phía gần bờ Đêvônơ, một toà lâu đài lộng lẫy, hiện đại. Công việc mới tiến hành đến đó thì nhà triệu phú cưới cô vợ thứ ba. Người vợ này không hề hiểu biết gì về môn thể thao đua thuyền buồm cả nên cô ta đã rao bán cả đảo lẫn toà biệt thự tuyệt đẹp đó. Trên báo chí mỗi ngày người ta lại đăng thêm các tin giật gân hấp dẫn về hòn đảo nhỏ đó. Rồi có một bản thông báo ngắn gọn, kín đáo về một ngài Leky nào đó đã mua đảo. Nhưng tin tức vĩa hè vẫn tiếp tục lan truyền chứ không dừng lại ở đó. Người ta bảo, thật ra hòn đảo Người da đen đã được tiểu thư Gâybrion Tơl, ngôi sao màn bạc của Hôlyút mua! Cô ta muốn ra đảo nghỉ ngơi cho biệt lập, để xa lánh đám công chúng hâm mộ. Rồi những con ong chăm chỉ truyền tin lại thận trọng ám chỉ rằng hình như chính Đức Hoàng Thượng đã từng đến thăm, lưu lại đảo này và có

ý định mua nó. Chưa hết, có ông tự xưng là biết tất cả lại dám khẳng định chính Lord L... trẻ tuổi đã mua đảo chứ chẳng ai khác. Chàng ta là người đã chinh phục được Thần ái Tình và dự định đưa ra đảo để hưởng tuần trăng mật. Còn có một số khác thì đoán chắc rằng một đô đốc hải quân đã mua đảo, bởi vì đó là nơi làm các thí nghiệm bí mật về tàu chiến thì tốt vô cùng.

Hòn đảo Người da đen đã trở thành trung tâm thu hút mọi sự chú ý! Thảm phán Uogrêvơ rút trong túi ra một bức thư được viết bằng một thứ chữ rất khó đọc, đôi chỗ lại còn có một, hai từ bất ngờ mất đi không thể đọc nổi.

“Anh Uogrêvơ thân mến ... Hàng triệu năm rồi tôi không được nghe nhắc tới anh ... Anh cần đến hòn đảo Người Da Đen ... Một nơi thần tiên của thế giới ... Rất nhiều điều chúng ta trao đổi được với nhau ... Quá khứ đẹp đẽ ... Mỗi quan hệ mật thiết với thiên nhiên ... Chúng ta cùng phơi nắng ... Lúc 12 giờ 40 phút từ Pedinhơn ... Họ sẽ đợi đón anh ở Ócbritgiơ ...”

Cuối thư có một chữ ký loằng ngoằng:

“Thần ái chào anh: Conxtơnx Cănmihơn”.

Thảm phán Uogrêvơ thử cố nhớ lại xem lần cuối cùng ông gặp bà Conxtơnx Cănmihơn vào lúc nào. Ít ra cũng phải hai năm ... không phải, tám năm trước, khi bà ấy đến Italia để phơi nắng kia. Ở đó họ gặp nhau và nảy sinh mối quan hệ mật thiết giữa ông bà và thiên nhiên. Sau đó ông trở về nước Anh và nghe tin bà lại tiếp tục du ngoạn sang Xiri - một đất nước tràn ngập ánh mặt trời gay gắt và ở đó cũng dễ có các mối quan hệ nồng

nhiệt hơn giữa con người với thiên nhiên.

Conxtonx Cănmính đúnđ là mẫ đầ bà phù hợp với cách sống hoang dã, bí ă. Bà là người mà trong thực tế ai cũng có thể tin rằng bà dám mua hòn đảo và thiết lập xung quanh mình một bức màn bí mật.

Thăm phán Uogrêvơ trầm tư gậ gù. Mọi suy luận đề có lôgic cả, sau đó ông nhắm mắt vào mơ màng ...

Ông ngủ thiếp đi ...!

2

Vira Clâython ngồi trong toa tàu hạng ba. Trong phòng cô có cả thầy năm người khách. Cô ngả đầu ra ghế tựa, nhắm mắt vào. Ôi cuộc hành trình trong thời giết mới kinh khủng, oi bức làm sao! Giá mà trong chớp mắt đã đến ngay bên bờ biển nhi! Cô đã gặp một sự may mắn quá sức tưởng tượng khi cô nhận đượ bức thư này. Nếu không, ký nghỉ hè năm của cô cũng lại tẻ nhạt như các kỳ hè trước mà thôi. Trong khi người ta nghỉ thì cô phải trông nom lũ trẻ ranh. Nghỉ hè của một cô giáo dạy tư không nhàn hạ chút nào. Nhưng đã theo nghề dạy học thì không đượ phép để cho các hy vọng, viễn cảnh chế ngự, cám dỗ đượ mình.

Đúng lúc cô không dám hy vọng thì lại nhận đượ bức thư có nội dung:

“Nhờ văn phòng quản lý, phụ trách các nữ nhận viên có bằng cấp, tôi có đượ địa chỉ của cô. Tôi đã xem toàn bộ danh sách và tôi tin rằng cô là người thạo việc nhất. Tôi sẵn sàng trả tiền cho cô theo yêu cầu và tôi mong rằng ngày mồng 8 tháng này cô sẽ bắt đầu làm việc với tôi. Tàu hoả khởi hành lúc 12 giờ 40 phút tại ga Pedinhơn. Đến ga Ócbritgiơ sẽ có người đợi cô ở đó.

Tôi gửi kèm theo đây cho cô năm tờ séc của nhà băng để cô chi phí tiền tàu xe.

Nỗng nhiệt đón chờ cô

Bà Victôria An Leky”

Ở phía trên của của bức thư có hàng chữ in địa chỉ nơi cô phải đến: Đảo Người da đen, tỉnh Stichlohâyvơ Đêvơnsơ...

Hòn đảo Người da đen! Cô không dám tin vào mắt mình nữa. Người ta đã đem đến cho cô một tin quan trọng! Những kẻ đơm đặt, đưa chuyện đã kể biết bao nhiêu chuyện hấp dẫn và ngày càng hấp dẫn hơn về hòn đảo đó. Có thể trong những lời đồn đại có một phần nào sai sự thực, nhưng chắc chắn là một nhà triệu phú người Mỹ đã xây biệt thự trên đảo. Toà nhà đó tráng lệ đến nỗi không ai có thể tưởng tượng nổi.

Viora Clâython đã rất mệt mỏi. Cô vừa trải qua một năm dạy học nặng nề. “Mình đã tốt nghiệp thành một cô giáo dạy thể dục trường trung học nhưng điều đó không quan trọng cho lắm. Cái chính là từ giờ mình sẽ được nhận lương theo ngạch *chính qui* của các trường công!” – Cô nghĩ thầm.

Bất ngờ một luồng điện làm buốt nhói nơi trái tim cô. “Ôi mình rất sợ những ý nghĩ dầy vò khiến mình bị hoảng loạn thần kinh ... Nhờ ra pháp y lại kết luận khác đi kết luận ban đầu thì sao! Thây kệ, mình đã thoát khỏi sự nghi ngờ rồi kia mà!”.

Cô vẫn chưa quên, bác sĩ pháp y đã khen ngợi cô về lòng dũng cảm và sự nhanh nhẹn của cô. Cuộc khám nghiệm đưa bé chết đuối không thể kể càng hơn được nữa. Ngay cả bà Hemiltơn (mẹ đứa bé) cũng thể hiện sự ân cần đối với cô giáo ... Chỉ có Huygô ... *nhưng cô không muốn nghĩ tới anh nữa cơ mà?!*

Tự nhiên cô cảm thấy trong toa tàu ngột ngạt do cảm giác sợ hãi bất ngờ. Cô ao ước con tàu đưa cô đến đâu cũng được nhưng đừng ra phía biển. Trong ký ức cô như còn in hình một đoạn phim sinh động, rõ nét: đầu của cậu bé Xyril đang bị đẩy trôi về phía tảng đá, và kia là chỗ đứa bé ngạt thở, đây là chỗ nó bị chìm trong nước .. Nhoi lên, chìm xuống .. nhoi lên, chìm xuống .. Còn cô, chính cô lúc đó nước mắt dàn giụa, gấp gáp bơi ra phía đó... Gió nhẹ, sóng êm .. nhưng cô biết chắc mình chẳng thể đến kịp được. Biển cả .. biển sâu và màu xanh ập ập .. Buổi sáng trên bãi cát .. những thân hình nằm dài phơi nắng .. Huygô ... Huygô ... Anh biết rất rằng cô yêu anh ...

Cô không được nghĩ đến Huygô ...

Cô lại hé mắt ra, qua hàng mi cô nhìn thấy người đàn ông ngồi trước mặt mình. Đó là một thanh niên cao, mặt rám nắng. Anh ta ngồi gần cô, đang nhìn cô bằng đôi mắt xanh ngạo nghễ. Đôi môi anh mím chặt vẻ khắc nghiệt.

Cô gái nghĩ thầm: “Mình dám đến một nơi có nhiều điều bí ẩn, chắc mình sẽ được thấy nhiều điều thú vị”.

3

Philip Lombơd đưa cặp mắt tinh nhanh quan sát cô gái ngồi đối diện với anh và thầm đánh giá cô:

“Một cô gái diễm lệ ..trông có vẻ là một cô giáo”.

“Cô gái trông khôn ngoan và đóm dáng .. Một mẫu người không bao giờ chịu lùi bước trong tình yêu cũng như trong chiến trận. Chắc chắn cô sẽ chẳng run sợ tẹo nào dù phải đấu kiếm tay đôi... “

Bỗng nhiên anh nhăn trán lại. Không, ai lại để cho những ý nghĩ vẩn vơ như vậy chiếm lĩnh đầu óc mình. Còn các việc lớn hơn cần phải nghiên ngẫm, thận trọng.

“Nhưng cái việc lớn đó là gì mới được chứ? – Anh trầm ngâm. – Cái thằng cha Do Thái nhỏ bé kia nói rất mập mờ, bí ẩn”.

- Ngài có nhận việc đó không, thưa đại úy

Anh bình tĩnh hỏi lại:

- Với giá là một trăm đồng Ghinê ư?

Giọng nói của anh bình thản, ra vẻ coi một trăm đồng Ghinê không là gì cả. *Một trăm đồng Ghine* trong lúc mà anh đã nướng sạch hết cả tiền trong túi, và bữa ăn này có thể là bữa trưa cuối cùng anh được người ta mời chào đây. Anh cảm thấy thái độ tỏ ra khinh tiền bạc của mình không lừa nổi thằng cha Do Thái nhỏ bé kia. Cái dân Do Thái đáng ghét này, cứ hễ động thấy hơi tiền là chúng tỉnh táo lạ, không thể qua nổi mắt chúng. Chúng rất biết gài người ta vào bẫy!

Anh cố nói vẻ lãnh đạm, thờ ơ:

- Anh không thể nói cho rõ ràng hơn được ư?

Aidơc Morix kiên quyết lắc cái đầu hói nhỏ bé:

- Thưa ngài đại úy, tôi cũng không biết gì hơn. Những gì biết, tôi đã nói hết rồi. Người khách hàng của tôi nhờ nhắn lại với ngài rằng: “Người ta muốn thấy sự dũng cảm của ngài ở những nơi hiểm nghèo:.. Tôi được uỷ nhiệm đưa cho ngài một trăm đồng Ghinê. Với số tiền này ngài hãy khởi hành trên tuyến đường sắt đi Ócbritgiơ. Sau đó, tặc xi sẽ đưa ngài đến Stichlohâyvon.. Rồi bằng ca nô, ngài sẽ sang đảo Người da đen. Tại đó, ngài sẽ được biết nhiệm vụ. Lombơd cắt ngang hỏi:

- Tôi phải ở đó bao lâu?

- Nhiều nhất chỉ một tuần thôi

Đại úy Lombơd vâng vâng hàng ria nhỏ:

- Tôi hy vọng đó là một việc lương thiện chứ không phải ... không phải việc phạm pháp đấy chứ?

Vừa nói Lombơd vừa đưa ánh mắt sắc lạnh nhìn sang Morix. Hắn ta nở nụ cười xảo trá trên đôi môi dày, đặc trưng của dân Do Thái.

- Nếu như tới đó mà họ yêu cầu ngài làm việc phạm pháp thì ngài không nhận nữa, đã sao nào. Hắn nói hồ hởi.

Quý bắt thẳng cha Do Thái bé nhỏ, nham hiểm ấy đi. Hắn lại còn mỉm cười nữa chứ kia chứ. Hắn cười cứ y như là hắn biết tổng mọi chuyện rồi ấy, cái chuyện trong quá khứ của anh trước kia..

Lombơd bất đắc dĩ nở một nụ cười đáp lại.

Đúng thế, đã có một vài lần anh suýt bị sa lưới pháp luật, nhưng anh luôn luôn gặp vận may và vượt qua được! Nhưng những điều anh gây ra đâu phải là tội lỗi gì đặc biệt để mà phải dày vò lương tâm hàng ngày.

Không, anh không bị lương tâm dày vò. Anh quyết định nhận lời đến đảo Người da đen để thưởng thức cảm giác bí ẩn, thú vị...

4

Bà Emily Brent đã ngồi khá lâu trên chiếc ghế cứng trong toa dành cho những người không hút thuốc. Bà đã sáu mươi năm tuổi, nhưng trong mặt

bà trẻ hơn nhiều so với tuổi. Cụ thân sinh ra bà là một đại tá khét tiếng nghiêm khắc và tàn nhẫn. Bà đã hấp thụ được ở cụ thân sinh cái truyền thống đạo đức ấy.

Thời buổi bây giờ, nhìn sự sinh hoạt buông thả của thế hệ trẻ mới đáng phần nộ làm sao?! Nền đạo đức đã bị tha hoá. Ngoài ra còn *không thể chấp nhận được*.

Bà Brent với quan niệm đạo đức cổ xưa, hài lòng với cuộc sống goá bụa, bằng lòng được nhét vào toa tàu hạng ba chật cứng. Bà tự ca ngợi mình trong khi cảm thấy khó lòng chịu nổi những cong người đang ngồi quanh mình. Thời buổi này nhìn đâu cũng thấy sự lừa đảo. Con người ta chẳng còn ý chí gì nữa: Có đi nhờ răng cũng phải tiêm thuốc tê, không ngủ được lại phải dùng đến thuốc ngủ, họ ngồi phải trên ghế đệm êm; tụi con gái chẳng còn biết giữ gìn ý tứ nữa. Ai đời trên bãi tắm chúng cứ phô người ra trần truồng đến một nửa ấy.

Bà Brent bất chợt mím chặt đôi môi. Bà sẵn sàng cho những thí dụ cụ thể về sự đồi bại hư hỏng đó.

Bà nhớ đến mùa hè năm ngoái. Lậ trời, bây giờ thì bà cũng sẽ đi nghỉ, nhưng không phải nhìn thấy những cảnh nhố nhăng như năm ngoái nữa. Ở hòn đảo Người da đen ấy à...

Trong óc bà thầm nhắc lại nguyên văn bức thư mà bà đã thuộc lòng;

“Chị Brent thân mến!

Em hy vọng rằng bà chị còn nhớ tới em. Vài năm trước đây, chúng ta đã gặp nhau ở nhà chị Belhâyvơni vào tháng Tám đáng nhớ. Chúng ta đã có những cách nhìn nhận vấn đề thật giống nhau.

Giờ đây em đang định khai trương một nhà nghỉ ở hòn đảo gần bờ Đêvơnsơ. Em hy vọng sẽ biến nơi đó thành một nhà nghỉ thực thụ, một chốn vắng cảnh tuyệt vời, một nơi có sự phục vụ theo lối cổ điển, nhẹ nhàng, yên tĩnh... Một bãi tắm mà không có sự trần truồng, không có tiếng máy hát vào lúc nửa đêm. Em rất vui nếu chị thích kiểu tiếp đón của nhà nghỉ này và mời chị hãy đến đảo Người da đen. Em xin chịu mọi phí tổn cho chị. Chị sẽ là khách mời của em. Quãng đầu tháng tám chị đến được không? Mong tám tháng tám nhé!

Thân ái chào chị

V.A.L...”

Cái tên này là ai đây? Chữ ký không thể viết bằng các chữ cái được. “Gồm có nhiều chữ ký mà người khác không sao mà đọc nổi nữa”. – Bà Brent bực tức nghĩ.

Bà cố nhớ lại xem, những ai đã cùng nghỉ với bà ở Belhâyvơni? Nơi đó bà đã từng đến ghi hai mùa hè liên tiếp. À ở đó có một bà quý tộc, trạc trung niên... Bà ta tên là gì nhỉ...? Trời ơi, tên là gì nhỉ?...

Ông cụ thân sinh ra bà ta giữ một chức vụ cao trong nhà thờ. Không, chắc chắn ... à đúng rồi, tên họ là Lengđơn! Đúng là Lengđơn rồi.

Hòn đảo Người da đen! Báo chí đã viết nhiều về nó và về một ngôi sao màn bạc... hay là không phải về ngôi sao màn bạc mà về một tay triệu phú người Mỹ nào đó?

Một nơi như vậy chắc người ta bán cũng rẻ thôi. Chẳng phải ai cũng muốn ra đảo sống. Thoạt tiên, người ta thấy đó là một nơi rất mơ mộng, cách biệt nhưng khi đã ở đó rồi, người ta mới thấy những cái bất lợi của nó, và người chủ sẽ rất mừng nếu bán được nó đi.

“Dù thế nào mình cũng sẽ ra đó nghỉ” – Bà Brent quyết định.

Thu nhập của bà Brent vốn rất ít ỏi, khoản lợi tức không đủ để tranh trải cho một chuyến đi chơi xa, cho nên đi đâu bà cũng phải suy tính kỹ càng. Trong trường hợp này thì... Bà nghĩ đến người đã mời bà với một tình cảm trìu mến... bà gì nhỉ...? À bà Lengđơn!

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 1(B)

5

Vị tướng hưu trí Mơcathơ nhìn ra ngoài cửa sổ toa tàu. Con tàu đang chạy gần đến Ecxơtơ, đến ga này, ông sẽ phải chuyển tàu. Quả là nhọc nhằn phải ngồi trên con tàu chạy ỳ ạch trên đường ray! Ở đảo Người da đen, nghe nói có toa goòng nhỏ chạy bằng dây cáp, mà đảo đó có xa đất liền là bao đâu nhỉ?!

Ông không sao nhớ được chàng thanh niên có tên là Leky là ai? Hay là người bạn nào đó của Xpuphơ Legad hoặc là bạn của Giônni Đaiơ. Chàng Leky đã viết:

“ ... Ở đó cũng sẽ có một vài người bạn cũ của ngài... mọi người nóng lòng muốn nhắc nhở đến thời oanh liệt xa xưa.”

Có thể chứ, ở tuổi ông, người ta sẵn sàng nhắc nhở đến thời oanh liệt xa xưa. Về cuối đời, vị tướng thường hay hồi tưởng lại những người bạn chiến đấu cũ. Chỉ có điều xin đủ cái chuyện đáng nguyên rủa ấy, cái vụ dẫn vật ông đó. Chàng thanh niên Richmơn có hình dáng đẹp như một thiên thần... và lúc đó, anh ta mới gần ba mươi tuổi!. Ông nghĩ rằng anh lính Emititgiơ đã quá ba hoa làm lộ cái chuyện đó. Cái thằng non choẹt khốn khổ đó! Nhưng nó biết gì về chuyện đó mới được chứ? A, chẳng có gì để lại chứng cứ cả! Richmơn đã chết, một con người hay mơ mộng... nhưng mà ông lại hay tưởng tượng rằng lỡ có người thân nào đó hiểu lầm ông thì sao?!

Hòn đảo Người da đen đáng để tò mò lắm. Người ta bàn tán về nó quá nhiều. Hình như còn có tin rằng vị đô đốc hải quân hay là tổng tư lệnh không quân đã từng có ý định mua đảo.

Nhà triệu phú Mỹ Elmơ Robsơn đã cho xây toa lâu đài cách đây không lâu. Người ta bảo rằng toà lâu đài đó tráng lệ lắm, không thể tưởng tượng nổi.

Exơtơ đây rồi! Còn phải chờ ở ga một giờ nữa mới có tàu đi tiếp! Vị tướng về hưu bồn chồn. Ông ao ước được đi ngay trên con đường tới nơi đã

định...

6

Bác sĩ Emxtroong cố gắng qua vùng đồng bằng Salaibory với cái xe riêng của ông. Ông đã rất mệt mỏi. Trong sự thành đạt bao giờ cũng có nhược điểm. Đã có thời kỳ, ông bác sĩ mặc những trang phục hoàn hảo nhất. Phòng làm việc của ông ở khu Hali được trang bị những đồ gỗ lộng lẫy, đắt tiền và có đủ các dụng cụ y tế hiện đại nhất. Nhưng cũng có lúc, ông lại phải chờ, chờ khá lâu, chờ nhiều ngày dài đằng đẵng như người chơi cá cược. Liệu có may mắn, thành công nữa hay không?...

Đã có thời ông rất thành đạt, rất may mắn! Tuy là may mắn nhưng cũng phải kể đến cả sự khéo léo riêng nữa. Ông rất hiểu nghề nghiệp của mình cần tiếng tăm như thế nào. Lúc đầu, ông vào đời không được thành công. Ông kiên nhẫn chờ sự may mắn, và dịp may cũng tới. Đó là một lần ông chẩn đoán đúng bệnh. Nữ bệnh nhân hết lời ca tụng và biết ơn ông, bà ta lại là người thuộc tầng lớp quý tộc, có địa vị trong xã hội, và giàu có. Thế là ông được tiếng là người tài giỏi. Người ta lan truyền tin ấy, giới thiệu với nhau: “Bà cần phải đến bác sĩ Emxtroong khám đi... Ông ta còn *rất trẻ*... nhưng lại *cực kỳ* giỏi... Đấy như bà Pam đã từng theo chữa hết bác sĩ này đến thầy lang nọ trong ngần ấy năm trời, vậy mà chỉ có bác sĩ Emxtroong là chẩn đoán đúng bệnh!” Thế là khách kéo nhau đến khám cứ ùn ùn.

Cho đến bây giờ, bác sĩ Emxtroong đã là một người thành đạt. Ông bận rộn tiếp khách, chữa bệnh cả ngày, ít có thời gian rảnh rỗi. Trong hoàn cảnh như vậy ông cảm thấy rất vui mừng khi vào một buổi sáng tháng tám, ông nhận được giấy mời rời Luân Đôn để đến nghỉ ở một hòn đảo trong vài ngày. Trong lá thư đấy cũng không phải chỉ mời đi để nghỉ mát, mà nó có một nội dung khá mập mờ, nhưng để bù lại và làm cho sáng tỏ vấn đề hơn, nó lại có kèm theo một tấm séc. Một món tiền thù lao hậu hĩnh. Ông bà Leky ấy đã công khai đặt trước món tiền. Theo như họ biết thì ở nhà họ đang có chuyện không ổn, Ông Leky tỏ ra lo lắng về tình hình sức khoẻ

hiện nay của bà vợ và muốn nghe ý kiến của bác sĩ, nhưng nếu mời bác sĩ công khai thì lại như chọc tức thêm bà vợ. Bà Leky không muốn nghe tới từ khám bệnh và bác sĩ, vì thần kinh bà ta...

Ô, đúng là những người tâm thần; bác sĩ Emxtroong cố giương mi mắt lên. Đàn bà thực ra là một loại tâm thần! Nhưng mà riêng trong lĩnh vực buôn bán kinh doanh thì đàn bà làm lại có kết quả tốt. Đa số những người đàn bà có bệnh thường phủ nhận lời khuyên của bác sĩ và khẳng định rằng thần kinh của họ chẳng có vấn đề gì, chẳng làm sao cả. Họ biện luận rằng họ chỉ buồn chán, và chắc chắn, họ chẳng cảm ơn anh nếu anh chân thật mà nói với họ sự thật về bệnh thần kinh của họ! Và thế là họ muốn tìm một giải pháp khác với y học...

“Trong sự quan sát, chú ý của vợ tôi có một chút bất bình thường nào đấy... (chỗ này là một từ gì đó khá dài mà không đọc được) nhưng mà không, không có gì nghiêm trọng cả... chỉ cần phải chấn chỉnh, chữa chạy đơn giản mà thôi...”

Thế đấy, nói tóm lại là ông ta muốn biết ý kiến của bác sĩ và cần nhất phải làm sao cho họ có niềm tin và hy vọng trong lúc bệng tật ấy.

Bác sĩ còn có may mắn là trong thời kỳ huy hoàng, ông đã thu lượm được khối kinh nghiệm ở một ca cách đây mười.. mười lăm năm trước. Đó là một bệnh nhân cực kỳ khó tính, khó chiều! Một người bị tâm thần bẩm sinh. Thế rồi một lần sự khiếp sợ quá giới hạn đã khiến bệnh nhân tỉnh lại, vĩnh viễn khỏi bệnh. Nhưng không phải trường hợp nào cũng may mắn như thế cả...

Một chiếc ô tô thể thao của hãng Đelmên vọt qua cạnh xe ô tô của bác sĩ. Nó chạy nhanh với vận tốc tám mươi dặm một giờ. Tiếng còi của nó đình tai nhức óc nghe thật kỳ lạ. Bác sĩ Emxtroong hầu như đã phải đánh tay lái cho xe mình chạy sát hàng rào bên đường. Chắc đó làm một thằng điên trẻ tuổi đã cho xe chạy với tốc độ tối đa trên xa lộ. Bác sĩ không phải thuộc hạng người liều lĩnh bạt mạng kiểu ấy. Suýt nữa thì nó cho ông ta toi mạng. Đồ khỉ gió! Cút đi cho rảnh!

Tôny Maxtown phóng điên cuồng như cơn lốc trong địa phận Mere. Vừa lái xe, anh vừa giận dữ càu nhàu.

“Thật là kinh khủng, bao nhiêu xe đi cứ như bò trên xa lộ ấy! Thật là những con người cẩn thận tới mức tẻ ngắt. Hơn nữa, họ lại cứ bò lê ở chính giữa đường ấy. Thật là vô ích, nước Anh không có chỗ cho những người lái xe, không giống như ở bên Pháp, ở bên đó, người ta được tăng tốc độ một nghì...”

Nên dừng lại uống một cốc gì đó hay là cố gắng đi tiếp? Hãy còn nhiều thời gian cơ mà! Chỉ còn phải đi chưa đến một trăm dặm nữa. Một ly rượu gừng không thể gây tác hại được. Thời tiết oi bức như là ở dưới địa ngục ấy, chắc chắn khi tới đảo ta sẽ được nghỉ ngơi thoải mái, dễ chịu hơn cho dù thời tiết vẫn nóng thế này. Ta chỉ muốn biết ông bà Leky là ai? Có điều chắc chắn là họ rất giàu, họ đã đưa tiền mời trước. Giá mà có ông bạn Bedgiơ đi cùng thì ta sẽ nói được các nhận vật ấy thuộc loại nào.

Tất nhiên, chỉ có thể bắt cóc ông bạn nghèo ấy đến được đây khi mà trong túi ông ta không còn lấy một xu.

Hy vọng rằng ở nhà những người giàu có như thế thì ta sẽ được uống rượu thả cửa. Họ đã dám mời khác đến thì chắc họ phải có của nả và chịu chơi, không phải thuộc hạng nhà giàu keo bản. Chỉ tiếc rằng ông bà Leky ấy chả có tiếng tăm gì cả. Mà theo thiên hạ đồn thì chính mình tinh mần bạc Gâybrion Tơl mua hòn đảo Người da đen kia mà. Và ai mà chả sẵn sàng làm quen, xúm xít xung quanh ngôi sao mần bạc ấy.

À mà không sao, ở đảo chắc chắn phải có vài cô gái nữa chứ...

Maxtơn từ trong tiệm rượu bước ra, anh vươn vai, ngáp dài rồi ngược nhìn lên trời xanh, sau đó, anh ngồi vào sau tay lái chiếc ô tô. Mấy cô gái trẻ gần người nhìn theo anh chàng đẹp trai: anh chàng cao một mét tám mươi centi, cơ thể cường tráng, tóc quăn lượn sóng, khuôn mặt rám nắng, đôi mắt xanh trong đẹp lạ lùng. Maxtơn ấn vào công tắc, xe rung lên. Chiếc xe lướt qua đường phố chật hẹp. Những ông già giật mình vụt chạy khỏi mặt đường khi thấy chiếc xe phóng như điên. Mọi người ngơ ngác nhìn theo

sau xe.

Entoni Maxtơn tiếp tục hành trình.

8

Blô rời Plymao bằng tàu hoả. Con tàu dừng lại ở tất cả mọi ga. Trong toa, ngoài Blô ra chỉ có một người khách già ngồi. Ông già có đôi mắt ướt, có dáng người như là ngày trẻ đã từng làm thuỷ thủ. Bây giờ ông già đang ngủ gật.

Blô cầm một cuốn sổ tây nhỏ xem và trầm ngâm suy nghĩ.

- Đây là danh sách của cả đoàn. – Anh ta lẩm bẩm một mình – Bà Emily Brent, cô Viora Clâython, bác sĩ Emxtroong, Entoni Maxtơn, ngài thẩm phán già Uogrêvơ, Philip Lombơd và viên tướng Mơcathơ. (Lạy thánh Mihai và thánh Gioóc! Viên tướng này đã từng được thưởng huân chương trong chiến tranh). Sau cùng là người hầu trong nhà vợ anh ta: vợ chồng Rôgiơ.

Blô đóng quyển sổ lại và cất nó vào túi. Anh đưa mắt nhìn vào góc có ông già đang ngồi ngủ gật.

- Cần phải huýt điều thuốc. Anh quyết định. Rồi một lần nữa Blô cẩn thận duyệt lại mọi việc trong đầu.

- Thật ra công việc này cũng chẳng khó khăn gì – Blô nghĩ. Mình chỉ không hiểu có thành công được không đây? Nhưng mình còn hy vọng ở chỗ nhìn bề ngoài của mình không thể gợi nghi ngờ gì.

Blô đứng lên và cẩn thận ngắm nghía mình trên tấm kính cửa sổ tàu. Trong kính phản chiếu lại một khuôn mặt có ria mép nom rất lính tráng. Không thể lộ được! Chỉ có đôi mắt xám nằm ở hai vì trí khá gần nhau.

“Mình có thể đóng vai thiếu tá được đấy chứ. Ô qui thật, không thể được. Không thể qua mắt viên tướng già được. Ông ta sẽ nhận ra sự lừa dối mất. Còn về miền Nam Phi thì mình có thể yên tâm. Trong đám khách chắc chẳng có ai biết về Châu Phi. Mới đây mình có đọc một bài viết về Nam Phi, mình có thể bốc phét về nó được đây”. Blô nghĩ thầm.

May mắn làm sao có nhiều loại thuộc địa khác nhau. Blô thấy Nam Phi có chiều hướng khả quan hơn cả. Anh không cảm thấy ngại ngùng khi phải đóng vai một người lính từ Châu Phi trở về trong một đám khách lạ.

Đảo Người da đen, Blô nhớ lại tuổi thơ của mình trên đảo... Nơi đó có những con hải âu sinh sống, với những tảng đá hôi hám. Hòn đảo đó cách bờ chừng một dặm. Người ta gọi tên nó là đảo Người da đen vì chính hình thù hòn đảo nom giống như một cái đầu tóc xoắn sát da và đôi môi dày của người da đen.

Thật là kỳ quặc khi có người lại xây nhà và ra ở trên những tảng đá! Ở đó thời tiết quá là đi đày! Quả là ai cũng biết các nhà triệu phú luôn luôn có những ý nghĩ kỳ dị lỗ lã!

Ông già chĩa quạu tỉnh dậy, đột nhiên ông ta nói:

- Con người không bao giờ hiểu được biển khơi... không bao giờ
- Đúng vậy đó, không thể hiểu hết được. – Blô tiếp chuyện với một giọng bình thản.

Ông già khoanh tay trước ngực rồi nói tiếp:

- Sẽ có bão đấy.
- Đâu có, ông bạn già, thời tiết rất đẹp.

Ông già nổi giận nói to:

- Đã bảo là sẽ có bão mà! Tôi đã ngửi thấy mùi bão rồi!
- Có thể ông nói có lý đấy – Blô đồng ý.

Tàu dừng lại ở ga, ông già lão đảo đứng dậy:

- Tôi cần phải xuống đây. Ông ta vụng về đẩy cánh cửa. Blô đứng dậy giúp đỡ ông già.

Nhưng ông già còn dừng lại bên cánh cửa đã mở. Tay giơ lên chào, đôi mắt ướm nhấp nháy, ông nói:

- Anh cần phải thận trọng và hãy cầu nguyện đi! Hãy thận trọng và hãy cầu nguyện! Ngày phán xét đã tới gần.

Từ chỗ cánh cửa đã mở, ông già ngã lăn xuống sàn ga.

Vẫn nằm trên đất, ông ngửa mặt lên nhìn Blô và nói đồng dục:

- Ta nói với anh đấy, anh bạn trẻ ạ. Ngày tận thế đang đến gần.

Blô ngồi xuống ghế và thầm nghĩ: “Ông già đó còn gần với ngày tận thế

hơn ta!”

Trong trường hợp này thì Blô đã linh cảm rất nhầm...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 2

1

Trước nhà ga Ócbritgiơ có một nhóm người đi đi lại lại về đợi chờ sự chỉ dẫn. Sau lưng họ, những người phu khuân vác đang bốc xếp valy, hành lý. Một người phu khuân vác gọi tên người lái xe tắc xi:

- Jim!

Người lái xe tắc xi chạy lại, hỏi nhóm người ấy.

- Các quý vị chờ ra đảo Người da đen phải không ạ?

Anh ta hỏi cô gái trong nhóm người đứng chờ với chất giọng đặc vùng Devonơ. Có bốn người cùng đáp lại là cần ra đấy, rồi sau đó, cả bốn người đều nhìn trộm lẫn nhau.

Người tài xế quay ra nói với thẩm phán Uogrêvơ vì trong nhóm bốn người ra đảo thì thẩm phán là người cao niên nhất.

- Có hai tắc xi được thuê để chở các ngài, nhưng chiếc xe kia cần phải ở đây đợi thêm chừng dăm phút nữa. Tàu chở khách từ Ecxơơ sẽ đến ga, chúng tôi được lệnh phải đón một người khác đến từ tàu đó. Vậy chúng ta nên đợi thêm chút nữa, đoàn đi bằng hai xe sẽ rộng rãi hơn, thưa ngài

Viora Clâython lên tiếng, giọng rất thích hợp với vai trò của một nữ thư ký:

- Tôi sẽ ở lại chờ xe sau, như vậy các quý vị ngồi xe trước là vừa đấy. – Cô nói với ba người đứng đó như ra lệnh, như một người chủ nợ nói với con nợ, như là một cô giáo đang chia các học sinh của mình ra thành từng nhóm để đánh Tennít.

Bà Brent đáp về nhần nhục:

- Cảm ơn cô.

Bà khẽ gật đầu rồi chui vào cánh cửa xe tắc xi mở sẵn.

Thẩm phán Uogrêvơ ngồi vào cạnh bà Brent.

Đại úy Lombơd lên tiếng:

- Tôi cũng ở lại đây với cô...

- Clâython – Viora tự giới thiệu

- Tên tôi là Philip Lombơd.

Những người phu khuân vác chất vali lên nóc tắc xi.

Trong xe, thăm phán lịch thếp, tế nhị bắt chuyện:

- Thời tiết sẽ rất đẹp trời đấy.

- Có thể lắm. Bà Brent trả lời.

- Ông già này rất là lịch thiệp – bà thăm nghĩ, ông ta là một người đứng đắn, có học thức chứ không phải thuộc loại lông bông sống trong các nhà trọ mà ta thường thấy bên bờ biển. Tất nhiên, khách của bà Lengđơn thì phải khá rồi...

Thăm phán Uogrêvơ hỏi:

- Bà đã đến đây bao giờ chưa?

- Tôi đã ở Cônuan và Tôrquây, nhưng Đêvơnsơ thì tôi mới tới đây lần đầu tiên.

- Tôi cũng chưa hề đến đây.

Tắc xi nổ máy, xe phóng đi.

Người tài xế của chiếc tắc xi thứ hai hỏi Viora và Lombơd:

- Các vị không muốn ngồi tạm trong ô tô để đợi tàu đến hay sao?

- Chúng tôi không có ý định ấy – Viora nói bằng giọng khẳng định, không cho ai có thể cãi được.

Đại úy Lombơd mỉm cười:

- Ánh mặt trời có thể thiêu đốt chúng ta. Tốt nhất, ta nên vào trong nhà ga ngồi đi.

- Tôi không may may, nghĩ đến điều đó. Tôi rất vui vì đã được rời khỏi toa tàu.

- Vâng, đúng vậy đấy, với thời tiết nóng nực thế này mà phải ngồi trên tàu thì quả là khó chịu.

Viora trả lời vẻ lãnh đạm:

- Tôi hy vọng chúng ta chỉ phải chịu đựng cái nóng đến thế thôi. Rồi thời tiết sẽ tốt hơn, ở đây đã là mùa hè, trong nước Anh, liệu hy vọng như vậy thì có hão huyền không?!

Đại úy Lombơd hỏi chuyện theo cách thông thường:

- Cô có quen biết vùng này không?
- Không, tôi chưa bao giờ đến - Rồi cô nói nhanh như muốn thanh minh vì sao mình lại đến đây. – Tôi áên đây để nhận việc đấy.
- Cô đến nhận việc ư?
- Vâng, tôi được nhận vào làm thư ký cho bà Leky.
- A ha, tôi hiểu rồi. - Đại úy nhã nhặn nói với Viora nhưng có thể nhận thấy giọng nói của anh đã thay đổi sắc thái. Đại úy có vẻ thân mật hơn, cởi mở hơn với cô gái. – Vì cô có khả năng chăng?

Viora cười lớn:

- Ô, đâu phải vậy, nhưng vì tôi đang muốn tìm việc làm, còn nữ thư ký của bà Leky đột ngột lâm bệnh Bà ta gửi điện đến hội đồng luật sư yêu cầu gửi ngay cho bà một nữ thư ký khác thế là họ giới thiệu tôi.
- Thế thì tôi hiểu rồi, thế nếu như cô không đồng ý với công việc thì cô sẽ lại đi chứ?

Viora cười đáp:

- Ô, tôi chỉ làm việc này tạm thời trong thời gian nghỉ hè thôi. Tôi còn có công việc cố định là dạy học ở trong trường nữ sinh phổ thông. Tôi thú thật cũng hơi rờn rợn khi nhận được giấy mời đến đảo Người da đen này. Hòn đảo được người ta viết trên báo khá nhiều. Liệu đó có phải là một thiên đường không?
- Tôi cũng không biết nữa, tôi cũng chưa bao giờ đến đấy đâu – Lombơd nói.
- Ôi anh cứ nói vậy chứ! Tôi nghĩ rằng ông bà Leky rất ưa thích các chuyện rùng rợn. Họ là những người như thế nào? Anh hãy kể về họ đi!.
“Kỳ quặc, cô ta dường như tin rằng mình đã từng quen biết với ông bà Leky ấy?” – Lombơd nghĩ. Nhưng bỗng nhiên đại úy nói nhanh:
- Có một con ong bò vẽ đậu trên cánh tay cô. Đừng, cô đừng có cựa quậy!
- Lombơd lấy tay phẩy nhẹ vào con ong như là quạt.
- Đi nào, bay lên!
- Trời ơi, cảm ơn anh, ở đây nhiều ong thế!
- Đúng vậy. Có lẽ là vì thời tiết nóng. Thế cô không hề biết chúng ta phải đợi ai ở đây ư?

- Tôi không hề biết tí gì về việc đó cả.

Tiếng còi tàu kéo dài nghe rõ dần. Lombơd nói:

- Hình như tàu đến đây.

Một ông già mặc quân phục vóc người cao lớn xuất hiện ở cửa lên xuống của con tàu. Mái tóc hoa râm của ông được hớt ngắn, ria mép bạc trắng được tỉa gọn gàng.

Người phu khuân vác mệt nhọc kéo theo một chiếc vali nặng chịch. Anh ta đang chỉ tay về phía Viora và Lombơd.

Viora bắt đầu đóng vai trò thư ký của mình, cô lịch sự tiến lên trước, tự giới thiệu:

- Tôi là nữ thư ký của bà Leky. Còn đây là chiếc ô tô chờ chúng ta. Hãy cho phép tôi giới thiệu với ngài đây là đại úy Lombơd.

Vị quân nhân già đưa đôi mắt sắc sảo màu xanh xám lên nhìn Lombơd như muốn đánh giá anh. Trong nháy mắt ông đã có được nhận xét sơ bộ về người thanh niên đang đứng trước mặt ông.

“Chàng trai này trông đẹp đấy, nhưng mà nom anh ta có điều gì không ổn...”

Cả ba người tiến về chiếc xe tắc xi đang chờ họ rồi ngồi vào. Họ phải đi qua các đường phố nhỏ thơ mộng của Ócbritgiơ, rồi họ phải đi khoảng một dặm trên quốc lộ Plimaos. Sau đó vào con đường liên tỉnh dốc hẹp, quanh co khúc khuỷu, màu xanh trải dài.

Viên tướng Mơcathơ (vị quân nhân già chính là viên tướng) nói:

- Phần này của vùng Đêvônơsơ tôi chưa đến bao giờ. Tôi có một căn nhà nhỏ ở phía đông Đêvônơsơ kia, ở gần với địa phận tỉnh Đoxit.

Viora nói:

- Ở đây tuyệt đẹp. Có những ngọn đồi đất đỏ nằm dưới một dải cây cối màu xanh!

Philip Lombơd không đồng tình:

- Ở đây tôi cảm thấy bó hẹp quá ... Tôi thích các vùng đồng bằng hơn, ở nơi đó người ta có thể nhìn thấy rõ người ta đang đi đâu...

Viên tướng nhìn Lombơd vẻ mỉa mai hỏi:

- Anh đã đi khắp thế giới rồi chứ?

Lombơd khó chịu nhún vai:

- Thì tôi cũng có đi đây đi đó, thưa ngài.

Còn trong thâm tâm, đại úy nghĩ: “Bây giờ ông ta sắp hỏi mình bao nhiêu tuổi, mình đã từng trải qua trong chiến tranh chưa như là các ông già thường hay hỏi”.

Nhưng ngay lúc đó viên tướng Mơcathơ không hề hỏi câu nào về chiến tranh thế giới cả.

2

Xe của họ bắt đầu leo lên một cái dốc đứng của ngọn đồi, sau đó lại trượt xuống một con đường hẹp chạy ngoằn ngoèo hình chữ chi thuộc địa phận tỉnh Stichlohâyvơ. Làng ven biển nho nhỏ được hình thành bằng mấy túp lều và trên triền cát có vài con thuyền đánh cá nằm chổng chơ.

Bây giờ họ đã có thể chiêm ngưỡng hòn đảo Người da đen trong ánh sáng chiều tà. Về phía nam của biển cả, hòn đảo như được mọc trời lên.

Vừa sững sốt ngẫm:

- Ôi, nó cách xa đất liền quá - cô thốt lên

Cô đã tưởng tượng hòn đảo ở rất gần đất liền, trên đảo phải nổi lên một toà nhà trắng tuyết vời. Vậy mà thực tế, đứng ở đây chẳng nhìn thấy dấu vết ngôi nhà trên đảo, chỉ nhìn thấy toàn là những tảng đá lô nhô. Hình dáng hòn đảo nom giống như một cái đầu của người da đen không lông, ẩn giấu những điều chẳng lành. Cô gái bỗng rùng mình.

Trước tiệm rượu Bảy Ngôi sao đã có ba người ngồi đợi. Từ xa họ đã nhìn thấy cái lưng gù của thẩm phán, cạnh đó là cái lưng thẳng đườn của bà Brent và người thứ ba là một người đàn ông nom lúng túng, vụng về, vẻ người cường tráng, năng động, người đó đứng lên tự giới thiệu:

- Tôi nghĩ tốt hơn hết là các vị đợi ở đây. – Anh ta nói - Với một chuyến thuyền máy là chúng ta có thể đi hết được đấy. Các vị hãy cho phép tôi tự giới thiệu. Tên tôi là Đâyvit. Tôi phục vụ ở Nam Phi mới về. Hầu như tuổi trẻ của tôi ở xa đất mẹ. Ha ... ha ... ha... !

Anh ta cười giọng ngân vang.

Thẩm phán Uogrêvơ nhìn anh ta vẻ không chút cảm tình. Nom ông có vẻ sẵn sàng “muốn tống khứ anh chàng ấy đi”. Còn bà Emily Brent thì ngập ngừng như không biết có nên tỏ ra thân mật với người vừa ở thuộc địa về được không?!

- Các vị không muốn uống một cốc gì trước khi chúng ta ra thuyền ư? - Anh chàng Đâyvit sốt sắng mời.

Không ai nhận lời mời ấy. Đâyvit đành quay lại giơ ngón tay lên nói:

- Nếu thế thì chúng ta đừng chần chừ làm gì nữa. Các chủ nhân đang chờ đợi chúng ta.

Anh ta không biết hoặc không cảm thấy không khí căng thẳng trong cả đoàn người. Bởi vì tin anh ta nhắc đến *chủ nhân đợi* đã làm các khách khứa lại càng lặng thinh, khó nói.

Một người đàn ông đứng dựa lưng vào một bức tường gần đó. Khi Đâyvit vẫy tay, anh ta rời tường lại gần đoàn người. Bước chân khuynh khoáng của anh ta đã chứng tỏ anh ta là người đi biển. Khuôn mặt đầy nếp nhăn và đôi mắt đen sẫm không biểu lộ tình cảm gì, anh ta cũng nói giọng nhỏ nhẹ của dân địa phương Đêvônso.

- Vậy thì chúng ta khởi hành ra đảo chứ, thưa các quý ông và các quý bà? thuyền đã sẵn sàng ra khơi, Còn có hai người nữa sẽ đi bằng ô tô riêng đến, nhưng ngài Leky đã dặn trước là chúng ta không phải đợi họ, bởi vì, cũng không biết khi nào thì họ mới tới đây.

Cả đoàn người bắt đầu đi. Người dẫn đường đưa họ đi theo một con đập chắn nước hẹp bằng đá đến một chiếc thuyền gấn máy đang bập bênh trên sóng.

- Chiếc thuyền này bé quá. – Bà Emily Brent thốt lên.

Chủ thuyền lên tiếng trấn an hành khách:

- Thưa bà, nhưng nó là một chiếc thuyền rất tốt, dù thế nào đi nữa chúng ta vẫn có thể yên tâm ngồi lên.

Thẩm phán Uogrêvơ thắc mắc:

- Nhưng chúng tôi đông thế này cơ mà?

- Gấp đôi số người này cũng vẫn ngồi vừa thưa ngài.

Philip Lombơd cũng nhẹ nhàng, thân thiện nói:

- Không có gì nguy hiểm cả. Thời tiết tốt, biển lặng sóng.

Bà Brent ngần ngại chút ít, nhưng rồi bà cũng để cho người ta dắt bà xuống thuyền. Những người khác tự động xuống. Cả đoàn người không hề nói chuyện với nhau, họ cảnh giác đề phòng lẫn nhau.

Họ sắp khởi hành, người chủ thuyền chuẩn bị khởi động máy.

Bỗng một chiếc ô tô từ trong làng phóng tới. Chiếc ô tô to, đẹp có một không hai. Sau tay lái là một chàng trai trẻ, tóc dài bay trong gió. Trong ánh hoàng hôn, chàng trai chui ra khỏi ô tô đúng là một thiên thần, hết ả thần mặt trời của phương đông vậy.

Chàng trai ấn còi ô tô ỳnh ỏi, rồi khum hai bàn tay làm loa gọi mọi người hãy chờ anh.

Phút giây đó thật huyền ảo. Entơni Maxtơn xuất hiện như không phải là người trần thế. Sau này dân bản xứ đôi khi vẫn còn nhắc tới hình ảnh ấy của chàng ta.

3

Pherd Narơxơt ngồi cạnh máy nổ điều khiển thuyền. Trong đầu anh bỗng nảy ra ý nghĩ: Đám người này kể cũng kỳ quặc và hoàn toàn khác với tưởng tượng của anh về khách khứa của Ngài Leky. Theo suy nghĩ của anh thì khách của ngài Leky phải sang trọng, quý tộc hơn kia. Phụ nữ phải ăn diện lộng lẫy, còn nam giới thì phải mặc đồ thể thao đua thuyền, ăn mặc để chứng tỏ họ là những người rất giàu có và là những nhân vật quan trọng.

Đoàn người đang ngồi kia khiến Pherd Narơxơt nhớ đến những người khách của ông Elmơ Robxơn. Pherd bất giác mỉm cười. Đó là các nhà triệu phú và họ rất thân thiết với nhau chứ không lạnh lùng như những người này.

Có thể ngài Leky thuộc dạng người khác thì sao? Ngài Leky cũng rất kỳ quặc thì sao? – Pherd suy nghĩ thế, anh cũng chưa bao giờ nhìn thấy ngài Leky lẫn vợ của ngài. Bởi cả hai vợ chồng họ chưa ai từng ra đảo. Tất cả

mọi việc chi tiêu đều do ông Morix điều hành. Mọi chuyện đi, đến đều thanh toán rõ ràng, sòng phẳng. Nhưng rút cục vẫn có điều gì đó rất kỳ quặc. Báo chí cũng đã viết nhiều điều úp mở, bí ẩn về ngài Leky và chính Pherd Naroxôt đã cung cấp cho báo chí những điều lạ lùng ấy.

Hay chính là cô Gâybrion Tơl mua đảo? Nhưng rồi anh lại nghi ngờ giả thiết này. Cần phải xem xét cẩn thận từng người khách đang ngồi trên thuyền, xem họ có thể dính dáng quan hệ gì đến ngôi sao màn bạc ấy không đã?!

Phải công bằng đánh giá nhóm người trên thuyền.

Một người phụ nữ đã có tuổi, thuộc loại khắc nghiệt chỉ nhìn bề ngoài cũng đã thấy chẳng thể có lòng vị tha. Viên tướng già kia là một quân nhân chuyên nghiệp. Cô gái trẻ xinh đẹp kia cũng có thể là một cô gái bình thường thôi, không thể dính dáng gì đến Hôlyut được. Còn cái người đàn ông to con, nhanh mồm nhanh miệng kia không thể là ông lớn được. Nom anh ta chỉ có dáng buôn bán ở một cửa hàng nhỏ mà thôi. Chắc chắn thế đấy! Còn cái ông già gầy có đôi mắt sắc sảo rõ ràng là một quan chức, nhưng hành vi có vẻ kỳ quặc làm sao ấy. Có điều chắc chắn là những người đó không thể có dính dáng gì đến thế giới điện ảnh được.

Không, ở trong thuyền này chỉ có một hành khách duy nhất có thể dính dáng tới điện ảnh, đó là chàng trai đến sau cùng bằng ô tô riêng. Ngay cả chiếc ô tô này trông cũng lạ, ở cả vùng Stichlơhâyvơ cũng không thể nhìn thấy cái thứ hai như vậy. Chiếc ô tô ấy chắc cũng phải tới mấy trăm đồng bảng Anh. Đó là sự thật! Chàng ta phải sinh ra trong một gia đình giàu có. Nếu như tất cả mọi người trong đoàn này đều có hình thức bên ngoài như chàng trai kia thì còn dễ hiểu... đằng này...

Kể ra đây là một chuyện kỳ dị, nếu con người ta chịu khó suy nghĩ hơn nữa.. một việc kỳ quái... Rất là khó hiểu...

4

Khi thuyền đã lại gần bờ đá, những người trên thuyền mới bắt đầu nhìn

thấy toà nhà. Nó nằm hoàn toàn về phía nam của hòn đảo, thoải dần về phía biển. Nếu nhìn từ phía nam thì sẽ thấy đó là một toà nhà thấp, hình khối hộp vuông nom rất hiện đại. Xung quanh nhà có nhiều cửa sổ và phòng nào cũng có một khoảng ban công để lấy ánh sáng và ra ngắm biển.

Một toà nhà tuyệt diệu - xứng đáng với niềm mong chờ của những người khách!

Pherd Naroxôt tắt mô tơ, con thuyền lặng lẽ áp vào một vịnh nhỏ trong đảo. Philip Lombơd lo lắng nói:

- Nếu có bão thì thuyền khó có thể vào được bờ này.
- Nếu gió đông nam thổi, thì chắc chắn không thể cập thuyền vào đảo được – Philip bổ sung. Khi có bão thì phải hàng mấy tuần không thể đến đảo được ấy chứ.

“Thế thì việc tiếp tế lương thực sẽ rất khó khăn. – Vừa Clâython thăm nghĩ: - Như vậy trên đảo sẽ gặp nhiều trở ngại đối với những người ở đây.”

Thuyền áp vào một bờ đá. Pherd Naroxôt nhảy lên bờ và cùng Lombơd giúp đỡ mọi người xuống. Naroxôt nhanh nhẹn buộc thuyền vào một vòng sắt được đóng trên một tảng đá. Sau đó anh chạy lên trước dẫn đoàn người leo lên các bậc đá nhẵn nhụi.

- Hay đấy, một chỗ tuyệt đẹp - Tướng Mơcathơ nhận xét

Nhưng ngay lúc đó, ông lại chợt cảm thấy khó chịu. Nơi này có vẻ kỳ quái làm sao ấy.

Khi tất cả đoàn người đã leo hết các bậc thang và tiến đến một khoảng sân bằng phẳng thì mọi người đều cảm thấy dễ chịu hơn. Cửa lâu đài mở sẵn và ở cửa có một người hầu mặc lịch sự đang đứng chờ họ. Vẻ đàng hoàng của người hầu khiến mọi người đều yên lòng. Bác ta dẫn cả đoàn đi xem quanh nhà, đến một cánh cửa mở ra sân trời, từ đây họ có thể ngắm toàn bộ phong cảnh ở bên trong.

Người hầu bước lên phía trước nhẹ nhàng cúi chào.

Đó là một người đàn ông cao gầy, tóc đã điểm bạc, bề ngoài ưa nhìn.

- Mời các quý ông, quý bà đi theo hướng này. – Bác ta nói.

Nơi phòng khách có một bàn đầy đồ uống đã sẵn sàng. Những chai rượu, cốc ly xếp ngay ngắn. Entơni Maxtơn cảm thấy vui lên một tí bởi trước đó

anh đã có ý nghĩ rằng đoàn khách này xem ra có vẻ lạ lùng. Trong đám này chẳng có ai thuộc giới *củamình* cả! Hay là ông bạn già Bedgiơ đã lừa anh đến đây? Nhưng mà đồ uống ở đây thì nhiều, kể cả nước đá cũng sẵn.

Còn người hầu đang ba hoa cái gì vậy?

“Ngài Leky... Rất tiếc vì có việc bận nên chưa đến được... chỉ ngày mai là ngài sẽ đến. Con đã nhận được lệnh... tất cả những gì mà các quý khách muốn... các quý khách có muốn lên thăm phòng của các quý khách không ạ?... Bữa ăn tối sẽ bắt đầu vào lúc tám giờ...”.

5

Viora được bà Rôgiơ dẫn lên tầng trên. Bà ta đi đến cuối hành lang, đẩy một cánh cửa đưa Viora vào một phòng ngủ đẹp lộng lẫy, một cửa sổ của căn phòng nhìn ra biển, còn cửa sổ kia thì nhìn ra phía đông. Viora bất giác bàng hoàng, mê mẩn cả người.

Bà Rôgiơ lên tiếng:

- Cháu hy vọng rằng tiểu thư thấy hài lòng chứ ạ?

Viora nhìn ngắm xung quanh, bà ta cũng đã mang hành lý của cô lên phòng, và đang mở tủ ra để xếp dọn. Cô mở cánh cửa vào buồng tắm lát gạch men màu xanh lơ:

- Như tôi đã thấy, mọi thứ ở đây đều hoàn hảo- Viora trả lời câu hỏi của bà Rôgiơ với vẻ phấn khởi, tươi tỉnh.

Giọng nói của bà Rôgiơ đơn điệu, tẻ nhạt. Viora tò mò nhìn bà ta từ đầu đến chân. Làm sao mà bà ta lại có vẻ nhợt nhạt, không sức sống đến thế trông y như một bóng ma vậy! Tóc của bà ta được chải mượt ra phía sau, bà mặc áo váy màu đen để chứng tỏ sự lịch sự và tôn trọng những người khách. Đôi mắt bà có một vẻ kỳ lạ, đôi tròng mắt luôn luôn đảo đi đảo lại.

“Cứ như bà ta e sợ cả cái bóng của bà ta ấy”- Viora thầm nghĩ.

Đúng vậy, con người bà ta toát lên vẻ sợ hãi!

Chỉ nhìn bề ngoài người ta cũng đã thấy bà Rôgiơ sợ một cái gì đó khủng khiếp lắm...

Viora cảm thấy lạnh ở sống lưng. Người đàn bà này sợ cái gì mới được chứ?

Viora nhã nhặn nói với bà phục vụ”

- Tôi là thư ký của bà Leky. Chắc bà biết điều ấy rồi chứ?!

- Thưa không, cháu không biết gì cả, thưa tiểu thư. Cháu chỉ được lệnh phải tiếp những người khách nào đến và phòng nào giành cho ai thôi ạ.

- Thế bà Leky không nhắc nhở gì ôêsn tôi sao? – Viora hỏi.

Bà Rôgiơ chớp chớp mắt:

- Thưa cô, cháu cũng chưa hề gặp bà Leky. Vợ chồng cháu cũng chỉ mới đến đây hai ngày trước thôi ạ.

Quả ông bà Leky là những người đặc biệt. Viora thầm nghĩ, nhưng cô lại to giọng hỏi:

- Thế có mấy người chờ khách ở trong nhà?

- Thưa cô, chỉ có hai chúng cháu. Cháu và chồng cháu là ông Rôgiơ thôi ạ.

Viora cau đôi lông mày. Họ là khách có tám người tất cả - thêm ông bà chủ nhà Leky thì mới là mười. Thế mà chỉ có một đôi vợ chồng người hầu thôi.

Bà Rôgiơ nói tiếp:

- Cháu nấu ăn rất tốt, còn chồng cháu làm các việc trong nhà cực giỏi. Tất nhiên, cháu không được biết trước là phải tiếp đón bao nhiêu người tất cả.

- Nhưng chúng ta sẽ cảm thấy sung sướng thoải mái ở đây chứ? – Viora hỏi tiếp.

- Ô, vâng, thưa tiểu thư. Cháu cũng thấy sung sướng khi ở đây. Nhưng mà cháu hy vọng khách khứa đến đây luôn luôn. Bà Leky đã có nữ thư ký rồi còn gì.

- Đúng thế đấy. – Viora nói.

Bà Rôgiơ lặng lẽ đi ra không một tiếng động. Bà ta biến mất như một bóng ma.

Viora bước đến gần cửa sổ, ngồi xuống ghế. Cô bị dày vò. Phải, ở đây tất cả đều như vậy... Thật là kỳ quặc... Rất lạ lùng. Ông bà chủ không có mặt, bà giúp việc thì xanh xao như cái bóng ma. Còn những người khách nữa, những người khách cũng rất đặc biệt; toàn những người lập dị được mời đến một chỗ.

“Được gặp mặt ông bà chủ Leky thì có lẽ ta sẽ biết rõ hơn về những con người lập dị đó”.

Cô đứng lên bồn chồn đi dạo quanh phòng.

Tất cả mọi vật trong phòng đều hiện đại và hoàn hảo. Sàn gỗ đánh bóng được trải một lớp thảm màu trắng xám... Tường quét vôi thanh nhã, dịu mắt... Chiếc gương lớn có treo một dây đèn điện xung quanh. Trên nóc lò sưởi không để cái gì ngoài một hình khối nom như một con gấu lớn. Hình như đó chính là một bức tượng môđéc, trong có gắn chiếc đồng hồ.

Thành lò sưởi thấy sáng loáng một cái ô nhỏ hình chữ nhật có phủ giấy bóng kính, xung quanh viền bằng sắt mạ kền bóng loáng. Hình như ô giấy đó có viết chữ nom như một bài thơ.

Vừa bước lại gần lò sưởi và đọc thử. Thì ra đó chính là một bài về mà trẻ con trước đây hay hát. Vừa nhớ lại tuổi thơ của mình:

Mười người da đen nhỏ đói bụng rủ nhau đi ăn tối,

Một người nuốt vôi chết nghẹn, còn chín.

Chín người da đen nhỏ đi ngủ nằm mơ rất dữ,

Vĩnh viễn ngủ hoài không tỉnh một người, còn tám.

Tám người da đen nhỏ dạo chơi trên hòn đảo nhỏ,

Một người vĩnh biệt cuộc đời chỉ còn lại bảy.

Bảy người da đen nhỏ chặt cành về nhóm lửa,

Một người bị xả chết chỉ còn lại sáu.

Sáu người da đen nhỏ rơi vào một bãi tổ ong,

Ong độc đốt chết một, chỉ còn lại năm.

Năm người da đen nhỏ chơi trò toà án,

Thảm phán phạm luật chết một, còn bốn.

Bốn người da đen nhỏ bơi ngoài biển cả,

Một người sa bẫy chết một chỉ còn ba.

Ba người da đen nhỏ dạo chơi trong vườn bách thú,

Gấu vồ chết một, chỉ còn lại hai.

Hai người da đen nhỏ cũng ngồi sưởi nắng.

Một người chết cháy chỉ còn mỗi một.

Một người da đen nhỏ một mình lang thang,

Chẳng còn một ai, treo cổ mình tự sát.

Viora mỉm cười. Ừ, tất nhiên bài vè này có ở đây, bởi hòn đảo này có tên Người da đen kia mà!

Cô lại ngồi xuống ghế nhìn ra biển.

Mặt trời dường như vô tận! Từ đây không thể nhìn thấy đất liền, chỉ nhìn thấy những tia sáng của mặt trời hoàng hôn đang chìm dần xuống mặt nước xanh ngắt mênh mông.

Biển khơi... bây giờ sao thanh bình... Đôi khi nó cũng rất tàn nhẫn... Biển sãn sàng kéo những con người xuống đáy sâu... Thế là chết ngạt... Chết sặc... chết chìm trong biển... ngạt thở, sặc sụa và chìm...

Không! Cô không muốn nhớ đến chuyện đó... cô *không muốn nghĩ* đến chuyện đó!

Chuyện cũng đã lâu rồi...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 2 (tt)

6

Bác sĩ Emxtroong cũng kịp đến đảo Người da đen vào đúng lúc mặt trời sắp lặn trên biển. Trong lúc ngồi trên thuyền ra đảo, ông muốn nói chuyện với người chủ thuyền, một người dân địa phương. Ông muốn biết đôi điều về những chủ nhân của hòn đảo, nhưng Naroxôt, người chủ thuyền nói rằng anh ta chẳng biết gì về họ cả, mà cũng có thể là ta không muốn bắt chuyện. Thấy thế, bác sĩ Emxtroong đành nói với anh ta chuyện thời tiết, chuyện đánh cá.

Ông đã thấm mệt sau chặng đường dài phải lái xe. Đôi mắt chói nắng, mỗi khi ông nhìn về hướng tây, nên ông cứ phải nhắm mắt lại.

Đúng, ông đã rất mệt. Mặt biển hiền hoà bình thản: ông cũng đang cần điều đó. Đã từ lâu ông muốn có một đợt nghỉ dài ngày, nhưng ông đã không cho phép mình làm điều đó. Tất nhiên, ông cũng có thể nghỉ nếu như công việc không vì thế mà gián đoạn. Ngày nay, con người ta chóng già đi. Bây giờ một khi mà ta đã đến được đây, bắt buộc ta phải làm việc cật lực.

“Tối hôm ấy ta thử tự vấn bản thân ta xem có nên quay trở về... Luân Đôn, về khu Hali nữa không? Rồi còn cả những việc khác nữa”. – ông nghĩ thầm.

Chỉ xung quanh một hòn đảo thôi đã có bao nhiêu phép lạ rồi: Cái từ “đảo” ấy mới gợi cho người ta nhiều mơ mộng. Ở đó người ta sẽ gạt bỏ mọi mối liên quan với thế giới bên ngoài: một hòn đảo là một vương quốc rộng. Và cũng có thể khi đến vương quốc ấy, người ta không còn đường quay trở về nữa.

“Ta phải bỏ lại sau lưng ta tất cả những ngày u ám” – ông nghĩ.

Và ông lặng lẽ mỉm cười về những kế hoạch bắt đầu hiện lên trong óc, những kế hoạch lãng mạn trong tương lai. Khi ông đặt chân lên bậc đá đầu tiên của hòn đảo, ông vẫn còn mỉm cười.

Ở tiền sảnh ông thấy có một người đàn ông già đang ngồi trong ghế bành. Ông bác sĩ có cảm giác như mình đã gặp người đàn ông này ở đâu rồi thì phải. Đúng, ông đã thấy khuôn mặt giống mặt của con ếch, cái cổ ngắn như cổ rùa, cái lưng gù và đôi mắt nhỏ ranh mãnh nhợt màu. Ai nhỉ? A, hình như đó là ông Uogrêvơ. Đã có lần ta làm chứng trước toà, trước ông ấy. Thẩm phán Uogrêvơ trông lúc nào cũng như ngủ gật, nhưng chẳng có gì qua được mắt ông ta, nếu như động đến các câu hỏi thuộc về lĩnh vực luật pháp thì lập tức ông ta trở nên tỉnh táo và rất linh hoạt. Ông ta rất có uy tín với những người ở toà án. Ông ta biết hướng mọi người theo quyết định của mình. Trong một số trường hợp ông đã quyết định trừng phạt kẻ phạm tội một cách không ngờ. Nhiều người nói rằng ông là một thẩm phán sắt đá, không thể van xin được.

Kỳ lạ thay lại gặp ông ta ở đây... ở đây, ở một nơi rất xa xã hội loài người.

7

Thẩm phán Uogrêvơ cũng nghĩ bụng:

“A, bác sĩ Emxtroong? Mình nhớ ra lão rồi, đã có lần lão đứng trước toà làm nhân chứng. Lão ta ăn nói rất thận trọng, chính xác. Tất cả các bác sĩ đều hơi có máu tâm thần và cả cái dân khu Haly cũng nguyên là những nhà giàu điên rồ”. Thẩm phán nhớ lại nhận xét của một người thợ quét vôi về những người sống trong khu Haly cách đây không lâu.

Ông nói to lên với bác sĩ:

- Nếu ông muốn uống, ông hãy quá bộ vào phòng khách.
- Trước tiên tôi muốn đến chào ông bà chủ đã.

Thẩm phán nhắm mắt lại, trong lòng ông thầm cho rằng những lời người quét vôi nói là có căn cứ, tất cả bọn thành đạt đấy có gì đó lập dị! Ông lại nói:

- Cũng chẳng cần phải lễ nghi đến thế đâu.

Bác sĩ ho khan:

- Sao thế?

- Chẳng có ông chủ, cũng chẳng có bà chủ, ở đây thật lạ. Tôi chẳng hiểu ra làm sao cả.

Bác sĩ sững người lại vài phút. Nhìn thăm phán Uogrêvơ tưởng thăm phán đã ngủ rồi thì bất ngờ lại nghe tiếng Uogrêvơ nói:

- Ông có biết Conxtơnx Cănmínhơn không?

- Hừm... Không, rất tiếc là tôi không biết.

- Chẳng có gì quan trọng đâu - thăm phán nói.

- Đó là một người phụ nữ rất đặc biệt... và có tài viết những bức thư mập mờ không sao đọc được, lúc này đây, tôi lại phải ngẫm nghĩ xem liệu tôi có đến một nơi tồi tệ không?

Bất giác, bác sĩ lắc đầu vẻ khó hiểu, rồi bước vào trong nhà.

Thăm phán Uogrêvơ lại tiếp tục ngẫm nghĩ về người phụ nữ có tên Conxtơnx Cănmínhơn. Phải, không thể đặt niềm tin vào bà ta cũng như tất cả những người đàn bà khác.

Sau đó, ông nghĩ đến hai người phụ nữ trong đoàn. Bà có tuổi ít nói và cô gái trẻ tuổi vẻ lạnh lùng. Nếu tính cả bà giúp việc Rôgiơ thì trong nhà có ba người phụ nữ. Bà Rôgiơ là một người phụ nữ kỳ lạ, nom bà ta lúc nào cũng có vẻ hốt hoảng, sợ hãi điều gì đó. Nhưng nhìn bề ngoài, hai vợ chồng họ có vẻ êm ấm, họ đều hiểu và làm tốt công việc của mình.

Vừa lúc đó, Rôgiơ bước ra hiên. Thăm phán hỏi bác ta:

- Bác có tình cờ biết điều này không, có người khách nào là phu nhân Conxtơnx Cănmínhơn sẽ ra đây không?

Rôgiơ ngạc nhiên:

- Không, thưa ngài, tôi không được thông báo tới tên người đó.

Thăm phán cố giương mi lên, và trong đầu ông lại hiện lên ý nghĩ:

“Chúng ta đang ở trên đảo Người da đen, đúng chưa nào? Sẽ rất giật gân nếu như ở đây lại xảy ra chuyện gì đen tối. Có thể thế được chẳng?”.

Entoni Maxton ngồi trong bồn tắm. Anh ta đang khoai trá hưởng thụ hơi nước nóng. Sau quãng đường dài phải ngồi trên ô tô, người anh như tê cứng lại. Đầu óc anh không suy nghĩ gì nhiều. Entoni thuộc loại người quen được chu cấp đầy đủ.

“Thế là mình đã phải trải qua một cuộc hành trình bắt buộc” – Anh nghĩ, sau đó chẳng vương bận thêm gì nữa.

Nước nóng... tất cả mọi người đều mỏi mệt... rồi mình sẽ đi cạo râu... uống một ly cốc tay... ăn bữa tối.

Và sau đó?...

9

Blô thất caravat. Có một điều gì đó mà ta chưa hiểu hết.

Phải chăng hình thức của ta chưa hoàn chỉnh? Ta hy vọng rằng không phải thế! Cả đoàn người này chẳng có ai kết bạn với ta... mà nói chung họ cũng nghi ngờ, dò xét lẫn nhau - cứ như là họ *đã biết*...

Nào thôi, dù sao cũng cứ phải hoàn thành công việc.

Ta không muốn làm việc qua loa, đại khái, vô trách nhiệm...

Anh nhìn lên tường của lò sưởi và thấy ngay bài vè của trẻ con đóng ở đó.

Quả là một tác động tinh thần!

“Ta vẫn còn nhớ tuổi ấu thơ của ta và hòn đảo này, nhưng ta lại không thể tin nổi là hôm nay ta phải làm nhiệm vụ ngay trong ngôi nhà này, trên hòn đảo này. Có lẽ tốt hơn hết, con người ta không nên biết trước tương lai”.

10

Tướng Mớathơ trầm ngâm suy nghĩ.

Thật quý bắt cái trò kỳ quặc đáng nguyên rủa này đi!

Không, mình đã tưởng tượng hoàn toàn khác thế này cơ...

Ông sẵn sàng lao vào các vụ việc nào đấy... miễn là được đi khỏi nơi đây...

Chỉ cần có chaêsc thuyền máy chở ông vào đất liền...

Ông bắt buộc phải ở lại.

Cái anh chàng có tên Lombơd nom thật là kỳ quặc, dễ sợ. Anh ta không phải là người chân thật. Ông dám thề độc rằng anh ta không phải là người thật thà!

11

Khi chuông reo, Philip Lombơd bước ra khỏi phòng của mình và dừng lại ở đầu cầu thang. Cử động của anh nom mềm mại nhanh nhẹn như một con báo vậ, có lẽ trong người anh có máu của loài báo. Cái nhìn của anh như của loài thú dữ.

Anh mỉm cười.

Vậy là chỉ ở đây một tuần thôi ư?

Ai sẽ thích ứng với một tuần ở đây?

12

Bà Emily Brent mặc áo váy bằng lụa đen để xuống ăn tối. Trước khi đi bà giở quyển kinh thánh ra đọc.

Môi bà mấp máy.

“Bọn vô đạo đắm chìm vào trong những cái huyết mà họ đã từ đào, sa vào những cái lưới bẫy mà họ đã tự giăng, chân họ đã bị sa lầy trong cảnh suy

đôi. Đức chúa hãy biết và trừng phạt họ; hãy đẩy ả công việc vào tay những kẻ ác. Hãy cho những kẻ ác vào địa ngục”.

Bà dừng lại, gấp quyển kinh thánh vào rồi đứng lên, gài lên ngực áo một vật trang sức rẻ tiền, xong xuôi, và đi xuống nhà để ăn bữa tối.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 3

1

Bữa ăn tối đã xong.

Thức ăn ngon và rượu rất tuyệt. Rôgiơ phục vụ bữa ăn không chệ vào đâu được.

Tất cả mọi người đều vui vẻ, không khí căng thẳng dò xét giữa mọi người giảm đi rõ rệt. Mọi người bắt đầu thấy dễ chịu hơn.

Thẩm phán Uogrêvơ tính khí dịu dàng hơn bởi rượu Portô ngon tuyệt, vị cay nóng làm dịu thần kinh. Bác sĩ Emxtroong và Tony Maxtơn im lặng. Bà Brent chuyện trò cùng tướng Mơcathơ, họ đã tìm ra được một số người quen chung. Viora Clâython thì đang đặt ra một số câu hỏi về Nam Phi với ngài Đâyvit, ngài Đâyvit cũng say sưa nói về chuyên đề này. Lombơd im lặng nghe chuyện của họ. Đôi khi, đôi mắt anh nhướng lên, mở to vẻ chú ý. Thịnh thoảng, anh lại nhìn những người khác đang ngồi xung quanh bàn như để nghiên cứu họ.

Bỗng nhiên Entơni Maxtơn hỏi:

- Có cái gì ở giữa bàn thế kia nhỉ?

Quả thật giữa chiếc bàn tròn có một khay thủy tinh trên đó có một đồng các hình đầu người nhỏ bằng sứ.

- Các quân cờ có hình dáng người da đen. – Tony nói. – Ở mà hòn đảo Người da đen, có lẽ vì vậy mà người ta đã sáng kiến tạo ra các quân cờ này đây.

Viora nhoài người lên nhìn:

- Có bao nhiêu quân cờ cả thầy?

- Mười quân!

Viora kêu to:

- Trời ơi, đúng là trò đùa! Có lẽ đây là mười quân cờ da đen trong bài về về người da đen nhỏ đây. Trong phòng tôi, trên thành lò sưởi có gài bài thơ đó.

- Ở phòng tôi cũng có. – Lombơd nói.

- Lò sưởi phòng tôi cũng có.

- Phòng tôi cũng vậy.

Tất cả mọi người đều công nhận điều đó.

- Vậy nó có ý đồ gì đây? Viora băn khoăn.

- Đúng là trò trẻ con. - Thẩm phán lầm bầm nói và rót thêm cho mình một cốc rượu Portô.

Emily Brent nhìn sang Viora Clâython. Viora cũng đưa mắt nhìn Emily rồi cả hai người phụ nữ đứng dậy sang phòng khách.

Trong phòng khách có cửa lớn toàn kính làm theo kiểu của Pháp mở ra ban công, tiếng sóng đập vào các tảng đá nghe ùm ùm như tiếng thở của biển.

- Âm thanh của biển nghe dễ chịu thật. – Emily Brent nói.

- Em lại không thấy điều đó – Viora gay gắt nói.

Bà Brent sững sờ nhìn cô gái. Viora đỏ mặt. Sau đó cô trấn tĩnh được và nói đầu dụi:

- Em cho rằng nếu ở đây mà có bão thì sẽ khó chịu lắm.

Bà Brent đồng tình với cô:

- Tôi chắc rằng vào mùa đông thì tào nhà này chỉ có đóng kín cửa lại thôi. Tôi không tin rằng chủ nhà lại đi thuê những người giúp việc thường xuyên cả năm.

- Em nghĩ có lẽ ở đây khó mà có thể thuê được người làm. – Viora nói nhỏ.

- Bà Lengđơn đã may mắn lắm mới thuê được hai vợ chồng người giúp việc đấy nhỉ, bà vợ nấu ăn cực khéo đấy. – Emily Brent nhận xét.

“Hay thật, những người già thường không nhớ tên những người khác cho chính xác”. – Viora nghĩ thầm khi nghe bà Brent gọi tên chủ nhà là Lengđơn. Cô nói cố nhấn mạnh cái tên mà cô biết:

- Vâng, bà Leky đã rất gặp may.

Bà Brent đã lấy từ trong sắc tay ra kim đan, vừa đúng lúc bà đang chọc que đan vào một mũi len thì nghe Viora nói, chiếc kim đan sững lại trong tay bà.

- Bà Leky? – Bà ta hỏi giọng cẩu kính. – Cô nói tên bà ấy là Leky?

- Vâng.

Emily nói dọng dặc:

- Trong cuộc đời tôi chưa bao giờ gặp ai, quen ai có cái tên là Leky cả.

Vìora mở tròn mắt ngạc nhiên.

- Nhưng mà hoàn toàn chắc chắn rằng...

Cô chưa nói hết câu thì cánh cửa thông từ phòng ăn sang phòng khách bật mở, cánh đàn ông ulla vào phòng khách, theo chân họ Rôgiơ bước vào bận bộ lễ phục đen, tay bê một cái khay.

Thẩm phán ngồi xuống bên cạnh bà Emily Brent. Bác sĩ Emxtroong ngồi xuống cạnh Vìora. Entơni Maxtơn mở cánh cửa kính thông ra ban công, bước ra ngoài đi dạo. Blô (hay tự xưng là Đâyvit) chăm chú nghiên cứu một bức tượng màu vàng nghệ. Anh ta đang suy nghĩ xem liệu bức tượng kì quái, gồm những đường góc cạnh xương xẩu kia có phải là người ta muốn làm tượng người đàn bà không? Tướng Mơcathơ dựa lưng vào lò sưởi, vuốt bộ ria bạc. Bữa ăn tối rất tuyệt vời khiến mọi người ai cũng phấn khởi. Lombơd ngồi xuống bên cạnh một chõng báo và bắt đầu giở tờ *Punch* ra đọc. Rôgiơ đi đi lại lại với cái khay trên tay. Cà phê cũng rất tuyệt: Đen nhánh và nóng.

Mọi người ai cũng hài lòng về bữa tối đầu tiên. Họ thoải mái với cuộc sống ở đây. Đồng hồ đã chỉ đúng chín giờ hai mươi phút. Không khí yên lặng, một sự yên tĩnh dễ chịu của những cái dạ dày no nê.

Bỗng trong không khí yên lặng ấy có một giọng cất lên. Bất ngờ, gay gắt và kiên quyết...

- *Các quý ông và các quý bà hãy yên lặng!*

Tất cả mọi người đều lặng đi, họ nhìn nhau rồi nhìn xung quanh xem ai nói?

- *Tiếp theo đây là những lời buộc tội các vị:*

- *Etuốt Gioócgiơ Emxtroong gây nên cái chết cho bà Luidơ Meri Clix vào ngày 14 tháng 3 năm 1925.*

- *Emily Kerơlin Brent phải chịu trách nhiệm về cái chết của cô Bitraixơ Tâylơ vào ngày 5 tháng 11 năm 1931.*

- *Uylion Henri Blô gây nên cái chết cho Giêm Xtiphơ Lendô vào ngày 10 tháng 10 năm 1928.*

- *Viora Elidabet Clâython giết Xyryl Áuginvi Heminton vào ngày 11 tháng 8 năm 1935.*
 - *Philip Lombơd có tội đã đẩy một nhóm hai mươi một người của một bộ lạc phía Đông châu Phi vào chỗ chết vào tháng 2 năm 1932.*
 - *Giôn Godơn Mợcathơ chủ tâm cố ý đẩy nhân tình của vợ là Actơ Richmơn vào cái chết ngày 4 tháng 1 năm 1917.*
 - *Entơni Giêm Maxtơn có tội vì đã làm cho Giôn và Luxi Cumbơ chết vào ngày 14 tháng 11 năm ngoái.*
 - *Tomơx Rôgiơ và Etil Rôgiơ gây nên cái chết cho bà Gieniphơ Brâyđi vào ngày 6 tháng 5 năm 1929.*
 - *Lônrxơ Giôn Uogrêvơ có tội làm cho Etuốt Sitơn phải chết vào ngày 10 tháng 6 năm 1930.*
- Đó là những lời buộc tội, các vị có lý do gì xác đang để tự bào chữa được chăng?*

2

Tiếng nói bí ẩn im bật.

Một phút tất cả mọi người im lặng, rùng rợn sau đó đột ngột tiếng ồn ào bùng lên! Rôgiơ đặt chiếc khay đựng cà phê xuống!

Cùng một lúc những tiếng rít lên lạnh lạnh và những giọng trầm, khàn khàn vang lên đây đó.

Lombơd cử động đầu tiên. Anh nhảy về phía cánh cửa và đẩy cửa ra. Bà Rôgiơ đã nằm dài trước cánh cửa như một đồng giẻ rách.

Lombơd quay lại gọi:

- Maxtơn!

Entơni lập tức nhảy đến giúp Lombơd. Họ nâng người phụ nữ lên và đưa vào phòng khách. Bác sĩ Emxtroong chạy vội đến giúp họ đặt người phụ nữ nằm lên đi văng, sau đó ông cúi xuống xem xét. Một lúc, ông nói:

- Không sao đâu, bà ta chỉ bị ngất đi thôi. Rồi bà ta sẽ tỉnh lại.

Lombơd quay sang nói với Rôgiơ:

- Bác hãy đi lấy vào đây một ly cônhắc!

Rôgiơ xanh xám mặt mày, tay run lấy bấy.

- Vâng, thưa ngài. Bác ta nói nhỏ và rón rén rời khỏi buồng.

Vừa kêu lên:

- Ai đã nói vừa nãy? Và nói ở đâu? Nghe cứ như là... giọng nói như là...

Tướng Mơcathơ phát khùng, quát lên:

- Chuyện gì ở đây vậy? Trò đùa ngu ngốc kỳ quặc gì thế này?

Tay ông run rẩy, đôi vai trĩu xuống, bất giác nom ông như già đi hơn mười tuổi.

Blô lấy khăn mùi xoa ra lau mặt.

Chỉ có thẩm phán Uogrêvơ và bà Brent là còn giữ được vẻ bình tĩnh. Bà Brent ngồi vẻ lãnh đạm, trên gương mặt hiện lên các nốt lấm tấm đỏ. Thẩm phán vẫn giữ điệu bộ như thường ngày, ông ngồi đầu rụt giữa hai vai. Đôi tai gương lên thận trọng nghe ngóng. Chỉ có đôi mắt là chuyển động nhanh nhẹn, tinh anh, đang sục sạo khắp trong phòng xem tình hình.

Lombơd lại hành động trong khi bác sĩ Emxtroong bận bịu với người phụ nữ đang mê man bất tỉnh.

Lombơd nói:

- Tiếng nói đó cứ như nghe ở trong phòng này vậy.

Vừa kêu lên:

- Nhưng ai mới được chứ? Ai nói, giữa chúng ta thì không phải rồi!

Lombơd nhìn quanh như là thẩm phán nhìn, rồi chậm chậm đi xung quanh phòng, và anh dừng lại một chút ở cánh cửa kính mở ra ban công. Sau đó, vẻ quả quyết anh lắc đầu. Bỗng nhiên ánh mắt anh sáng lên. Anh bước nhanh về phía cánh cửa bên cạnh lò sưởi thông sang phòng bên.

Anh cầm quả đấm cửa xoay, đẩy cửa bước vào phòng bên, ngay lập tức người ta nghe thấy anh kêu lên:

- A ha, đây rồi!

Tất cả mọi người đổ xô theo anh, chỉ có bà Emily Brent là vẫn ngồi cứng đờ trên ghế.

Ở phòng bên có một cái bàn kê sát vào bức tường của phòng khách. Trên

bàn có một cái máy quay đĩa kiểu cổ, và một cái loa to hình giống như một cái phễu. Miệng loa áp sát vào bức tường. Lombơd đẩy cái loa sang bên, chỉ cho mọi người thấy cái lỗ được khoan nhỏ tí thông sang phòng khách. Tất cả đã có vẻ dễ hiểu.

Sau đó, anh lại bật máy quay đĩa, đặt kim lên mặt đĩa thì lập tức lại nghe cái giọng rùng rợn ban nãy:

- *Tiếp theo đây là những lời buộc tội các vị...* Vừa kêu lên:

- Thôi đi, tắt máy đi! Thật kinh tởm!

Lombơd ngoan ngoãn làm theo lệnh của cô.

Bác sĩ Emxtroong thở phào nhẹ nhõm.

- Tôi tin rằng đây là một trò đùa ngu ngốc, tàn nhẫn, nhục nhã.

Thẩm phán Uogrêvơ nói nhỏ nhưng rõ ràng:

- Thế theo ông thì đây chỉ là trò đùa thôi ư?

Bác sĩ ngược nhìn thẩm phán ngạc nhiên:

- Thế là cái gì khác nữa?

Thẩm phán lại chậm rãi xoa xoa môi trên, sau đó ông nói:

- Trong giây phút này, tôi chưa có ý định nói rõ ý kiến của mình!

Entơni Maxtơn xem vào:

- Các ngài hãy nghe đây, chúng ta còn quên mất một đầu mối, đó là việc ai đã mở đĩa này?

- Đúng đấy, chúng ta cần phải tìm cho ra. - Thẩm phán đồng ý.

Sau đó, họ lại trở về phòng khách, tất cả mọi người đi theo.

Vừa lúc đó Rôgiơ bước vào với một ly cônhắc trên tay. Bà Brent đang cúi người xuống nhìn người bị ngất.

Rôgiơ khéo léo chen vào gần chỗ hai người phụ nữ:

- Nếu bà cho phép, con sẽ nói chuyện với vợ con: Này Etil... Etil... không sao đâu. Chẳng có chuyện gì cả, mình có nghe thấy không? Hãy tỉnh lại đi!

Bà Rôgiơ thở hỗn hển rồi đôi mắt hé mở, ánh mắt kinh hoàng nhìn những khuôn mặt đang đứng xung quanh mình. Rôgiơ tiếp tục gọi:

- Hãy tỉnh lại đi, Etil!

Bác sĩ Emxtroong cũng an ủi người phụ nữ:

- Rồi sẽ tốt thôi, bà Rôgiơ ạ, bà chỉ hơi bị chóng mặt tí chút thôi.

- Cháu đã bị ngắt đi phải không thưa ngài? – Bà hỏi.

- Đúng vậy.

- Tại vì cái giọng ấy mà... cái giọng thật là rùng rợn, *như là lời tuyên án ấy!*

Khuôn mặt bà ta xanh xám, trông con người run rẩy. Bác sĩ Emxtroong vội nói:

- Đưa cô nhấc đây!

Rôgiơ đặt cốc rượu lên bàn, và có ai đó đã chuyển cốc rượu đến cho bác sĩ Emxtroong, ông cầm cốc rượu cúi xuống người phụ nữ đang thở hổn hển:

- Uống đi, bà Rôgiơ.

Người phụ nữ nặng nhọc nghẹn ngào uống hết. Chất cồn đã có tác dụng tốt, khuôn mặt bà nom đã có sức sống.

- Cháu cảm thấy khá hơn rồi, chắc cháu bị xây xam mặt mày chỉ vì cái giọng quỷ quái ấy.

Rôgiơ nói nhanh:

- Tất nhiên là vậy rồi, chính tôi cũng bị choáng váng đấy. Suýt nữa thì cái khay rơi khỏi tay tôi. Sự dối trá đáng nguyên rủa ấy gây ra tất cả! Tôi chỉ muốn biết...

Lời nói đứt quãng, chỉ nghe thấy một tiếng ho khan, nhưng tiếng ho khan đó đã khiến Rôgiơ dừng giữa chừng câu nói. Thăm phán Uogrêvơ lạnh lùng nhìn Rôgiơ, ông chính là người đã ho khan vừa rồi. Ông hỏi Rôgiơ:

- Ai đã đặt cái đĩa đó lên máy? Không phải là bác sao Rôgiơ?

Rôgiơ kêu lên:

- Tôi không biết đó là đĩa gì! Con xin thề trước Đức Chúa vĩnh hằng, thưa ngài, con không biết! Nếu biết trước con thề không bao giờ đặt nói lên máy!

Thăm phán vẫn lạnh lùng, khô khan hỏi:

- Có thể bác nói đúng. Nhưng muốn cho tôi tin bác phải giải thích rõ hơn đi, Rôgiơ.

Người phục vụ lau mồ hôi trên mặt bằng khăn mùi xoa. Sau đó bác ta nói khẳng định:

- Con làm việc này theo chỉ thị, thưa ngài

- Chỉ thị của ai?
- Của ông chủ Leky.
- Chúng ta cần phải làm cho rõ ràng việc này. Nói một cách khác, chỉ thị của ông Leky thế nào?
- Theo chỉ thị đó con phải đặt cái đĩa này lên máy quay đĩa. Đĩa thì con tìm ở trong ngăn kéo và vợ con đã đặt nói lên máy khi con mang cà phê vào phòng khách cho các quý ông, quý bà.
- Một chuyện cổ tích rất thú vị. - Thẩm phán lẩm bẫm.

Rôgiơ kêu to:

- Đó là sự thật thưa ngài! Con xin thề trước Đức Chúa rằng đó là sự thật! Con cũng không hiểu đĩa đó là đĩa gì, mà con cũng không thể linh cảm trước được việc này. Trên đĩa có một chữ viết, vì vậy con tin rằng đĩa đó là đĩa nhạc.

Uogrêvơ nhìn Lombơd hỏi:

- Có đúng trên đĩa có chữ gì không?

Lombơd gật đầu. Bỗng nhiên anh bật cười, hàm răng trắng xoá và nhọn, anh nói

- Trên đĩa có một dòng chữ, thưa ngài; chỉ có một dòng chữ: *Bài hát thiên nga...*

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 3 (tt)

Tướng Mocerơ bất ngờ kêu lên:

- Nhưng tất cả việc này thật không thể hình dung nổi. Không thể hình dung được! Nhất là những lời buộc tội chúng ta. Cần phải làm gì bây giờ. Cái ông Leky ấy dù là ai thì cũng có những cư xử...

Emily Brent cắt ngang bằng một giọng lạnh sắc:

- Đây là điều cơ bản. Leky là ai?

Bây giờ đến lượt thẩm phán ngắt lời. Ông hỏi theo giọng bề trên, đó là bệnh nghề nghiệp mà ông đã bị nhiễm sau một thời gian dài làm công việc của toà án. Ông nói:

- Cần phải làm chính xác, chúng ta cần phải kiểm tra cặn kẽ từng khâu một. Nhưng tôi quyết định trước hết phải mang vợ Rôgiơ đi năm nghỉ đã. Rôgiơ! Anh đi, đi, rồi quay trở lại đây ngay!

- Thưa ngài, vâng ạ.

- Để tôi giúp cho. – Bác sĩ Emxtroong nói.

Bà Rôgiơ được hai người đàn ông dựng lên rồi đưa về phòng. Khi họ đã đi khuất, Tony Maxtơn nói:

- Tôi không biết các ngài có cảm thấy cần không, chứ tôi rất thèm uống một cốc rượu.

- Tôi cũng vậy. – Lombơd đồng tình.

- Thế thì để tôi đi tìm đồ uống nhé. Tony nói rồi anh đi ra khỏi phòng.

Một vài phút sau anh quay trở lại.

- Đã có một khay các chai rượu, chai nước để sẵn, chỉ cần bê vào đây thôi. Anh ta thận trọng đặt khay lên bàn. Vài phút tiếp theo họ lần lượt đến lấy cốc rồi tự rót thứ đồ uống mà mình thích. Tướng Mocerơ, uống một cốc Whisky mạnh, thẩm phán cũng chọn Whisky. Còn phần đông lại chọn một cốc nước hoa quả mát. Chỉ có Emily Brent là yêu cầu một cốc nước lọc. Bác sĩ Emxtroong quay trở phòng, ông nói:

- Không có gì nguy hiểm cả, tôi đã cho bà ta uống thuốc an thần. Cái gì thế

này? Đồ uống hả? Cho tôi một nửa cốc thôi.

Cánh đàn ông uống thêm một lượt nữa. Một vài phút sau, Rôgiơ cũng quay trở lại.

Thẩm phán Uogrêvơ bắt đầu đóng vai trò chánh án. Bồng chốc căn phòng trở thành nơi điều tra xét hỏi.

Thẩm phán nói:

- Nào Rôgiơ, chúng ta cần phải kiểm tra lại toàn bộ việc này. Ai là ngài Leky?

Rôgiơ mở to đôi mắt.

- Hòn đảo này là của ông ta, thưa ngài.

- Ta biết rồi. Nhưng ta cần hỏi là bác biết gì về *chính* bản thân ông ta kia.

Rôgiơ lắc đầu.

- Con không thể nói được điều này, thưa ngài. Con chưa hề thấy ông ta lần nào.

Mọi người trong phòng rục rịch chuyển động.

Tướng Mưcathơ lên tiếng:

- Chưa bao giờ thấy ông chủ. Tôi phải hiểu điều này như thế nào đây?

- Cách đây một tuần, chúng con chưa hề đến đây. Con và vợ con. Họ chọn chúng con qua thư từ giới thiệu bằng con đường hăng giàu người làm. Tên hăng là Plima Riginơ.

Blô gặt đầu, đồng ý:

- Hăng này có từ lâu.

- Bức thư đó bác còn giữ chứ? – Uogrêvơ hỏi:

- Bức thư nhận vào làm ạ? Không còn, thưa ngài, con đã ném nó đi rồi.

- Thôi được, hãy kể tiếp đi. Vậy là vợ chồng bác đến đây qua thư giới thiệu.

- Đúng vậy, thưa ngài. Họ viết rất chính xác khi nào thì vợ chồng con phải đến đây. Và chúng con đã đến. Ở đây, mọi việc đều có nề nếp, sắp xếp chu toàn rồi. Thực phẩm nhiều, và mọi thứ ở đây đều rất đẹp. Chúng con chỉ phải phủ bụi, quét dọn mà thôi.

- Rồi sau đó?

- Chẳng có gì đặc biệt, thưa ngài. Chúng con lại nhận được chỉ thị, cũng lại qua thư từ rằng cần phải sửa soạn các căn phòng bởi khách khứa sắp đến.

Sau đó hôm qua con lại nhận được một lá thư ngài Leky, qua bưu điện. Ngài ấy viết rằng ngài và vợ phải có việc giữa chừng nên sẽ ra đảo muộn. Chúng con cần phải làm những việc như chúng con đã làm và rồi sau bữa ăn tối, trong lúc mang cà phê lên cho các quý khách thì phải đặt cái đĩa nhạc lên máy cho khách nghe.

Thẩm phán soi mói hỏi:

- Bức thư ấy bác còn giữ chứ?

- Thưa còn, bức thư ấy con giữ đây.

Anh ta lấy bức thư từ trong túi ra đưa cho thẩm phán, ông cầm lấy.

- Hừm, - thẩm phán lẩm bẩm. - Giấy viết thư của khách sạn Rits, thư được đánh máy.

Blô tiến nhanh lại gần thẩm phán và hỏi:

- Thưa ngài cho phép tôi nhìn qua chứ ạ?

Anh ta tiếp bức thư từ tay thẩm phán và đọc nhanh, rồi lẩm bẩm:

- Nhân hiệu Vương Miện. Hoàn toàn mới không có một chữ cái nào viết lỗi. Giấy của văn phòng, hầu như tất cả các văn phòng đều sử dụng giấy này. Không thể điều tra gì qua bức thư này được. Có thể trên tờ giấy còn để lại dấu tay, nhưng mình cũng không tin là có.

Uogrêvơ bỗng nhiên nhìn anh ta vẻ quan tâm.

Entoni Maxtơn đứng sau lưng Blô và anh ta cũng tò mò xem bức thư qua vai Blô. Anh ta nói:

- Cái tên này cũng thật kỳ lạ, có đúng không nào? Venlonten Edơnbớc Leky. Cái tên có thể đọc được liền một mạch.

Thẩm phán bỗng giật mình chút ít:

- Ô cảm ơn Maxtơn. Đó là một phát hiện thú vị và gợi cho chúng ta điều cần chú ý.

Ông nhìn khắp lượt mọi người rồi bất ngờ vươn cái cổ ngắn như là cổ rùa ra và nổi giận nói:

- Tôi nghĩ rằng tất cả chúng ta hãy nói lên những điều mà mỗi người biết. Theo tôi sẽ dễ hiểu hơn nếu mọi người nói rõ ai biết gì về chủ ngôi nhà này.

- Ông dừng lại nghĩ một chút rồi nói tiếp. - Tất cả chúng ta đều đến do chủ nhà mời. Tôi nghĩ có thể lần ra đầu mối nếu tất cả đều nói diễn biến việc

của mình.

Sau một phút yên lặng, Emily Brent lên tiếng giọng quả quyết:

- Có điều gì đó rất kỳ trong việc này. Tôi có nhận được một bức thư, nhưng chữ ký không thể đọc nổi. Tôi đoán đó là thư do một người phụ nữ viết, người phụ nữ này đã từng đi nghỉ với tôi hai ba năm về trước. Tôi luận ra chữ ký đó là Langlen, hay là Lengđơn. Thực tế, tôi cũng có quen bà Lengđơn và một cô gái tên là Langlen. Còn có một điều chắc chắn là tôi chưa bao giờ gặp và quen biết, kết bạn với ai có cái tên là Leky.

- Bức thư bà còn giữ đấy chứ, bà Brent? - Thẩm phán hỏi.

- Vâng, để tôi lên phòng lấy xuống!

Bà đi ra và chỉ vài phút sau bà đã trở lại với bức thư trong tay.

Thẩm phán chăm chú đọc.

- Tôi đã bắt đầu hiểu rồi đấy. - Ông nói. - Thế còn cô Viora Clâython?

Viora đưa ra giấy thu nhận cô vào làm thư ký.

- Còn Maxtơn? - Thẩm phán hỏi.

- Tôi nhận được một bức điện báo. - Tony nói. Một bạn thân của tôi tên là Becđgiơ Bơkơli. Tôi rất ngạc nhiên vì theo tôi biết thì ông bạn già của tôi đang ở Nauy kia mà. Thế mà trong bức điện lại bảo tôi đến đây.

Thẩm phán gật gù rồi hỏi tiếp:

- Bác sĩ Emxtroong có gì không?

- Họ mời tôi đến chữa bệnh cho họ.

- Tôi hiểu rồi. Trước đây, ông không quen với gia đình này chứ?

- Không. Trong bức thư của họ có nhắc đến tên một đồng nghiệp của tôi.

- Điều đó đã gợi cho tôi một suy nghĩ đấy. Và tôi nghĩ rằng cái người đồng nghiệp ấy của ông không thể lại hỏi được phải không?

- Điều này... Tôi không biết nói thế nào nhỉ.. nhưng thực tế thì đúng đấy, tôi không thể hỏi được.

Lombơd lạnh lùng, nghi ngờ nhìn Blô, bất ngờ anh nói xem vào:

- Mọi người hãy chú ý tới điều này...

Thẩm phán giơ tay lên cắt ngang.

- Chờ một chút đã...

- Nhưng tôi muốn...

- Phải có thứ tự, ông Lombơd. Bây giờ chúng ta đang tìm nguyên nhân dẫn dắt chúng ta tập trung lại đây trong buổi tối hôm nay. Nào, tướng Mơcathơ. Tướng Mơcathơ vuốt ria lấp bắp:

- Tôi nhận được một bức thư... từ một chàng trai có tên là Leky... Cậu ta nhắc đến tên một vài bạn chiến hữu của tôi, và nói họ cũng sẽ ở đây... và cậu ta hy vọng rằng tôi sẽ không giận dữ nếu cậu ta mạn phép mời tôi đến cùng. Rât tiếc là bức thư đó tôi không còn giữ.

- Bây giờ đến Lombơd?

Đầu óc Lombơd nóng bừng bừng, anh không biết có nên nói rõ sự thực hay không? Rồi anh quyết định nói:

- Trường hợp của tôi cũng vậy, họ mời tôi đến. Trong thư có nhắc đến tên một vài người bạn chung của chúng tôi... Tôi tin ở điều đó. Lá thư tôi đã xé mất rồi.

Thẩm phán Uogrêvơ bây giờ mới hướng sự chú ý vào Blô. Ngón tay trở của ông lại vuốt ve môi trên, ông lịch sự nói:

- Nào, bây giờ đến việc khó chịu đây. Trong cái đĩa kia có nhắc đến tên tất cả mọi người (trong bản kết tội chúng ta ấy). Ai nấy trong chúng ta đều có tên và vô tội. Chỉ có một chi tiết bất ngờ là trong đó có một cái tên Uyliơm Henri Blô. Mà chúng ta đều biết giữa chúng ta không ai giới thiệu cái tên Blô. Vậy thì cái tên ngài Đâyvit đó phải chăng là tên giả? Ngài nghĩ thế nào về việc này thưa ngài Đâyvit?

Blô cau có trả lời:

- Các ngài ngạc nhiên cũng phải. Tôi cho rằng thông minh nhất là tôi nên thú nhận tên tôi không phải là Đâyvit.

- Vậy đúng tên ngài là Uyliơm Henri Blô.

- Đúng vậy.

- Tôi muốn nói thêm điều này. – Lombơd nói.

- Ngài Blô không những chỉ đóng vai ngài Đâyvit mà tôi còn nhận ra là trong buổi tối hôm nay, ngài đã nói dối rất là tài tình. Ngài tự nhận đã ở Nam Phi, nhưng tôi lại biết quá rõ về Nam Phi. Tôi xin thề với tuổi thanh niên của tôi rằng ngài chưa bao giờ đến Nam Phi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Blô. Tất cả ánh mắt đều tỏ vẻ giận dữ, nghi

ngờ. Entơni Maxtơn còn bước thêm một bước cho gần Blô. Hai bàn tay anh nắm lại.

- Nào, có phải ngài định lừa đảo không? Ngài phải giải thích rõ chứ?

- Xin các ngài hiểu cho. Tôi sẽ không còn các bạn câu tôi chứng thực cho. Tôi là thám tử. Hiện tại văn phòng thám tử của tôi ở Plimao. Họ đặt tôi làm việc này đây.

- Ai đặt việc cho ngài? - Thăm phán hỏi.

- Một khách hàng tên là Leky. Người ta hẹn trả cho tôi một số tiền khá lớn, một tấm séc kèm theo những điều kiện. Họ viết rất chính xác rằng họ muốn gì. Rằng tôi phải đến đây và tôi phải đóng vai như tôi cũng là một người khách. Tôi còn nhận được tên giả của mình. Và như vậy tôi đã phải qua mắt các vị.

- Đến đây vì việc gì?

- Tôi cần phải bảo vệ đồ nữ trang của bà Leky. – Anh ta nói giọng cay đắng. – Bà Leky là của khi? Bây giờ tôi không còn tin ở cái tên này nữa.

Thăm phán lại xoa ngón tay trở lên môi và nói suy luận của mình:

- Tôi tin rằng chúng ta đã tìm đúng hướng. Venlonten Edơnbơc Leky! Trong bức thư gửi bà Emily Brent tên viết không thể đọc nổi, nhưng cái tên thánh thì lại đọc được rõ: Victoria An. Tất cả chúng ta đều thấy, chữ cái bắt đầu đều giống nhau: Venlonten Edơnbơc Leky... Victoria An Leky. Tất cả đều có những chữ viết tắt V.A.Leky. Như vậy, nếu chúng ta ghép các chữ cái ấy vào với nhau thì có nghĩa là: Một người nào đó!

Vừa kêu to:

- Ôi đó là một sự thật không thể tin được, họ điên rồ hay sao?!

Thăm phán lặng lẽ gật đầu:

- Đúng vậy. Tôi cũng không loại trừ khả năng có một người điên mời chúng ta tới đây... Một người điên nguy hiểm, và nó có thể đưa chúng ta tới chỗ chết người đấy.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 4

1

Một phút yên lặng. Một sự yên lặng bối rối, bàng hoàng. Sau đó, thẩm phán mới nói nhỏ, nhưng rõ ràng, dễ hiểu:

- Thôi, tôi phải tiếp tục kiểm tra lại từng đoạn tiếp theo. Trước tiên là tôi muốn chứng minh trường hợp của mình.

Ông lấy từ trong túi ra bức thư và đặt lên bàn.

- Bức thư này là do một người quen cũ của tôi viết, là phu nhân Conxtonx Cănmínhơn. Đã nhiều năm nay tôi không gặp lại bà ta. Bà ấy đi phương Đông. Những bức thư này lại viết rất úp mở, rồi tinh theo đúng kiểu viết của bà ấy. Trong thư, bà ta mời tôi hãy lên đây cùng bà ta với một mục đích chưa rõ rệt mà ông bà chủ đảo ở đây muốn. Như vậy có thể thấy phương pháp để gọi tôi đến đây cũng giống như các bạn. Vì thế tôi muốn nhắc lại trong tất cả các trường hợp ở đây đều chứng tỏ một điều: *cái người nào đó đã lừa chúng ta đến đây cũng đã bỏ công tìm hiểu cuộc đời riêng của chúng ta và rõ ràng là người đó rất hiểu chúng ta.* Dù ông ta là ai thì ông ta cũng đã biết phu nhân Conxtonx là người quen cũ của tôi, thậm chí còn biết kiểu hành văn của bà ta nữa. Ông ta cũng đã biết về đồng nghiệp của bác sĩ Emxtroong, và biết đồng nghiệp ấy đang ở tận đâu? Ông ta cũng đã biết rằng hai năm trước đây bà Brent đi nghỉ ở đâu và gặp gỡ với ai? Ông ta cũng biết về bạn bè chiến hữu cũ của tướng Mợcathơ.

Ông nghĩ một chút rồi nói tiếp.

Như vậy là ông ta biết rất nhiều về chúng ta, và ngay cả bản luận tội đọc lên kia cũng rất cụ thể.

Tiếng ồn ào nổi lên, tướng Mợcathơ gầm lên:

- Đồ giẻ rách dối trá ấy! Đồ vu khống!

Vừa kêu lên:

- Đồ mặt hàng! – Cô hít một hơi dài rồi nói tiếp. - Thật là nhục nhã!

Rôgiơ lấp bắp:

- Dối trá ... sự vụ khống... chúng tôi không làm gì cả... chẳng ai làm gì nên tội...

Entoni Maxtơn cũng lăm bằm:

- Tôi muốn biết, mục đích của cái trò điên rồ đáng nguyên rủa này là gì, tôi sẽ cho nó biết tay!

Thẩm phán Uogrêvơ giơ tay lên, tiếng ồn ào dịu dần.

Sau đó, ông thận trọng chọn từ ngữ và nói tiếp:

- Tôi muốn biết thêm một chút. Cái người bạn không quen biết ấy của chúng ta đã kết tội rằng tôi giết Etuốt Sitơn. Tôi nhớ rất rõ về Sitơn vào tháng sáu năm 1930. Anh ta đã rơi vào tay tôi khi tôi đang thụ lý hồ sơ để xử án. Hẳn ta đã giết một người phụ nữ già. Hẳn đã hành động rất khéo léo và không để lại dấu vết vì thế chúng tôi đã tranh luận với nhau rất nhiều về bản luận tội hẳn. Buổi xử án cuối cùng tôi đã đồng ý tuyên án tử hình hẳn. Hẳn đã làm đơn kháng cáo với lý do là tôi đã làm lạc hướng của toà. Người ta đã bác bỏ bản kháng cáo của hẳn và giữ nguyên bản án sơ thẩm. Tôi đã tỏ rõ trước tất cả mọi người rằng trong vụ này lương tâm tôi hoàn toàn trong sạch. Tôi chỉ làm đúng theo nghĩa vụ của mình. Một khi tôi đã tuyên án tử hình ai thì cũng có nghĩa là tôi phải chứng minh được rằng người đó là kẻ phạm tội đặc biệt nghiêm trọng.

Bây giờ bác sĩ Emxtroong mới nhớ ra vụ Sitơn. Bản án tử hình của hẳn đã gây ra một sự ngạc nhiên. Trong một cuộc thương lượng nào đó, ông đã gặp luật sư bào chữa Mathin. Luật sư nói giọng đầy tin tưởng: “Không cần phải tranh cãi làm gì xem toà sẽ quyết định ra sao, chắc chắn là Sitơn sẽ trắng án”. Thế nhưng sau đó bản án vẫn được thi hành thì ông ta lại nghe thấy những lời giải thích như sau: “Thẩm phán rất có thành kiến với bị cáo. Ông đã cố tình chi phối toà và nói thẳng ra rằng chỉ có xử tử. Tuy nhiên mọi việc đều thi hành đúng luật. Ông thẩm phán già đã biết cách xử lý theo đúng ý riêng của mình. Và ông ta có linh cảm gì đó nên rất căm gét kẻ phạm tội”.

Tất cả mọi việc trên lướt qua trong óc bác sĩ. Một câu hỏi theo bản năng đã bật ra mồm trước khi được suy nghĩ thông minh, chín chắn:

- Ngài thẩm phán có quen Sitơn không? Tôi cảm thấy ngài có quen biết anh a trước khi mở phiên toà xét xử. Bác sĩ hỏi và bắt gặp một đôi mắt lim dim, ánh mắt ngơ ngác của thẩm phán nhìn ông. Thẩm phán nói giọng mát mẻ:

- Trước khi xử án tôi không hề biết có Sitơn nào trên thế giới này!

Bác sĩ Emxtroong nghĩ thầm:

“VẬY THÌ THẲNG ĐÓ ĐÃ NÓI DỐI... MÌNH BIẾT MÀ, NÓ ĐÃ NÓI DỐI”.

2

Viora Clâython cất giọng run rẩy nói:

- Tôi muốn thổ lộ về chuyện đứa trẻ con... Tên nó là Xyril Heminton. Tôi là cô gia sư dạy nó. Nó đã bị cấm không được bơi xa. Thế rồi, có một lần lợi dụng lúc tôi không để ý, nó bơi ra xa bờ. Tôi bơi vội theo ra... nhưng tôi không thể đến kịp... thật kinh khủng. Nhưng đó không phải là lỗi của tôi. Người ta đã kiểm tra cái chết của cháu bé. Và ngay cả mẹ cậu bé... cũng đã cư xử rất tốt. Chị ấy cho là tôi không có lỗi, thế mà vì sao lại phải... vì sao lại kết tội tôi kinh khủng như vậy? Đó không phải là một việc làm đáng kính trọng... Không trong sạch...

Tiếng nói trở nên thất thanh và cô bưng mặt khóc nức nở. Tướng Mơcathơ cũng nhún vai nói:

- Thôi mà, cô em thân mến. Tất nhiên đó là những lời kết luận không đúng sự thật. Quả là đứa nào nghĩ ra trò này thật là điên. Điên rồ! Một sự quá khích! Một việc làm quá mức.

Ông đứng thẳng người lên theo kiểu lính, rồi bắt đầu nói thận trọng hơn:

- Nói trắng ra, thông minh nhất là chúng ta nên coi cái việc đó không là gì cả. Còn về phần tôi, tôi có thể nói rằng không có sự việc như vậy... Sự thật đâu có thể, bởi vì ... vì là... chàng trai trẻ Áctơ Richmơn... chàng ta là sĩ quan tùy tùng phục vụ dưới quyền tôi. Tôi đã cử anh ta đi trinh sát. Rồi anh ta hy sinh. Trong chiến tranh việc đó rất hay xảy ra. Tôi cần phải nói rằng, tôi rất tức giận... vì việc này mà người ta lại dính dáng đến vợ tôi. Vợ tôi là một người phụ nữ chung thủy nhất trên thế giới này. Một người có đức

uạnh tuyệt vời!

Viên tướng Mơcathơ ngòi xuống. Bàn tay run rẩy vuốt ria mép. Mọi người sôi sục muốn tiếp lời.

Lombơd nói, ánh mắt vẻ cười cợt, nhạo báng:

- Những lời nói đó cũng có phần đúng...
- Chuyện xảy ra thế nào? – Maxtơn hỏi.
- Người ta luận tội như vậy là thật đấy! Tôi đã bỏ mặc những người lính trong lúc nguy khốn. Tôi muốn sống. Chúng tôi đã bị lạc trong rừng rậm. Thế là tôi và một vài bạn thân đã cuỗm tất cả lương thực ít ỏi, và chúng tôi chuồn.

Tướng Mơcathơ nghiêm túc nói:

- Bỏ mặc những con người... để họ phải chết đói ư?
- Vấn đề là ở chỗ đó không phải là những con người đàng hoàng quyền quý. Mà ở con người ta điều quý nhất là đấu tranh với cái chết để mà sống còn. Và lại, đó là những người bản xứ, mà họ thì không phải là những con người như chúng ta, những người Châu Âu.

Vừa thì cầm lên lòng bàn tay. Cô nhì Lombơd và thốt lên:

- Anh đã ... *bỏ mặc* họ cho chết ư?
- Đúng! Tôi đã để họ chết. – Lombơd trả lời.

Đôi mắt tươi cười của anh gạt ánh mắt ghê tởm của cô gái.

Entơni Maxtơn lúng túng nói:

- Từ bấy giờ tôi cứ vỡ cả đầu vì nghĩ ngợi... xem ai là Giôn và Luxi Cumbơ. Hình như đó là tên hai đứa trẻ con mà tôi đã chẹt phải ở gần Cămbridgơ. Quả là một chuyện rủi ro đáng nguyên rủa.

Thẩm phán Uogrêvơ hỏi soi mói:

- Điều rủi ro ấy là giành cho ai?
- Thì... tôi nghĩ là giành cho tôi chứ còn ai nữa, nhưng mà tất nhiên họ nói cũng có lý, thưa ngài, tội trẻ kia cũng thật hẩm hiu. Tất nhiên chuyện này xảy ra ngoài ý muốn của con người. Chúng nó chạy vụt ra từ chỗ ngoặt mà tôi không thấy. Mất một năm, họ mới làm chứng nổi cho tôi. Mà quả thật lúc đó xe lao nhanh quá.

Bác sĩ Emxtroong nói xen vào:

- Nguyên nhân tại phóng nhanh quá... đó là nguyên nhân! Những loại thanh niên như anh bây giờ chỉ làm loạn thêm xã hội.

Entoni nhún vai:

- Tại vì ở nước Anh chúng ta không có luật quy định cho chạy tốc độ lớn trên xa lộ. Tất nhiên không thể hy vọng vào chuyện tương lai.

Anh ta do dự nhìn xung quanh, xem cốc rượu của mình ở đâu, sau đó đến rót một cốc Whisky có pha xôđa uống. Anh ta còn nói thêm một câu.

- Trong trường hợp đó không phải lỗi tại tôi. Đó là tai nạn giao thông mà!

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 4 (tt)

3

Rôgiơ liếm môi và bẻ bẻ tay từ nãy, bây giờ mới nói giọng nhỏ nhẹ, lễ phép:

- Nếu được phép, con cũng xin có vài lời thưa các ngài.

- Được, Rôgiơ ạ, cứ nói đi. Lombơd nói.

Rôgiơ lại hắng giọng và lại một lần nữa liếm cặp môi khô:

- Con xin nói đến trường hợp của vợ chồng con mà người ta đã nhắc đến, đó là bà Brâyđi. Người ta đã kết tội chúng con không đúng sự thật, thưa ngài. Vợ chồng con đã ở bên bà Brâyđi hôm bà ta chết. Bà ta bị bệnh thường xuyên, thưa ngài. Bà ta thuộc loại người ốm đau, từ khi chúng con ở với bà ấy đã như vậy rồi. Đêm hôm đó có bão lớn... lúc đó đã nửa đêm, tình trạng của bà ấy rất xấu. Điện thoại bị hỏng. Chúng con không thể nào gọi cho bác sĩ đến được. Con đành phải chạy bộ đi gọi bác sĩ. Nhưng khi trở về thì đã muộn rồi. Chúng con đã cố gắng hết lòng với bà Brâyđi, thưa ngài. Chúng con tự nguyện phục vụ hầu hạ bà. Ai cũng có thể nói rõ điều này. Không ai kết tội chúng con trong việc này cả.

Lombơd trầm ngâm nhìn khuôn mặt méo xệch, đôi môi mấp máy và đôi mắt đầy vẻ sợ hãi của bác ta. Trong đầu Lombơd như đình đung thấy có tiếng cốc tách rơi xuống võ toan, anh nghĩ nhưng không nói to lên: “Có thật thế không nhỉ?”

Và lúc đó Blô lên tiếng, giọng nghe trịnh trọng, ép buộc và soi mói:

- Nhưng người chết có để lại tài sản cho vợ chồng bác chứ?

Rôgiơ ưỡn người lên và rần rỏi nói:

- Bà Brâyđi cũng chỉ để lại cho chúng con chút ít gọi là thù lao cho những người hầu trung thành mà thôi, và chẳng lẽ chúng con lại không có quyền được nhận?

Lombơd nói:

- Này, thế còn ngài ra sao, Blô?
- Chuyện gì với tôi cơ? – Blô hỏi
- Cái chuyện mà người ta buộc tội ngài ấy mà.

Blô đỏ tía cả người lên:

- Anh nhắc tới nhân vật Lendor trong bản luận tội sao? Hẳn là một tên cướp nhà băng... tại Luân Đôn. Bọn hắn đã ăn cướp nhà băng thương nghiệp.

Thẩm phán Uogrêvơ cựa quậy trên ghế:

- Tôi còn nhớ, mặc dù chuyện này chẳng dính dáng gì đến tôi, tôi đã nhớ ra hắn. Người ta đã trị tội hắn, dựa trên cơ sở những lời khai ớao của ngài. Lúc đó ngài là điều tra viên trong Sở cảnh sát phải không?

- Đúng vậy. – Blô nói.

- Lendor bị kết án tù chung thân, và sau đó một năm đã chết tại Đamuro. Hẳn ta người gây mảnh.

- Hắn đã phạm tội đánh người gác đêm, và sau việc này thì hắn đã lộ nguyên hình.

Thẩm phán nói chầm rãi:

- Tôi nghĩ rằng ngài phải được khen thưởng vì sự khéo léo trong vụ này.
- Người ta đã thăng chức cho tôi. – Blo khó chịu nói thêm bằng giọng khàn khàn. – Vì tôi đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Bất ngờ Lombơd cười vang, và anh nói:

- Chúng ta có thể thấy ở đây có những con người thông thạo nhiệm vụ của mình, tôn trọng pháp luật biết bao nhiêu. Trừ có mỗi mình tôi. Nào, thế còn ngài bác sĩ... Ngài có lỗi gì trong cái bản luận tội kia? Ngài mỗ trộm ư?

Emily Brent nhìn sang bác sĩ với vẻ căm ghét, và cố ngồi tránh xa thêm một chút

Bác sĩ Emxtroong rất biết tự chủ. Ông vui vẻ lắc đầu:

- Tôi cũng chưa thể hiểu nổi chuyện gì, khi mà cái tiếng đó cất lên tôi không hiểu gì cả. Cái tên bà ấy là gì nhỉ? Clidơ hay Clôđơ? Tôi cũng chẳng nhớ rõ nữa, lẽ nào tôi lại có một nữ bệnh nhân có thể như vậy? Và vì cái chết của bất cứ bệnh nhân nào tôi cũng phải chịu trách nhiệm ư? Đối với tôi, mọi việc rất rõ ràng, tôi được kính trọng. Có thể chuyện đã lâu lắm rồi. Có thể là một ca mổ nào đó. Nhưng cũng có nhiều bệnh nhân được mang

ãên trong tình ã qúa muộn. Sau ðó, nếu như người bệnh chết, thì luôn luôn người ta tin rằng ðó là do lỗi của người mỗ hay sao?

Ông thờ ðài.

Và trong bụng ông thầm nghĩ:

“Mình ðã say rượu.. ðó là sự thật.. Say rượu... và mình lại cầm dao mỗ? Thần kinh mình căng thẳng... tay mình run rẩy. Như vậy mình ðã giết bà ta. Bà già bất hạnh ðó... Bà ta sẽ không chết nếu như mình tỉnh táo. May mắn cho mình rằng việc chuyên môn ðược giữ bí mật. Tất nhiên ý ta biết tất cả... nhưng họ phải im miệng. Lạy chúa, mình ðược một phen giật mình! Mình ùn phải bình tĩnh lại nhưng ai biết ðược việc này... sau ngần ấy năm?”.

4

Không khí trong phòng lại yên lặng. Tất cả mọi người ðều liếc trộm, soi mói nhìn bà Emily Brent. Một vài phút trôi qua ðể bà Emily ðủ cảm thấy rằng mọi người ðang ðợi bà bộc bạch tâm gư. Bà nhướn ðôi lông mày trên vầng trán thấp. Rồi bà nói:

- Các vị chờ tôi nói cái gì phải không? Tôi chẳng có ðiều gì cần nói.

- Không có gì cần nói sao, thưa bà Brent? - Thẩm phán hỏi.

- Không có gì.

Rồi bà mím chặt môi lại.

Thẩm phán vuốt mặt, sau ðó ông dụ ðàng hỏi:

- Thế bà không mong muốn thanh minh cho mình sao?

Bà Brent giận ðữ nói:

- Tôi chẳng có gì cần phải thanh minh cả. Tôi luôn luôn làm theo sự chỉ ðãn của lương tâm. Tôi chưa hề làm việc gì ðể phải tự quả trách mình cả.

Mọi người trong phòng ãu cảm thấy chưa ðủ. Nhưng Emily Brent không thuộc hạng người bị ý kiến của người khác chi phối. Bà ngồi xuống với vẻ không hề bị lay chuyển.

Thẩm phán hăng giọng một vài lần, sau ðó mới nói:

- Thế thì chúng ta kết thúc sự kiểm tra, xem xét ở đây. Nào, Rôgiơ, trên đảo này ngoài vợ chồng bác ra, có còn ai nữa không?

- Không còn ai, thưa ngài.

- Chắn chắn vậy không?

- Chắc chắn thế thưa ngài.

Thẩm phán nói tiếp:

- Tôi thấy có cái gì đó không được ổn. Với mục đích gì người ta tụ tập chúng ta lại trên đảo này với những người chủ nhà không quen biết? Theo ý tôi, có vấn đề liên quan trực tiếp đây, dù là ai làm thế đi chăng nữa thì cũng chứng tỏ đó không phải là người minh mẫn tỉnh táo có đầu óc bình thường. Có thể chúng ta đang ở trong tình thế nguy hiểm. Tôi nghĩ rằng thông minh nhất, hợp lý nhất là chúng ta hãy rời bỏ đảo này. Tôi gợi ý cho các vị rằng ngay đêm hôm nay chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

- Xin lỗi ngài. – Rôgiơ lên tiếng. – Nhưng trên đảo này không có thuyền.

- Không có lấy một chiếc thuyền nào sao?

- Không có, thưa ngài.

- Thế thì làm thế nào tới được đất liền?

- Pherd Narơxôt sáng nào cũng đến đảo, thưa ngài. Anh ta sẽ mang đến đây bánh mì sữa, và thư từ, báo chí và lấy đi những yêu cầu của mọi người trên đảo.

Thẩm phán Uogrêvơ nói :

- Vậy thì tôi nghĩ rằng thông minh nhất nếu sáng ngày mai chúng ta sẽ rời đây đi, khi mà Narơxôt đến đảo với thuyền của anh ấy.

Tất cả đều đồng thanh đồng ý, chỉ có một ý kiến khác. Đó là Entơni Maxtơn. Anh ta hỏi:

- Vì sao chúng ta không chơi thể thao chút ít? Cần phải lùng sục tìm cho ra điều bí ẩn trước khi rời đây đi. Tất cả chúng ta phải coi đây như là trong một cuốn tiểu thuyết trinh thám. Nói một cách khác chúng ta sẽ được hồi hộp.

Thẩm phán cay đắng nói:

- Từ thuở nhỏ, tôi đã chẳng chờ mong gì được “hồi hộp” như là anh mơ ước.

Entoni cười láu lỉnh:

- Đúng là sự hiểu biết về luật pháp của tôi còn quá ít ỏi! Hãy giành cho tôi vinh quang trong việc điều tra tìm ra thủ phạm. Chúng ta uống nào?

Anh ta cầm cốc lên và nốc cạn một hơi.

Rồi quá nhanh. Anh ta bắt đầu ngạt thở... không thở được. Khuôn mặt anh ta méo mó tái xám trở lại. Anh thở hổn hển một cách khó nhọc. Sau đó, anh trượt từ trên ghế xuống đất và chiếc cốc tuột khỏi tay anh.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 5

1

Mọi việc xảy ra quá bất ngờ và quá nhanh khiến tất cả mọi người đều ngớ người ra. Họ vẫn ngồi và ánh mắt ngơ ngác nhìn cái thân người nằm dài trên sàn nhà.

Bác sĩ Emxtroong là người đầu tiên đứng dậy chạy vội đến bên Maxton và quỳ xuống cạnh anh ta. Khi ông ngẩng đầu lên, ánh mắt của ông bối rối.

Ông nói nhỏ giọng sợ hãi:

- Lạy chúa tôi, anh ta đã chết.

Không ai hiểu gì cả. Ít nhất là ngay lập tức chẳng ai hiểu chuyện gì xảy ra.

Chết à? Chết ư? Chàng trai đẹp như thiên thần đầy sức sống và mới ở đây kia mà? Như là bị tia chớp đánh xoẹt qua. Những người trẻ tuổi khoẻ mạnh thường không chết như vậy, họ không chết vì rượu Whisky pha Xôđa...

Không, họ không thể tưởng tượng được.

Bác sĩ Emxtroong xem xét khuôn mặt của người chết, ông cúi xuống ngửi cái mồm méo xệch và tím ngắt của người chết. Sau đó, ông cầm cốc rượu Maxton vừa uống, rơi xuống đất lên xem.

Tướng Mocerơ kêu lên:

- Anh ta chết rồi à? Làm sao có thể hiểu được một chàng trai trẻ lại bị nghẹt thở dễ dàng vậy... và anh ta đã chết rồi ư?

- Anh ta bị khó thở, thiếu ôxy nên anh ta đã chết – Bác sĩ trả lời và ông ngửi cái cốc. Lấy ngón tay chấm xuống đáy cốc, nơi còn đọng lại vài giọt rượu, sau đó ông thận trọng mút mút đầu ngón tay.

Chợt mặt ông nhản lại, biến sắc:

Tướng Mocerơ nói:

- Tôi chưa bao giờ thấy người ta lại có thể chết ... chết vì sắc rượu!

Emily Brent cất giọng sắc sảo:

- Thế anh ta không còn biết đến ngày và giờ nữa.

Bác sĩ Emxtroong đứng dậy, nói khẳng định:

- Không phải anh ta chết sặc rượu. Maxtơn chết không tự nhiên.

Vìora thăm hỏi:

- Hay là... có cái gì đó... trong rượu Whisky?

Bác sĩ gật đầu:

- Đúng. Tôi chưa thể nói chính xác là chất gì, nhưng theo dấu hiệu thì có xuanua, có mùi gần giống như mùi của axit sunfuaric, hình như đây là kali xianua phát huy tác dụng ngay lập tức.

- Ở trong cốc rượu? Thăm phán hỏi

- Vâng.

Bác sĩ bước đến gần, nơi để đồ uống. Ông mở nút đưa chai Whisky lên mũi ngửi, sau đó lè lưỡi liếm, nhấp một chút nước xôđa. Rồi lắc đầu:

- Trong những chai này không có gì cả.

Lombơd lên tiếng:

- Vậy ông nghĩ rằng *chính anh ấy* cho chất độc vào cốc của mình hay sao?

Với vẻ mặt băn khoăn, khó hiểu, bác sĩ gật đầu nói:

- Có thể như vậy.

Blô góp lời:

- Chẳng nhẽ anh ta lại tự tử ư? Thật kỳ quặc!

Vìora nói nhỏ:

- Không thể nghĩ được anh ta lại tự vẫn. Anh ta là người có sức sống mạnh mẽ cơ mà. Khi anh ta xuất hiện với chiếc ô tô trên đồi trong chiều tà thì cuộc sống bị khuấy động, ôi anh ta như là ... hình ảnh của anh ta như là ... ồ, *tôi không thể diễn tả bằng lời!*

Nhưng tất cả mọi người đều hiểu cô nghĩ gì, Entơni Maxtơn trẻ trung mạnh mẽ, rất đàn ông như không phải là người trần thế. Và giờ đây, anh ta nằm trên sàn, người co rúm như bị sét đánh.

Bác sĩ Emxtroong hỏi:

- Có thể có khả năng anh ta tự vẫn không?

Tất cả mọi người đều lắc đầu nhưng họ không thể nào giải thích được. Trong đồ uống không có gì. Mọi người đều nhìn thấy Maxtơn đi lại bàn và tự rót lấy rượu cho mình. Điều đó chỉ có thể hiểu rằng, chất độc phải có sẵn

trong cốc của anh ta, vậy chỉ có Entơni Maxtơn cho vào thôi.

Vậy vì sao mà Entơni Maxtơn lại phải tự tử?

Blô trầm ngâm nói:

- Thưa bác sĩ, ông hãy chú ý đây! Theo tôi sự việc này không dễ hiểu đâu.

Tôi khẳng định rằng Maxtơn không phải là loại người dám tự tử.

- Theo tôi, cũng vậy đấy. – Bác sĩ trả lời.

2

Họ dừng lại ở đó. Còn có thể nói thêm điều gì được nữa. Bác sĩ Emxtroong và Lombơd khiêng xác Entơni Maxtơn lên phòng của anh ta, đặt vào giường rồi lấy khăn trải giường phủ lên trên.

Khi họ trở lại phòng khách, tất cả mọi người đang tụ tập thành nhóm, trông ai nấy đều có vẻ sợ hãi. Đêm hôm đó, trời không mát mẻ chút nào.

- Thông minh nhất là chúng ta nên đi nằm. – Bà Emily Brent nói. - Đã muộn lắm rồi.

Đúng thế, đã quá nửa đêm. Bà nói rất có lý, nhưng tất cả đều ngần ngại, họ chỉ muốn quây quần bên nhau trong phòng khách bởi vì có như vậy họ mới cảm thấy an toàn.

Thẩm phán phải lên tiếng:

- Dù sao chúng ta cũng cần phải đi ngủ tí chút.

- Con còn chưa dọn dẹp được bàn ở phòng ăn. – Rôgiơ nói.

- Thôi, cứ để đến sáng mai hãy hay. – Lombơd thông cảm. Bác sĩ Emxtroong hỏi:

- Vợ bác đã khá hơn rồi chứ?

- Thưa ngài, để con vào xem đã ạ. – Rôgiơ nói.

Một vài phút sau, bác ta quay lại báo:

- Bà ấy đang ngủ yên.

- Tốt rồi, đừng quấy rầy bà ấy. – Bác sĩ khuyên.

- Thưa ngài, xin vâng ạ. Con sẽ tự dọn dẹp lấy phòng ăn, và con sẽ đi soát lại các cửa xem đã đóng kỹ chưa, sau đó con cũng đi ngủ.

Bác ta đi qua phòng khách sang phòng ăn.

Tất cả mọi người đều chậm rãi, uể oải đi lên tầng trên.

Nếu như họ ở trong một toà nhà cổ kính, cũ kỹ có sàn gỗ kêu cọt kẹt, mọi chỗ đều tăm tối và còn những bức tường nặng nề... thì ắt là mọi người sẽ cảm thấy các bóng ma đi đi lại lại. Nhưng toà nhà này lại hoàn toàn hiện đại không có những bóng đen, những bức tường vô màu, ánh đèn điện sáng choang trong cả toà nhà, tất cả đều mới, đều sạch sẽ lộng lẫy. Trong toà nhà này không có những kho hầm bí ẩn, không có những bóng ma lơ lửng.

Vậy mà một không khí kinh hoàng vẫn bao trùm lên tất cả.

Đến đầu cầu thang, mọi người chúc nhau ngủ ngon, rồi ai nấy đi về phòng riêng của mình. Tất cả đều vội vã, và một cách có ý thức, họ đều khoá cửa phòng lại...

3

Thẩm phán Uogrêvơ vào căn phòng ngủ được quét vôi trang nhã và ấm cúng, ông cởi quần áo ngoài và chuẩn bị lên giường.

Và ông lại nghĩ đến Étuốt Sitơn.

Ông còn nhớ rất rõ hình ảnh của Sitơn, từ mái tóc đến cặp mắt xanh, và cả thói quen luôn nhìn thẳng vào mắt người nói chuyện, nét mặt quyến rũ, chân thành của hẳn. Điều đó đã để lại ấn tượng rất tốt đẹp về hẳn trong những người có mặt ở toà hôm ấy.

Công tố viên Luơlin đã kết thúc công việc rất sơ sài, cầu thả. Anh ta bắt đầu hơi thái quá, và cũng quá khích trong việc chứng minh, luận tội hẳn.

Trong khi đó, luật sư bào chữa Mathin lại tiến hành công việc rất cẩn thận. Cách lý giải của anh ta rất có sức thuyết phục. Những câu hỏi rất học búa. Từng bước, từng bước một, anh ta đã hướng toà theo ý kiến mà anh ta bảo vệ.

Sitơn đứng thẳng và trả lời các câu hỏi của toà, anh ta không bị căng thẳng, không cáu kỉnh. Anh ta đã để lại ấn tượng tốt cho mọi người, chính vì thế mà luật sư bào chữa Mathin không nghi ngờ gì về việc anh ta được trắng án.

Thẩm phán trầm ngâm lên giây đồng hồ, rồi ông đặt đồng hồ lên mặt bàn ngủ cạnh giường.

Lúc này, ông cũng vẫn nhớ rõ cảm giác khi ông ngồi trên ghế chánh án. Rất cẩn thận, ông đã ghi lại tất cả những chứng cứ, những câu hỏi dù nhỏ nhất đang định chống lại bản án.

Đến khi tranh luận, luật sư Mathin đã phát biểu cực hay. Còn Luonlin, người nói sau lại không thành công lắm trong khi bảo vệ những ý kiến của mình.

Rồi sau cùng đến lời tuyên án của ông...

Thẩm phán Uogrêvơ chậm rãi tháo hàm răng giả ra đặt vào cốc nước. Môi ông thụt vào, bây giờ trông miệng ông gớm ghiếc tàn nhẫn như là miệng của “con mãnh thú”.

Thẩm phán nhắm mắt, và lặng lẽ mỉm cười.

Ông đã trừng trị được Sitơn!

Ông kêu lên tí chút, vì bệnh đau xương, rồi nằm lên giường và tắt đèn.

4

Ở tầng một, người phục vụ Rôgiơ bối rối đứng giữa phòng ăn.

Đôi mắt bác ta mới to thất thần nhìn cái khay có đựng các quân cờ hình người da đen bằng sứ ở giữa bàn.

- Kỳ lạ nhỉ - Bác ta lẩm bẩm – Mình xin thề rằng lúc trước nó vẫn còn đủ mười quân cờ kia mà, thế mà bây giờ chỉ còn có chín?!!

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 5 (tt)

5

Tướng Mưcathơ bồn chồn nằm trên giường. Ông không sao chớp mắt được.

Trong bóng tối ông nhìn thấy gương mặt của Áctơ Richmơn.

Ông đã rất yêu quý anh ta... quả là một tình cảm quái ác. Và điên rồ là Lesli cũng thích anh ta.

Tính tình Lesli cực kỳ đỏng đảnh thất thường. Bạn bè của chồng có hàng đồng, vậy mà ai cô ta cũng chun mũi lại và chê họ là ngu ngốc, đần độn! Bao giờ cô ta cũng nhận xét về họ như vậy.

Thế mà thoát đầu, cô ta đã không tìm thấy sự đần độn ở gương mặt của Áctơ Richmơn. Ngay từ phút đầu tiên, họ đã quý mến nhau. Họ chuyện trò với nhau về nhà hát, về âm nhạc, về hội họa. Thiếu phụ đã trêu ghẹo Áctơ, chế nhạo, cười cợt anh ta. Còn ông tướng Mưcathơ thì lại có ý nghĩ điên rồ rằng vợ mình quan tâm chăm sóc đến chàng trai trẻ như tình cảm một người mẹ.

Quý bắt tình cảm mẹ con ấy đi. Tại sao lúc đó ông lại ngây ngô đáng nguyền rủa như vậy?! Trong đầu ông không hề có ý nghĩ rằng chàng trai Richmơn cũng đã hai mươi tám tuổi, và Lesli, vợ ông thì lại mới có hai mươi chín tuổi.

Ông rất yêu vợ. Đến tận bây giờ, ông vẫn còn hình dung ra cô rất rõ nét. Một khuôn mặt trái xoan, đôi mắt xám sẫm màu, linh hoạt, mái tóc dày màu nâu, lượn sóng. Ông yêu Lesli và hoàn toàn tin vợ.

Khi ông đến đóng quân ở nước Pháp, giữa những trận đánh ác liệt, ông vẫn nhớ đến vợ, mỗi khi có thì giờ rồi là ông lại lấy từ trong túi áo ngực ra tấm ảnh của vợ ngắm nghía.

Rồi cũng đến lúc chuyện bị lộ...

Chuyện lộ ra như là trong tiểu thuyết vậy. Người thiếu phụ đã đút nhảm cả

thư viết cho chồng lẫn thư viết cho tình nhân vào một phong bì gửi cho chồng. Cho đến tận bây giờ, sau ngần ấy năm viên tướng vẫn chòn nhớ cái cảm giác bàng hoàng ... đau đớn lúc ấy...

Lạy chúa! Thật là quá sức chịu đựng... Và, sự việc trong thư đã nói rõ. Đôi tình nhân bắt đầu gặp nhau vào các kỳ nghỉ phép! Kỳ nghỉ phép sau cùng của Richmơn thì...

Lesli... Lesli và Átơ!

Cái thằng trẻ ranh ấy mới đáng nguyên rủa chứ! Bao giờ hăn cũng mỉm cười khi phục vụ ta “Tuân lệnh, thưa ngài!”. Sự dối trá của quỉ dữ! Hăn đã đánh cắp vợ của một người đàn ông khác!

Dần dần hình thành trong ông một cơn giận lạnh lùng, chết người. Nhưng ông vẫn tiếp tục cư xử với Átơ như xưa. Ông đã giấu kín được điều mình biết, khiến Átơ không hề nghi ngờ.

Ông đã thành công như vậy? Và ông tin rằng Átơ Richmơn không hề hay biết gì. Còn những lúc ông không nén được mình mà có thái độ bức dọc với anh chàng thì cũng có thể đổ cho rằng đó là cơn nóng bất thường, do chiến trận căng thẳng khiến nghiệp nhà binh phải chịu.

Chỉ có cậu lính trẻ Emititgiơ là nhìn ông với ánh mắt ngạc nhiên. Chàng lính trẻ đó rất dễ thương và cũng hay để ý mọi chuyện.

Cũng có thể chính Emititgiơ lại linh cảm thấy mọi điều suy nghĩ của viên tướng.

Ông đã chủ tâm đẩy Ríchmơn vào chỗ chết. Nhnng cũng có những lần chẳng hiểu bằng cách nào mà anh ta vẫn thoát thân bình yên vô sự trở về. Đúng là ông đã cố ý cử Richmơn đến những nơi có chiến trận, song ông không một chút áy náy lương tâm. Và anh ta đã chết. Thật sự thì trong chiến đấu, người ta dễ mắc phải hàng loạt các sai lầm mà đáng lẽ không nên có, sai lầm đó đã đẩy người ta vào chỗ chết. Bởi chiến trận là một nơi hỗn loạn, khiếp đảm. Có thể sau này, mọi người sẽ nhận xét về ông:

“Tướng Mợcathơ đôi lúc có những cơn thần kinh khi đối xử với cấp dưới. Cũng có một vài sai lầm của ông đã làm hy sinh mất một số người tốt”.
Đấy, chỉ có thể nói thế về ông như vậy mà thôi.

Nhưng chàng trai trẻ Emititgiơ thì lại nhìn nhận cái chết của Ríchmơn theo

cách khác. Anh ta đã nhìn viên tướng bằng ánh mắt rất kỳ lạ. Có lẽ anh ta đã biết rằng, chỉ huy của mình đã cố ý đẩy Richmon vào chỗ chết.

(Có thể Emititgiơ ba hoa chuyện đó sau chiến tranh chẳng).

Vợ ông Lesli cũng không hề biết chuyện gì xảy ra. Lesli đã khóc người tình nhiều (theo suy luận của viên tướng) nhưng đến khi tướng Mocerthơ trở lại Anh Quốc thì vợ ông đã thôi khóc. Và vợ ông cũng không bao giờ kể điều bí mật ấy cho các cô bạn thân biết. Cô ấy đã biết giữ bí mật. Họ lại chung sống bên nhau. Có điều người thiếu phụ đã khắc hẳn trước đây. Ba bốn năm sau đó, cô ấy đã bị viêm phổi và chết.

Chuyện đó xảy ra cũng đã lâu rồi. Mười lăm hay mười sáu năm đã trôi qua nhỉ?

Ông đã phục viên, rời khỏi quân đội và chuyển đến sống ở vùng Đêvơnsơ. Ông mua một căn nhà nhỏ, đúng như ông vẫn thường mơ ước. Hàng xóm là những người quyền quý. Vùng ông ở rất đẹp. Ông đi săn, đi câu cá. Chủ nhật nào ông cũng đi nhà thờ (chỉ trừ những hôm mà cha cố thuyết giảng bài David hại Urias ra sao. Ông không thể chịu đựng được chuyện đó. Và ông sẽ khó ở trong người nếu phải nghe cha giảng bài này).

Tất cả mọi người đều đối xử thân mật với ông. Đó là buổi ban đầu! Sau đó ít lâu, ông bắt đầu cảm thấy khó chịu bởi họ cứ nhìn ông thì thầm vụng trộm gì đó sau lưng ông rồi họ nhìn ông e dè dượng như họ đã nghe kể những điều quá xấu về ông vậy. Đúng là những kẻ hay đưa chuyện đối trá...

Emititgiơ đã đi nói xấu về ông chẳng?

Thế là ông cũng bắt đầu xa lánh tất cả mọi người. Ông sống đơn độc. Lâu dần ông thấy không thích nói chuyện, giao tiếp với mọi người nữa.

Mà tất cả đã trôi qua từ lâu rồi. Đến bây giờ... đến bây giờ chẳng còn ai nhắc đến chuyện cũ nữa. Lesli chết đã lâu, Richmon cũng chết còn lâu hơn nữa. Mọi thứ xảy ra chẳng có gì là quan trọng cả.

Ông đã sống một cuộc sống cô đơn bởi vì các bạn chiến hữu thời trẻ của ông bắt đầu xa lánh ông.

(Nếu Emititgiơ ba hoa thì tất nhiên họ cũng đã biết về chuyện trên).

Và bây giờ trong buổi tối nay - một giọng không quen biết đã nhắc nhở lại

chuyện cũ ấy.

Không hiểu lúc đó ông phản ứng như vậy có thích shợ không? Vì sao môi ông không giật lên? Vì sao ông không nhanh chóng tỏ ra tức tối, hậm hực phản đối những lời kết tội ấy. Nhưng lúc đó ông cảm thấy khó nói.

Chắc chắn là không một ai có mặt ở trong phòng lúc ấy lại tự nhận rằng đó là những lời buộc tội đúng đắn. Theo như mọi người phản ứng thì đó là sự điên rồ, quá khích của một kẻ nào đó. Ngay một cố gái trẻ đáng phục như Viora thế mà còn kết tội cô là dìm chết một đứa trẻ con! Thật là dở hơi! Có một cái gì đó không bình thường trong chuyện này!

Và còn Emily Brent - cuối cùng thì cũng lại liên quan đến ta. Bà ta chính là cháu của ông bạn già bạn chiến đấu Tom Brent của ta. Thế mà cái tiếng nói kì quái kia dám kết tội bà ấy giết người cơ chứ! Mà chỉ cần nhìn hình thức bên ngoài của bà ấy cũng đủ nhận ra đó là một người ngoan đạo. Dạng người này thì suốt đời chỉ nường nấu trong nhà thờ là hợp rồi.

Tất cả mọi việc ở đây đều quái đản, điên rồ, bất bình thường.

Thế mà chúng ta đến đảo từ lúc nào... lúc nào nhỉ? Ôi trời, mới từ chiều hôm qua. Quý tha ma bắt! Tưởng như thời gian trôi qua lâu lắm rồi.

“Ta cũng tò mò muốn biết xem khi nào thì chúng ta có thể giải thoát khỏi nơi này đây” – ông nghĩ.

Ngày mai. êât nhiên ngày mai nếu như thuyền máy sẽ lại đến đảo.

Thật kỳ quặc, nhưng lúc này thực ra ông lại không muốn xa rời hòn đảo này.. để quay trở lại êât liền, trở về ngôi nhà nhỏ nơi có quá nhiều ưu phiền suy nghĩ. Ông mở cửa sổ để nghe tiếng sóng đập vào các tảng đá ở ngoài kia. Sáng nay tiếng sóng có vẻ mạnh hơn đêm hôm qua. Hướng gió cũng đổi.

Ông nghĩ thầm: “Tiếng sóng là âm thanh vĩnh viễn. Chỗ này là một nơi yên tĩnh...”

“Nếu con người bị giật lên một cái đảo nào đó. Thì tốt nhất không nên đi tiếp nơi khác... Rồi mọi việc đều có kết thúc...”

Bây giờ ông đã chắc rằng ông *không thích rời đảo này nữa*.

Viora Clâython đang nằm trên giường. Mắt mở to, cô chăm chú nhìn lên trần nhà.

Xung quanh cô, đèn vẫn sáng. Cô sợ bóng tối.

Cô tiếp tục suy nghĩ:

“Huygô... Huygô... vì sao em lại cảm thấy anh đang ở rất gần em trong đêm nay? ... ở đâu đó, hoàn toàn gần gũi...”

“Lúc này anh ở nơi đâu? Em không biết. Không bao giờ em biết được điều đó nữa. Bởi anh đã ra khỏi rồi em một cách đơn giản... vâng.. anh đã ra khỏi đời em”.

Cô cố không nghĩ đến Huygô nhưng vô ích. Cô lại thấy mình ôan gũi hơn với anh ta. Cô vẫn buộc phải nghĩ đến anh... *phải nhớ lại hồi ở...*

... Cơnuân...

Những tảng đá đen sì trên triền cát vàng óng. Chị Heminton mập mạp, tính tình vui vẻ và cậu bé Xyril (con chị) nhõng nhều, luôn luôn kéo tay cô vò vĩnh:

- *Cháu muốn bơi ra tảng đá ở đằng kia, cô Viora ạ, vì sao cháu lại không được tự do bơi ra tận đó?*

- *Cậu bé ngược mắt nhìn cô... ánh mắt giống hệt Huygô (chú cậu bé) ... người đã theo đuổi cô.*

Vào một buổi tối khi Xyril đã đi ngủ...

- *Em hãy ra đây đi dạo với anh, Viora.*

- *Em dễ đi được đấy, đợi em nhé.*

Họ lịch sự dạo chơi với nhau trên bờ biển, dưới ánh trăng. Trên bờ Đại Tây dương, không khí ấm áp thật dễ chịu.

Huygô ôm lấy cô và nói:

- *Anh yêu em. Anh yêu em. Em có biết như vậy không Viora?*

Có, cô có biết điều đó.

(hay ít nhất cô cũng tin rằng cô đã biết).

- *Anh không thể cầu hôn và cưới em làm vợ được vì anh không có một xu dính túi. Anh chỉ có thể lo được cho anh mà thôi. Cũng kỳ lạ nhưng có một*

lần trong ba tháng anh cảm thấy anh sẽ giàu có. Bé Xyril ra đời sau khi anh tra anh, Môrixe mất được ba tháng. Nếu như Xyril là con gái thì...

Nếu Xyril là con gái thì Huygô sẽ được hưởng tất cả gia sản. Linh cảm đã lừa anh chút ít.

- Tất nhiên anh đã không thể tính toán được mọi việc. Kể cũng có buồn cho anh khi chú bé ra đời. Quả số phận anh vốn rủi ro! Nhưng Xyril lại là đứa nhỏ rất dễ thương. Anh yêu nó vô cùng.

Mà anh ấy yêu nó thật. Lúc nào anh cũng sẵn lòng chơi với thằng bé. Huygô không phải là người hay ghen ghét.

Xyril là một đứa trẻ yếu đuối, gầy gò, thiếu sức sống. Nó thuộc tạng người yếu tướng. không thể thành người được... Nó không thể lớn lên được...

Và sau đó?...

- Cô Clâython, vì sao cháu không được phép bơi ra tận tảng đá kia?

Nó cứ liên tục lèo nhèo, vùi vãnh khiến người ta phải căng thẳng.

- Ra bơi đó khá xa đấy, Xyril ạ

- Nhưng cô Clâython ơi...

Vừa đứng lên. Cô đi lại bàn phấn lấy ra ba viên aspirin uống. “Lẽ ra mình phải uống thuốc an thần kia!”. Cô nghĩ “Còn nếu như mình định tự vẫn thì mình sẽ cắt mạch máu hoặc là cái gì đó tương tự, chứ mình không thích uống Kalixianua như Entơni Maxtơn”.

Trong óc cô hãy còn vương vấn hình ảnh Entơni Maxtơn với bộ mặt méo mó, tái xám. Thật là kinh khủng.

Khi cô đi đến trước lò sưởi, cô lại nhìn thấy bài vè:

Mười người da đen nhỏ đói bụng rủ nhau đi ăn tối,

Một người nuốt vội, chết nghẹn còn chín.

- “Khủng khiếp, may là chỉ còn có tôi hôm nay thôi” – Cô nghĩ thầm.

Nhưng vì sao Entơni Maxtơn lại muốn chết?

Chính ta ta cũng không muôn chết đâu...

Mà anh ta cũng không thể kịp nghĩ ra là anh ta muốn chết hay không nữa...

Ôi, còn những người khác nữa...

Agatha Christie
Mười người da đen nhỏ
Chương 6

1

Bác sĩ Emxtroong nằm mơ...

Trong phòng mổ nóng nực...

Thật quá nóng. Mồ hôi túa ra trên mặt. Tay ông cũng nhớp nháp ướt đến độ không thể cầm được cái gì khác...

Mà vì sao con dao mổ lại sắc nhọn đến vậy...

Với con dao này giết người cũng chẳng khó, và dĩ nhiên ông đang giết người...

Cái cơ thể người đàn bà nằm trước mặt ông không phải to lớn, đầy đà mà là một cơ thể gầy gò, mảnh mai. Và khuôn mặt bị che phủ.

Ông cần phải giết ai đây?

Ông không biết gì khác ngoài việc mà ông cần phải làm! Hay là ta thử hỏi y tá xem sao?

Người nữ y tá chăm chú nhìn ông. Không không thể hỏi cô ta được. Cô ta sẽ nghi ngờ, điều đó có thể thấy.

Nhưng ai đang nằm trên bàn mổ?

Không cần phải phủ lên mặt như thế này...

Ông cần phải nhìn thấy mặt người ấy... Ôi! Như thế tốt hơn đấy. Một người phụ nữ trẻ tuổi kéo cái khăn phủ trên mặt bệnh nhân ra.

Đó là bà Emily Brent. Ông cần phải giết bà ta. Ôi ánh mắt bà mới ghê gớm làm sao! Mối bà ta đang mấp máy. Bà ta nói gì vậy?

“Anh ta không biết đến ngày và giờ nữa”...

Bây giờ bà ta cười. Không, đừng phủ lại khăn, cô y tá, hãy để tôi nhìn. Cần phải cho bà ta thuốc mê, ê te ở đâu? Chấn chấn là tôi có mang theo cơ mà. Cô đã làm gì với số ê te ấy hở cô y tá? Tốt, cũng chả cần phải làm gì cả.

Cô y tá lấy chiếc khăn phủ đi.

Tất nhiên là thế rồi! Suốt cả thời gian qua, tôi đã biết mà! Entoni Maxton với bộ mặt xanh xám và méo mó. Nhưng anh ta không chết, mà anh ta lại đang cười. Tôi nói là anh ta cười mà! Cái bàn mổ dưới lưng anh ta rung lên bần bật.

- Hãy cẩn thận, chàng trai! Hãy cẩn thận, cô y tá! Hãy buộc anh ta vào... hãy buộc vào...

Bác sĩ Emxtroong chợt tỉnh giấc mơ. Trời đã sáng. Ánh mặt trời chiếu vào phòng.

Có ai đang cúi xuống lay gọi ông. Thì ra là Rôgiơ. Mặt bác ta trắng như phấn và bác ta cứ lập đi lập lại:

- Bác sĩ, bác sĩ ơi!

Bác sĩ Emxtroong tỉnh hẳn.

Ông ngồi dậy.

- Có chuyện gì đấy? – Ông cúi kinh hỏi.

- Vợ con, thưa bác sĩ. Con không sao làm cho bà ấy tỉnh lại được. Lay chúa! Con không thể đánh thức bà ấy dậy được. Và... con thấy có gì đó nguy khốn đến với bà ấy rồi.

Bác sĩ Emxtroong nhanh chóng, dứt khoát chồm dậy. Ông mặc áo khoác trong nhà và đi theo Rôgiơ.

Ông cúi xuống giường nhìn người đàn bà nằm dài yên lặng. Ông nâng cánh tay lạnh ngắt lên rồi vạch mắt ra xem. Một vài phút sau, ông đứng thẳng người dậy và quay lưng lại giường.

Rôgiơ hỏi thăm thì:

- Không... phải...không... phải...?

Bác ta liếm đôi môi khô nẻ.

Bác sĩ gật đầu xác nhận:

- Nhưng đúng là bà ấy đã chết!

Ông trầm ngâm nhìn người đàn ông đang đứng trước mắt mình từ đầu đến chân. Sau đó, ông tìm kiếm ở mặt bàn cạnh giường ngủ, tìm ở bồn rửa mặt,

rồi quay lại giường có người đàn bà đang nằm.

Rôgiơ hỏi:

- C...ó... phải là do tim không, thưa bác sĩ?

Bác sĩ im lặng vài phút, sau đó ông nói:

- Trước đây bà ấy có mắc bệnh gì không?

- Chỉ có bệnh thấp khớp thôi ạ. – Rôgiơ trả lời.

- Bà ấy có hay phải đến bác sĩ không?

- Bác sĩ ư? Đã nhiều năm nay, vợ con không phải đi bác sĩ... cả con cũng vậy. – Rôgiơ mở to mắt trả lời.

- Thế anh không nghe bà ấy phàn nàn là tim yếu ư?

- Không, thưa ngài, bà ấy không bao giờ kêu ca điều gì?

- Bà ấy ngủ có tốt không?

Rôgiơ cố gắng tránh không nhìn vào mắt bác sĩ. Bác ta chấp hai tay vào nhau và bối rối bẻ tay.

- Không... bà ấy ngủ không yên ạ - Bác ta nói nhỏ

- Bà ấy có uống gì trước khi đi ngủ không? – Bác sĩ bắt đầu câu.

Rôgiơ ngác nhiên nhìn ông:

- Có uống thuốc gì không ư? Thuốc an thần ư? Con không biết. Không, bà ta không uống gì cả!

Emxtroong bước đến gần bồn rửa mặt.

Trên giá có một đồng chai lọ. Dầu chải đầu, nước hoa Cam Tùng, thuốc tẩy, kem nuôi da tay, nước súc miệng, thuốc đánh răng...

Rôgiơ giúp bác sĩ rút ngăn kéo bàn phấn ra xem, rồi lại lúc lợ trong tủ commốt, nhưng không đâu để lại dấu vết thuốc an thần.

Rôgiơ bỗng nói:

- Tối hôm qua, bà ấy chẳng uống gì khác ngoài thứ thuốc mà ngài đã cho bà ấy uống...

2

Khoảng chín giờ sáng, chuông báo ăn sáng vang lên, tất cả mọi người đều

đã dậy và đang đợi gọi.

Tướng Mocerơ và thẩm phán Uogrêvơ đi đi lại lại ngoài hiên, cùng nói chuyện, tranh luận về chính trị.

Viora Clâython và Philip Lombơd đã leo lên chỗ cao nhất của đảo, ở đằng sau toà nhà. Ở đó họ nhìn thấy Uyliôm Henri Blô cũng đang đứng nhìn chăm chăm về phía đất liền.

- Chẳng có dấu hiệu gì của chiếc thuyền hết. – Anh ta nói. Viora mỉm cười tiếp:

- Đêvônơ là một địa phương thừa thớt, ở đấy con người sống thực nhàn rỗi.

Philip Lombơd chăm chú nhìn ra biển về thăm dò, sau đó anh hỏi Blô.

- Theo anh, thời tiết hôm nay ra sao?

Blô nhìn lên bầu trời và khẳng định:

- Theo tôi thì không có gió bão.

Lombơd chum môi huýt sáo, sau đó anh nói:

- Gió thổi từ hướng đông.

- Thế theo anh thì sẽ có bão sao? – Blô hỏi.

Từ toà nhà, tiếng chuông gọi ăn sáng vọng đến.

Lombơd nói:

- Ăn sáng phải không? Tôi cũng đã đói rồi đây.

Trong khi họ đang đi chậm chậm xuống khỏi tầng đá nghiêng thì Blô về suy tư nói với Lombơd:

- Tôi không thể nào đoán được vì sao cậu Maxtơn lại tự tử? Cả đêm tôi băn khoăn nghĩ ngợi mãi.

Viora đi phía trước họ, Lombơd dừng lại một chút và nói:

- Anh có tìm được bằng chứng gì không?

- Tôi muốn tìm chứng cứ gì đó. Bất cứ điều gì có thể lý giải được sự việc. Tôi khẳng định, anh ta là một người rất đúng một thời thượng.

Bà Emily Brent vừa vào đến cửa phòng khác đã vội hỏi:

- Thuyền đã đến chưa?

- Chưa đâu. – Viora trả lời.

Họ bước vào phòng ăn. Trên bà đã bày sẵn một đĩa thịt rán, và nước chè

cùng cà phê.

Rôgiơ mở rộng cửa cho họ bước vào, sau đó bác ta lại ra ngoài, đóng cửa phòng ăn lại.

- Hôm nay trông bác ta nhợt nhạt quá. – Emily Brent nhận xét.

Bác sĩ Emxtroong đang đứng cạnh cửa kính thông ra ban công, ông hăng giọng rồi nói:

- Hãy bỏ qua mọi sơ suất cho bác ta... hừm... nếu như trong bữa ăn sáng còn thiếu sót gì. Rôgiơ rất tận tâm phục vụ chúng ta, nhưng sáng nay bác ta phải một mình chuẩn bị bữa ăn sáng. Bà Rôgiơ ... như vậy... là không thể giúp đỡ chồng được.

- Có chuyện gì xảy ra với bà ta thế? – Emily cau có hỏi.

Bác sĩ nói giọng ghen ghét:

- Thôi chúng ta ăn đi kéo mỡ rán lại nguội cả. Sau bữa ăn, tôi sẽ thông báo với các vị đôi điều.

Mọi người nghe lời bác sĩ. Họ tự cắt lấy mỡ vào đĩa của mình, tự rót chè hoặc cà phê vào tách. Bữa ăn sáng bắt đầu.

Họ không nói chuyện gì đã xảy ra ở hòn đảo này, mặc dù đó là mối quan tâm chung. Họ bàn luận về tình hình xã hội cấp bách ra sao. Họ thông báo cho nhau tin các nước ngoài, họ nói về kết quả thể thao, về những nhân vật mới nổi lên...

Khi mọi người đã ăn xong, bác sĩ dịch cái ghế ra sau một chút, nghiêm trang hăng giọng rồi nói:

- Tôi nghĩ rằng tốt nhất là đợi các vị ăn sáng xong mới báo cho các vị một tin buồn. Bà Rôgiơ đã chết.

Những tiếng kêu ngạc nhiên thốt lên đầy vẻ khiếp sợ:

- Kinh khủng! – Viora kêu lên. - Thế là đã hai người chết trên đảo này từ khi chúng ta tới đây!.

Thẩm phán Uogrêvơ nheo mắt lại và nói nhỏ nhưng rành rọt:

- Hừm ... thú vị đây... thế nguyên do cái chết?

Extroong nhún vai.

- Không thể nói bừa được nguyên nhân.

- Có cần mổ tử thi không?

- Tôi không có điều kiện làm điều đó ở đây. Chính tôi cũng không rõ tình trạng sức khỏe của bà ta.

- Nom bà ta lúc nào cũng căng thẳng – Vừa nói - Tối hôm qua, bà ấy còn bị ngất. Hay bà ấy bị liệt tim đột xuất?

- Tim bà ta chắc hẳn đã ngừng đập, nhưng vì sao thì đó vẫn còn là một câu hỏi – bác sĩ nói.

Trong không khí yên lặng của cả phòng, Emily Brent thốt ra một câu tàn nhẫn, lạnh lùng:

- Lương tâm đấy.

Bác sĩ quay về phái bà và hỏi:

- Bà định ám chỉ cái gì đấy, thưa bà Brent?

Emily Brent vẫn nghiêm khắc, lạnh lùng nói:

- Tất cả chúng ta đều đã nghe rõ trong bản luận tội là bà Rôgiơ đã cùng chồng gây nên cái chết cho một bà gài còn gì?

- Thế theo bà...

- Theo tôi, lời luận tội ấy là đúng. Tất cả chúng ta đã thấy đêm...hôm qua, khi nghe những lời kết tội ấy, bà ta đã ngất đi. Bà ta không thể chịu nổi khi tội lỗi bị lôi ra ánh sáng. Bà ta đã chết vì sợ hãi, đó là căn bệnh dễ hiểu nhất.

Bác sĩ Emxtroong lắc đầu:

- Cũng có thể, nhưng đó chỉ là phỏng đoán, còn trong y học thì chúng ta không thể nói như vậy được. Nếu như bà ta bị bệnh tim từ trước kia...

Emily Brent nói xen vào:

- Nếu thế, nói cho dễ hiểu hơn thì gọi là Đức Chúa trừng phạt đấy!

Tất cả mọi người đều rùng mình. Blô cựa quậy hoài rồi nói:

- Điều đó hơi quá quắt, thưa bà Brent.

Bà Brent đưa mắt nhìn khắp lượt, mắt long lên, cầm đưa ra phía trước, bà nói:

- Ngài không biết rằng nếu Đức Chúa nổi giận thì Người sẽ cho sét đánh chết kẻ có tội sao? Còn tôi, tôi tin như vậy đấy.

Thẩm phán xoa cằm và nói giọng mỉa mai:

- Thưa quý bà thân mến, theo kinh nghiệm của tôi thì muốn xét mọi mối

liên quan với tội ác, cần phải suy nghĩ kỹ càng. Tìm ra sự thật và trừng phạt là việc của chúng ta. Người ta sẽ phải chết, nhưng chết như thế nào cũng không đơn giản, không thể quá dễ như thế được.

Emily Brent nhún vai.

Blô nói xen vào:

- Tôi hôm qua bà Rôgiơ có ăn hay uống gì trước lúc đi ngủ không?

- Không ăn uống gì cả. – Bác sĩ nói.

- Không ăn uống gì ư? Không uống một tách nước chè hay một cốc gì đó sao? Hay là bà ta đã uống nước chè, giống như Entơni Maxtơn uống rượu ấy?

- Rôgiơ xác nhận vợ bác ta không ăn uống gì cả.

- A ha... nhưng mà có thể đó chỉ là *xác định*.

Blô nói với giọng nhán mạnh, khiến bác sĩ bối rối đưa mắt nhìn sang anh ta.

- Thế theo anh thì thế nào? – Philip Lombơd hỏi.

- Thế nào ư? Vì sao chúng ta không thử suy xét xem? Tối hôm qua tất cả chúng ta đều nghe bản luận tội. Có thể điều đó sai sự thật và là một trò chơi của một kẻ điên nào đó? Nhưng cũng không loại trừ khả năng điều đó là đúng. Bây giờ chúng ta thử cho rằng bản luận tội đó đúng và Rôgiơ đã cùng vợ gây nên cái chết cho bà già. Nào, thế thì cái gì sẽ tiếp diễn đây? Vợ chồng họ đang cảm thấy rất an tâm, sống hạnh phúc.

Vừa không kịp được nói chen vào:

- Không, tôi không tin là bà Rôgiơ cảm thấy an tâm sinh sống.

Blô có vẻ cáu sùng về lời nói leo ấy, anh ta đưa mắt nhìn Vừa, ánh mắt như muốn nói: “Đúng là đồ đàn bà:.. Rồi anh ta nói tiếp:

- Cũng có thể. Trong trường hợp nào, người ta cũng tìm ra điều nguy hiểm thực sự có thể đe dọa người ta, để rồi ít ra, người ta còn biết cách tránh chú. Như thế, tối hôm qua, một kẻ điên nào đó đã nói lộ bí mật của vợ chồng họ. Chuyện gì xảy ra? Người vợ giật mình lo sợ. Họ sợ bị chủ thả hồi. Chúng ta thử nhớ lại lúc đó nhé, lúc người vợ ngất đi, người chồng đã thận trọng đến thế nào khi gọi vợ tỉnh dậy. Bác ta không tỏ ra bồn chồn, lo lắng như những ông chồng khác, không sốt sắng, mà lại rón rén y như con mèo đi trên mái nhà nóng bỏng ấy. Bác ta lo sợ rằng vợ bác ta trong lúc hoảng loạn

ấy lại để lộ ra điều gì chẳng?! Đấy các vị hãy thử đặt địa vị mình vào anh chồng ấy mà xem! Họ đã gây ra tội ác, và họ lại lấp liếm được. Thế mà giờ đây, mọi việc đang có nguy cơ bị bại lộ nếu như người đàn bà nói ra những điều để cho cả mười người nghe được. Tốt nhất là làm sao cho người vợ không thể nói lộ ra được nữa. Nếu được như vậy, bác ta sẽ tránh được mỗi nguy hiểm đang đe dọa. Để ra trước mắt mọi người cãi về tội lỗi của mình, bác ta có thể làm ra vẻ mình vô tội, nhưng không chắc chắn là vợ lại có thể làm được điều đó, vì thế, để tránh hiểm họa, bác ta có thể nhẹ nhàng đổ một chất gì đó vào tách chè của bà vợ, sau khi uống xong, chắc bà vợ sẽ vĩnh viễn câm lặng.

Bác sĩ Emxtroong nói nhỏ:

- Không có tách uống chè nào cạnh giường của họ cả. Tôi đã nhìn rồi, không có tách uống nước nào cả.

Blô giận dữ:

- Tất nhiên là không có rồi! Chắc chắn sau khi bà vợ uống xong, thì việc đầu tiên là ông chồng phải mang cái cốc ấy đi rửa kỹ và cất đi chỗ khác.

Một phút yên lặng, sau đó tướng Mợcathơ nghi ngờ lên tiếng:

- Có thể vậy, nhưng tôi khó lòng mà tin rằng một con người lại có thể làm như vậy với... vợ của mình.

Blô cười lớn vẻ nhạo báng rồi nói:

- Khi mà người ta cảm thấy mỗi nguy hiểm đang đe dọa thì người ta không yếu mềm như thế đâu.

Lại im lặng. Chưa ai kịp lên tiếng thì cửa mở, Rôgiơ bước vào. Bác ta nhìn trong phòng một lượt rồi hỏi:

- Các vị có cần phục vụ gì nữa không ạ?

Thẩm phán Uôgrêvơ cựa quậy trên ghế rồi hỏi:

- Khi nào thì thuyền máy mới đến?

- Thường thường vào lúc bảy, tám giờ sáng, thưa ngài. Thỉnh thoảng, mới có ngày đến sau tám giờ. Con cũng không hiểu nổi vì sao sáng hôm nay không thấy thuyền của Pherd đến. Nếu anh ta ốm thì anh ta cũng cử em trai đi thay chứ.

- Bây giờ mấy giờ rồi? Lombơd hỏi.

- Mười giờ mười phút rồi, thưa ngài.

Lombơd nhướn đôi lông mày lên rồi anh im lặng gật đầu.

Rôgiơ chờ một vài phút.

Tướng Mơcathơ rụt rè nói:

- Bác hãy nhận lời chia buồn của chúng tôi, Rôgiơ. Bác sĩ đã báo tin cho chúng tôi biết vợ bác đã mất.

Rôgiơ cúi đầu xuống nói:

- Bà ấy đã mất, thưa ngài. Con xin cảm ơn lời chia buồn của ngài.

Bác ta bưng chõng đĩa và đi ra ngoài.

Trong phòng lại im lặng.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 6 (tt)

3

Ở ngoài sân, Philip Lombơd nói:

- Thuyền máy có vấn đề rồi...

Blô ngược lên nhìn Lombơd rồi gật đầu:

- Tôi hiểu anh muốn nói gì. Chính tôi cũng đang đặt ra câu hỏi ấy đây. Lẽ ra thuyền phải đến đây từ hai tiếng trước rồi chứ. Nhưng lại không thấy đến. Vì sao vậy?

- Thế cậu đã tìm ra câu trả lời chưa? – Lombơd hỏi.

- Tôi chỉ có thể nói rằng... *thuyền không ra đảo không phải là tình cờ*. Toàn bộ diễn biến mọi việc đều đã được sắp xếp. Tất cả các chuyện đã xảy ra đều có liên quan móc xích với nhau.

- Thế theo cậu thì thuyền sẽ không tới ư?

Lombơd nêu câu hỏi, bỗng từ phía sau lưng họ, một giọng cáu kỉnh, căng thẳng cất lên.

- Thuyền sẽ không tới.

Blô xoay người lại nhìn người vừa nói chen vào, anh hỏi:

- Ngài cũng nghĩ thế ư? Thừa tướng Mơcathơ?

Tướng Mơcathơ khẳng định:

- Tất nhiên là thuyền sẽ không đến, bởi vì chúng ta lại đang tính đến chuyện rời đảo bằng chiếc thuyền đó. Ở đây toàn bộ ý đó đã bộc lộ: *chúng ta không thể rời đảo được...* Không một ai rời khỏi nơi đây... Cần phải biết đảo này là tận cùng... Tất cả đều kết thúc ở đây...

Ông ngậm ngừng một chút, sau đó nói nhỏ:

- Đó là sự bình yên... bình yên thực sự. Sự kết thúc chính là bình yên... và không cần phải tiếp tục đi nữa... Đúng đấy, đó là sự yên tĩnh...

Đột ngột ông quay lưng lại và bỏ đi. Ông bước dọc theo sân, sau đó đi vào con đường dốc, xiên chéo với bờ biển, đi lên chỗ cao nhất của hòn đảo, nơi

có một vài tảng đá nằm rải rác...

Bước chân của ông đi chuệnh choạng, như bước chân của người đang trong cơn nửa tỉnh nửa mê.

Blô lên tiếng:

- Ông già này bị loạn trí rồi! Có lẽ rồi đến lúc cả đoàn người chúng ta đều như thế mất thôi.

- Tôi không tin là cậu sẽ loạn trí, Blô ạ. – Philip nói.

Blô cười, cười theo kiểu trinh thám, công an mặt rồi nói:

- Chắc chắn tôi cũng khó mà mất trí khôn đấy, nhưng tôi cũng tin rằng anh không thể rối trí được đâu ngài Lombơd ạ.

Philip cũng trả lời:

- Cảm ơn cậu. Cho đến giờ phút này, mình vẫn cảm thấy hoàn toàn minh mẫn.

4

Bác sĩ Emxtroong ra sân. Ông ngập ngừng từng bước. Bên trái là Blô và Lombơd đang đứng nói chuyện, còn bên phải, thẩm phán Uogrêvơ đang chăm rãi đi tới đi lui, vừa đi đầu vừa gật gù.

Emxtroong lưỡng lự định theo ra, thì bỗng Rôgiơ chạy vội từ trong nhà đến bên ông và nói:

- Con muốn thưa chuyện với ngài được không ạ?

Emxtroong quay lại.

Ông giật mình vì thấy có người đứng đó.

Mặt Rôgiơ lộ vẻ kinh hoàng, cả người tái xanh và tay run lẩy bẩy.

Tự nhiên bác sĩ lạnh cả người, thế mà mấy phút trước ông đã tỏ ra rất tự chủ.

- Con muốn nói chuyện với ngài đôi chút, mời ngài quá bộ vào trong nhà.

Bác sĩ quay vào, cũng với người hầu mặt mũi xanh xám.

- Có việc gì vậy? Bác hãy tình tình xem nào.

- Vâng, mời ngài vào đây.

Rôgiơ mở cửa phòng ăn mời bác sĩ bước vào, sau đó bác ta cẩn thận đóng cửa lại.

- Nào, có chuyện gì thế?

Mồ hôi chảy ướt cả cổ Rôgiơ, bác ta nuốt nước miếng và lắp bắp nói:

- Chuyện thế này thưa ngài, mà con không thể hiểu nổi.

- Chuyện gì mới được chứ? – Emxtroong hỏi.

- Có thể ngài cho rằng con điên, thưa ngài. Mà cũng có thể ngài cho rằng chuyện đó chẳng là cái gì cả. Nhưng mà lại rất khó lý giải, thưa ngài. Cần phải tìm ra lời giải thích, bởi vì không thể hiểu nổi.

- Nhưng bác hãy nói rõ chuyện gì xem nào, đừng nói úp mở như vậy.

Rôgiơ lại nuốt nước bọt.

- Về những quân cờ hình người da đen, thưa ngài. Chúng vẫn được để ở ngoài bàn ăn ấy. Những quân cờ bằng sứ, có mười quân. Con xin thề là có mười quân.

- Đúng vậy, có mười quân, tối hôm qua trong bữa ăn chúng ta đã đếm đủ. – Bác sĩ nói.

Rôgiơ bước lại gần hơn.

- Đúng thế ạ. Thế mà đêm qua, lúc con bê bát đĩa bẩn đi rửa, con thấy chỉ còn chín quân. Thưa ngài, con đã giật mình, và thấy thật là lúng. Nhưng rồi con cũng cho rằng không có gì cả. Thế nhưng hôm nay, trước lúc ăn sáng, con dọn bàn ăn, con đã để ý thấy vẫn còn chín quân, nhưng bây giờ lúc con dọn cốc tách bẩn đi rửa, con không tin vào mắt mình nữa... Đấy ngài thử nhìn đi nếu ngài không tin ở con. *Chỉ còn có tám quân cờ thôi, chỉ còn tám!* Ngài không thấy lạ sao? *Chỉ còn tám...*

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 7

Sau bữa ăn sáng, bà Emily Brent rủ Viora Clâython đi dạo chơi ở đỉnh cao nhất của đảo, nhằm theo dõi xem thuyền có đến hay không?! Cô đồng ý.

Gió lộng, trên mặt biển xanh xuất hiện những đám bọt trắng. Không nhìn thấy bóng dáng một thuyền bè nào - chiếc thuyền máy cũng chẳng thấy đâu.

Vùng dân xứ Stíchơhâyvơ đứng ở đây không thể nhìn rõ. Chỉ có thể thấy những đỉnh đồi cao và những tảng đá quây thành một cái vịnh nhỏ.

Emily Brent nói:

- Cái anh chàng hôm qua chở chúng ta ra đảo, nom bề ngoài cũng đáng tin đấy chứ. Tôi thực sự ngạc nhiên vì sao hôm nay muộn đến thế này mà vẫn chưa thấy anh ta ra.

Viora không nói gì. Cô cảm thấy một nỗi sợ hãi mỗi lúc một lớn hơn. Cô cố gắng tự trấn an mình.

“Phải bình tĩnh lại đi. Nỗi sợ hãi không đem lại điều lành, nó chỉ biến ta thành kẻ tâm thần mà thôi”.

Một vài phút sau cô nói to:

- Mong sao cho anh ta đến. Em rất muốn... được rời khỏi nơi đây.

- Tôi cũng thấy trong chúng ta ai cũng mong muốn rời khỏi nơi đây. – Emily Brent nói khô khan.

- Tất cả mọi việc đều cực kỳ... hoàn toàn... không thể hiểu nổi – Viora nói. Đứng cạnh cô gái, bà già càu nhàu:

- Tôi rất bực mình, không hiểu sao tôi lại nhận lời đến đây một cách dễ dãi như vậy. Nếu như tôi suy nghĩ kĩ hơn về bức thư mời tôi hoàn toàn mập mờ như vậy. Thế mà lúc đó tôi không hề nghi ngờ gì cả.

- Em cũng vậy. – Viora máy móc đồng tình.

- Con người ta hay nhìn nhận sự việc một cách tự nhiên. – Emily nói.

- Chị có nghiêm túc nghĩ rằng... những điều mà mọi người nói ở trong bữa ăn sáng ấy?

- Em hãy nói rõ ràng hơn xem nào, em định nói gì?
- Chị có nghiêm túc cho rằng Rôgiơ và vợ đã để cho bà chủ chết không? Viora hỏi nhỏ.

Emily Brent trầm ngâm nhìn ra biển.

- Theo tôi thì chắc chắn đúng đấy. Thế còn em nghĩ thế nào?
- Em cũng chẳng biết nữa.
- Những điều chứng minh giả thuyết của tôi là bà Rôgiơ đã ngất đi và chồng bà ta suýt làm rơi cái khay xuống, đây em hãy nhớ lại lúc đó mà xem. Rồi khi thanh minh chuyện đó thì Rôgiơ nói giọng quá là chắc chắn, vì vậy tôi cho rằng bác ta đã “búa” chúng ta....
- Bà Rôgiơ có cái nhìn mới lạ làm sao? – Viora nói. Dường như bà ta sợ cả cái bóng của bà ta! Em chưa bao giờ thấy ai có nỗi lo sợ như vậy cả... Chắc chắn là đang có mưu đồ gì...

Bà Brent lúng túng nói:

- Tôi còn nhớ hồi nhỏ, trong phòng tôi, trên tường có ghi một câu trong kinh thánh: *Tội lỗi của các anh sẽ đuổi theo các anh!* Và đúng như vậy đấy. Tội lỗi của vợ chồng họ đã đuổi theo họ!

Viora nhồm lên:

- Nhưng mà lúc đó, chị Brent... lúc đó...
- Nào nói đi, cái gì cơ, cô em thân mến?
- Còn những người khác? Có cái gì đến với những người khác?
- Tôi chưa hiểu ý cô em.
- Thế còn lời kết tội những người khác... chắc rằng... không đúng sự thật chứ, nhưng nếu như tội của vợ chồng Rôgiơ là đúng? ... - Cô lại im bật, bởi vì cô thấy chưa thể diễn đạt nổi ý nghĩ lộn xộn, chưa rõ ràng của mình. Emily nhướn đôi lông mày lên khiến cho các nếp nhăn trên trán giãn ra. Bà nói:
- A ha, tôi hơi hiểu ý cô em rồi đấy. Nào, ví dụ như anh chàng Lombơd tự thú rằng đã để cho hai mươi người chết đói chứ gì.
- Nhưng những người ấy là dân xthuộc địa...
- Chúng ta phải kết bạn với tất cả mọi người, dù là da đen, hay da trắng cũng vậy thôi. – Emil nói, giọng sắc ngọt.

Viora nghĩ thầm:

“Chúng ta phải kết bạn với cả người da đen... với người da trắng...rồi cả người lai đen...lai trắng...Trời ơi, mình sắp phì cười đây. Mình điên đầu mất. Mình không thể hiểu nổi mình nữa...”

Emily Brent về suy tư nói tiếp:

- Tất nhiên cũng có nhiều lời kết tội những người khác là quá quắt và nực cười, Ví dụ như quy kết ông thẩm phán là có tội chỉ vì ông ta đã xét xử bọn phạm tội, mà về chuyện ấy thì ông phó tranh tra mật thám Xcốtlen Yard cũng đã điều tra rồi. ngay cả trường hợp của tôi nữa. Bà im lặng một chút rồi nói tiếp.

- Tất nhiên vì mọi người soi mói nghi kị lẫn nhau nên tối hôm qua tôi không muốn nói. Và lai, đó là một việc không nên nói trước mặt cánh đàn ông.

- Không nên ư?

Viora chăm chú lắng nghe, bà Brent bình tĩnh kể tiếp:

- Bitraixơ Tâylơ là con sen của tôi. Nhưng mãi sau này tôi mới biết *cô ta không trong sạch*. Điều đó khiến tôi cảm thấy như mình bị lừa vậy, tôi , mất lòng tin ở cô ta. Thế mà tôi đã rất quý cô ta, bởi cô ta khéo tay, sạch sẽ và phục vụ chu đáo. Tôi hài lòng về người hầu gái ấy. Nhưng cô ta chỉ đạo đức giả với tôi. Thực tế cô ta sống rất vô đạo đức, đồi trụy, hư hỏng. Thật kinh tởm! Mãi sau này tôi mới phát hiện a cô ta “nguy đến nơi” rồi, như là người ta vẫn thường nói. – Bà Brent im lặng một chút, cái mũi thẳng của bà nhăn lại ra điều kinh tởm. - Chuyện bê bối của cô ta thực sự khiến tôi bị xúc động mạnh. Cha mẹ cô ta vốn là những người ngoan đạo, nghiêm túc. Họ đã nuôi dạy con gái rất nghiêm khắc. Tôi có thể vui mừng mà nói rằng: chính họ cũng không thể tha thứ được cho con gái họ.

Viora lạnh lùng nhìn bà Brent và hỏi:

- Thế cô gái gặp chuyện gì cơ?

- Tất nhiên tôi không thể nào chứa chấp cô ta trong nhà tôi dù chỉ là một giờ. Để không ai có thể nói tôi nhắm mắt làm ngơ trước những hành vi vô đạo đức.

Viora hỏi nhỏ:

- Chuyện gì xảy ra với cô gái ấy?

- Cái cô gái bất hạnh này không hài lòng với những việc làm vụng trộm mà cô ta còn để lại hậu quả, đó là cái bầu hoang. – Như vậy tội lỗi của cô ta lại càng nặng hơn. Cô ta đã tự huỷ hoại cuộc đời mình.

Vừa rùng mình thì thầm:

- Cô ta tự vẫn ư?

- Đúng, cô nhảy xuống sông chết.

Vừa rùng mình.

Cô lạnh lùng nhìn nét mặt trong nghiên hết sức bình thản của bà Brent và hỏi:

- Thế bà chị cảm thấy thế nào khi mà chị biết cô gái tự tử? Chị có thương hại cô ta không? Chị có tự trách móc mình không?

Bà Brent đứng thẳng dậy:

- Tôi á? Tôi có gây ra chuyện gì đâu, tại sao tôi lại phải tự trách móc mình?

- Nhưng bà chị... Sự nghiêm khắc của chị... đã đẩy cô ta vào chỗ chết.

- Cô ta với tội lỗi của cô ta đã đẩy cô ta vào chỗ chết. Nếu như cô ta sống đứng đắn, trong sạch thì đâu có chuyện gì?

Vừa nhìn thẳng vào bà Brent. Mặt bà vẫn thờ ơ, không mảy may bị dày vò. Ánh mắt nghiệt ngã và lạnh lùng. Bà Brent với cái áo giáp đức hạnh kín mít đang ngồi trên đỉnh cao nhất của đảo Người da đen.

Vừa không còn thấy bà già nhỏ bé kia có cái gì nực cười nữa.

Cô cảm thấy bắt đầu kính sợ bà Brent.

2

Bác sĩ Emxtroong từ phòng ăn đi ra sân.

Thẩm phán đã ngồi yên vị trong một chiếc ghế, ông trầm lặng ngắm biển.

Lombơd và Blô đang đứng ở phía bên trái sân hút thuốc nhưng cũng không nói chuyện nữa.

Bác sĩ do dự một lúc. Ông đưa mắt nhìn thẩm phán Uogrêvơ. Ông đang rất cần bàn luận với một ai đó. Ông cũng thừa biết thẩm phán là người có đầu óc sắc sảo, có suy nghĩ lôgích, nhưng ông lại chần chừ... Đúng là thẩm

phán rất thông minh nhưng ông ta đã già rồi. Mà trong trường hợp này, bác sĩ cảm thấy mình đang cần một người trẻ trung, năng động. Ông quyết định gọi:

- Lombơd, cậu ra đây, tôi muốn nói chuyện với cậu một lúc được không?

Philip đi về phía ông.

- Tất nhiên là được.

Hai người rời khỏi sân, đi xuống bờ dốc gần biển. Khi họ đã ở xa tầm nghe của mọi người, bác sĩ mới nói:

- Tôi muốn bàn với cậu về tình trạng...

Lombơd nhướn đôi lông mày và nói:

- Ông bạn thân mến ơi, tôi không phải là bác sĩ.

- Không phải việc chuyên môn, mà là tình trạng chung của chúng ta.

- Ô, nếu thế thì lại khác.

Bác sĩ hỏi:

- Cậu hãy nói thành thực xem: cậu đánh giá tình hình ra sao?

Lombơd suy nghĩ một lát rồi nói:

- Kỳ quặc.

- Thế theo cậu nguyên nhân cái chết của bà Rôgiơ là gì? Có đúng theo hướng mà Blô suy đoán không?

Philip nhả khói thuốc vào không trung rồi nói:

- Tôi tán thành cách suy luận ấy... Blô biết cách nhìn nhận sự việc.

- Đúng thế.

Giọng bác sĩ nhẹ nhõm hẳn, Lombơd đã đoán được ý ông, anh hỏi tiếp:

- Vậy chúng ta chấp nhận giả thiết đúng là vợ chồng Rôgiơ đã gây ra vụ giết người nhưng họ đã không bị lộ trần mặt nạ. Thế nhưng tôi vẫn chưa hiểu nguyên nhân vì sao họ lại giết bà chủ? Họ đã giết bằng cách gì? Họ cho bà ta uống thuốc độc sao?

Bác sĩ nói nhỏ:

- Sự việc xảy ra đơn giản hơn nhiều. Sáng hôm nay tôi đã hỏi Rôgiơ xem bà Brâyđi bị bệnh gì? Qua trả lời của bác ta, sự việc đã rõ ràng hơn. Tôi không muốn nói cụ thể về chuyên môn y học, chỉ nói một sự thật là bà Brâyđi mắc bệnh đau tim. Mỗi lần lên cơn co thắt tim là bà ta cần có thuốc

amylnitri để ngủ. Sau khi người bệnh được hít một ống thuốc rồi vẫn phải đi gọi bác sĩ đến ngay.

Nếu bác sĩ đến chậm thì ... số phận bà Brâyđi có thể kết thúc dễ dàng.

Philip Lombơd nói về suy tự”

- Như vậy thì đơn giản quá. Quả là một phương sách đầy cảm dỗ.

Bác sĩ gật đầu:

- Đúng như vậy. Nói cho rõ ra là không cần phải tìm đến thuốc độc mà cũng chẳng cần đến thuốc gì nữa... đơn giản nhất là làm sao không tìm được bác sĩ đến thôi! Đêm hộ dó Rôgiơ đã chạy vội đi tìm bác sĩ, nhưng kết cục cũng chẳng ai đến kịp...

- Chính vì điều này đã chẳng thể chứng minh là họ vô tội được. Lombơd nhăn trán, khẳng định. Tất nhiên... Chuyện đó đã giải thích tất cả!

Bác sĩ lúng túng:

- Tôi chưa hiểu ý cậu.

- Ấy là tôi muốn nói đến chuyện để giải thích mọi vấn đề khó hiểu của những người ở đây. Có những lời buộc tội mà họ không đủ lý lẽ để chứng minh mình cho họ vô tội. Ví dụ như trường hợp vợ chồng Rôgiơ, hoặc là trường hợp của thẩm phán Uogrêvơ ấy. Ông này lại rất khắc nghiệt sử dụng luật để xử tử hình kẻ phạm tội.

- Cậu tin như vậy à?

- Tôi tin chắc rằng Uogrêvơ đã giết Étuốt Sítơn bằng phương pháp trực tiếp, ông ta đã đánh một đòn quyết định vào đúng tim hãn. ông ta đã giết hãn bản nghiệp vụ toà án. Ông ta chưa thể chứng minh được sự vô tội của mình trong vụ đó.

Trong đầu bác sĩ bỗng thoáng hiện ra một luồng suy nghĩ:

“Giết người trong bệnh viện. Giết người trên bàn mổ. Chắc chắn... đúng. chắc chắn chết!”

Philip Lombơd nói tiếp:

- Vì vậy mà ngài Leky... và chúng ta đã sa vào bẫy... vào đảo Người da đen.

Bác sĩ hít thở sâu vào lồng ngực rồi hỏi:

- Chúng ta đã bắt đầu tiếp cận tới vấn đề cơ bản rồi đây. Thế nói rõ ra thì họ

mời chúng ta đến đây với mục đích gì?

- Thế theo ông là gì? – Philip hỏi lại.

Bác sĩ bắt đầu giải thích không mấy tin tưởng:

- Chúng ta hãy nhớ lại cái lúc mà bà Rôgiơ chết. Khả năng dẫn đến cái chết đó ra sao? Có một khả năng là do chính Rôgiơ giết, bởi vì bác ta sợ vợ mình để lộ chuyện. Khả năng thứ hai là do bà vợ thần kinh quá yếu lại sợ bị sa thải khi chuyện lộ ra, nên đơn giản nhất là phải tự giải quyết lấy.

- Bà ta tự vẫn sao? – Lombơd thắc mắc.

- Thế cậu phân tích thế nào?

- Chúng ta không thể kết luận được nếu như chúng ta không xem xét vấn đề bắt đầu từ cái chết của Maxtơn. Trong vòng mười hai tiếng đồng hồ mà đã có hai cái chết! Nếu ông cho rằng Entơni Maxtơn, một chàng thanh niên trẻ trung, tinh thần lành mạnh, và đầu óc không mấy dày vò bận bịu và việc chệch chết hai đứa trẻ lại tự tử thì cũng cần phải nói rằng suy nghĩ ấy quá ư là đơn giản và buồn cười! Rồi còn điều này nữa: chất độc trong cốc của anh là từ đâu? Theo tôi biết chất xianua không phải là thứ để cho con người ta nhét vào túi áo ngực mang theo mình. Thế theo y học thì sao nào?

- Đúng! một con người minh mẫn, tinh táo không mang xianua theo mình. Có thể mang đi nếu với mục đích diệt trừ sâu, bọ, gián, ong.

- Như vậy là chỉ có thể lấy thứ thuốc này từ những người làm vườn, các điền chủ sao? Thế thì Entơni Maxtơn không có khả năng dính dáng đến điều ấy. Theo tôi, cần phải tìm xem nguồn thuốc trừ sâu ấy từ đâu ra? Hay là trước khi đến đây Maxtơn đã có ý định tự vẫn và vì thế anh ta đã bỏ công... tích trữ thuốc độc...

- Sao cơ, cậu nói sao? Bác sĩ hỏi dồn dập.

Philip nếch mép cười:

- Vì sao ông lại muốn tôi phải tự nói ra cái ý nghĩ mà nó đã ở trên đầu lưỡi ông rồi. *Tất nhiên Entơni Maxtơn đã bị giết chết.*

Bác sĩ hít hơi sâu vào lồng ngực rồi hỏi:

- Thế còn bà Rôgiơ!

Lombơd thận trọng phân tích:

- Dù có khó tin, nhưng tôi cũng có thể cho rằng Maxtơn tự tử nếu như

không xảy ra cái chết của bà Rôgiơ. Ngược lại, tôi cũng dễ dàng tin là bà Rôgiơ tự tử nếu không có cái chết của Maxtơn. Rồi tôi cũng có thể tin chính Rôgiơ đã giết vợ nếu như Maxtơn lại không bị chết một cách bất ngờ như vậy. Chúng ta cần phải suy luận để giải thích hai cái chết gần nhau đến thế.

- Để tôi giúp cậu tìm ra sự lý giải nhé.

Sau đó bác sĩ đã kể lại cho Philip nghe sự biến mất rất bí ẩn của hai quân cờ hình người da đen. Nghe xong Lombod cười lớn:

- A... ha, những quân cờ hình người da đen... Chắc chắn tối hôm qua, khi ăn tối, chúng ta còn thấy có mười quân kia mà. Thế bây giờ chỉ còn lại tám quân sao?

Bác sĩ Emxtroong bắt đầu lẩm nhẩm những câu thơ trong bài vè:

Mười người da đen nhỏ đói bụng rủ nhau đi ăn tối.

Một người nuốt vội chết nghẹn, còn chín.

Chín người da đen nhỏ đi ngủ nằm mơ rất dữ.

Vĩnh viễn ngủ hoài không tỉnh một người, còn tám.

Đọc đến đây cả hai người đàn ông đều đưa mắt nhìn nhau. Philip Lombod nhếch mép cười, và dập tắt mẩu thuốc lá.

- Rõ ràng một cách đáng nguyên rủa, không thể là sự tình cờ được! Tối hôm qua Entơni Maxtơn chết vì nghẹn thở trong bữa ăn tối. Bà Rôgiơ lại chết luôn trong khi ngủ.

- Vậy thì...?

- Vậy thì phải có một người nào đó đứng sau tất cả chuyện này. Một con người xa lạ bí ẩn. Ông X?! Ông Leky! Hay là một người nào đó rất đáng sợ và nham hiểm.

- Đúng đấy. – Bác sĩ thở dài. - Thế nhưng người đó ở đâu? Rôgiơ thề với tôi là ngoài chúng ta, tám người khách và hai vợ chồng bác ta ra, trên đảo không còn ai nữa!

- Rôgiơ có thể nhầm! Nhưng cũng có thể là bác ta đã nói dối!.

Bác sĩ lắc đầu:

- Tôi không tin bác ta nói dối. Bác ta đã quá rối trí, thậm chí quá mức rối trí, sắp hoá rồ rồi.

Philip gật đầu:

- Sáng hôm nay thuyền không tới đảo. Điều này cũng nằm trong sự sắp xếp. Ngài Leky đã đặt sẵn mọi việc. Như vậy chúng ta cần phải ở lại đảo này cho đến khi ngài Leky kết thúc xong công việc.

Bác sĩ xanh mặt, ông kêu lên:

- Thế theo như cậu nói, thì con người ấy đúng là một kẻ điên mất trí!

Lombơd im lặng một chút mới nói:

- Nhưng còn một khe hở nữa mà ngài Leky không tính đến.

- Khe hở nào?

- Ấy là hòn đảo này, ngoài ngôi nhà ra, toàn là các tảng đá trơ trụi. Chúng ta sẽ thăm dò cả đảo cũng chẳng khó gì. Hai chúng ta sẽ phải tìm cho ra ngài Leky quái quỷ ấy!

Bác sĩ Emxtroong ngấp ngừng nói:

- Có thể nguy hiểm đấy!

Philip cười lớn:

- Nguy hiểm? Chúng ta không sợ con chó sói. Để rồi tôi xông vào nguy hiểm tóm cổ nó!

Nghỉ một chút anh nói tiếp:

- Không có gì hại gì nếu chúng ta thu nạp thêm Blô để anh giúp đỡ chúng ta. Nếu gặp tình thế khốn quẫn, anh ta biết chỗ đứng của mình. Đối với hai người đàn bà thì tốt nhất không nên nói gì cả. Còn với những người khác, viên tướng, theo tôi ông ta hơi yếu đuối, ủy mị. Còn thẩm phán già Uogrêvơ thì sức khoẻ lại yếu. Tốt nhất là ba chúng ta phải giải quyết việc này.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 8

1

Blô hiểu ngay vấn đề, và nhanh chóng họ đã hoàn toàn thoả thuận với nhau. Blô nghe xong câu chuyện liền phát biểu:

- Về sự biến đi một cách bí ẩn của hai quân cờ hình người da đen nhỏ như anh nói đã làm cho cách nhìn nhận sự việc phải đổi khác. Đến điên đầu mất thôi. Còn một điều khó giải đáp, chưa lý giải nổi nhưng tôi đã cảm thấy đó là: Ngài Leky hoàn toàn điều khiển mọi việc từ xa. Các ngài có nghĩ như thế không?

- Cậu hãy giải thích chút ít xem sao!

- Vì tôi nghĩ thế ư? Tối hôm qua, sau trò xiếc ảo thuật “kết tội”... thì chàng trai Maxtơn bị đầu độc rồi đến lượt vợ của Rôgiơ...! Tất cả đã diễn ra hoàn toàn như kế hoạch của một người nào đó.

Emxtroong lắc đầu và nhắc Blô nhớ đến bằng chứng cụ thể là thuốc trừ sâu trong cốc của Maxtơn. Blô gật đầu.

- Đúng vậy, tôi không quên điều đó. Chất độc này người ta thường không mang theo bên mình, vậy thì làm sao nó lại có trong cốc của Maxtơn?

- Cần phải suy nghĩ kỹ càng – Lombơd góp ý - Tối hôm qua, Maxtơn uống vài cốc rượu chứ không phải một. Nhưng chỉ đến cốc cuối cùng mới có thuốc độc, vậy thì người ta phải bỏ thuốc độc vào cốc của anh ta vào thời điểm nào đó, khi chiếc cốc nằm ở trên bàn, cách xa chủ nó. Tôi dám khẳng định, nhưng cứ cho rằng cái cốc để ở trên bàn nhỏ cạnh cửa và cửa lại mở sẵn. Vậy thì có ai đó lên vào thả gói thuốc sâu vào trong cốc...

Blô không tin ở giả thiết này:

- Có người lên vào mà chúng ta không biết sao?

- Tại lúc đó chúng ta đang bận dò xét lẫn nhau. – Lombơd nói một cách khô khan.

- Đó là sự thực. – Bác sĩ nói nhỏ. - Tất cả chúng ta đều bị kết tội. Chúng ta

chạy tán loạn trong phòng để dò xét. Rồi chúng ta tranh luận, thanh minh, chúng ta bận chú ý lẫn nhau. Tôi cũng tin rằng, sự việc có thể xảy ra như vậy đấy...

Blô nhún vai.

- Không thể xảy ra khác được! Nếu vậy thì thưa các ngài, chúng ta hãy xét đến công việc của chúng ta. Nhưng rất tiếc là trong chúng ta lại không ai có khẩu súng lục nào? Giá có thì tốt hơn đấy.

Lombơd nói tay đập đập vào túi:

- Tôi có đây.

Blô mở to mắt. Anh ta hỏi to hơn:

- Lúc nào anh cũng mang theo súng ư?

- Cũng tùy. – Lombơd trả lời. – Tôi đã có vài lần rơi vào các tình huống gay go, vì thế tôi cũng biết thận trọng đề phòng.

- A ha, - Blô cười nói: - Nào, thế thì chưa bao giờ anh gặp tình huống gay go hơn lúc này đâu! Nếu chỉ có một thằng điên nấp trên đảo, và trong túi nó chỉ có một chút thuốc độc thôi, thì không cần phải dùng đến súng đâu, chỉ sợ nó lại cầm dao trên tay thôi.

Bác sĩ ho nhẹ rồi nói:

- Blô ạ, trong trường hợp này có thể cậu đoán nhầm đấy. Nhiều tên điên muốn giết người nhưng lại có hình thức rất hiền lành. Thậm chí còn có thể nói lời dễ chịu và dễ gần nữa kia.

- Tôi không tin thằng điên của chúng ta lại hiền lành giống như ông tưởng đâu bác sĩ ạ. – Blô phản bác lại.

2

Ba người đàn ông bắt đầu đi, họ thăm dò, tìm kiếm trên đảo.

Họ đã lùng sục khắp phần đảo phía Tây, tìm cả trên bờ biển lẫn phía dưới những tảng đá xếp lô nhô trên mặt biển, chẳng có gì chứng tỏ là có người nấp cả. Không có một bóng người nào ngoài họ.

Hòn đảo này rất ít cây xanh, các cây cỏ mọc sát đất cũng ít. Ba người đàn ông đã tìm kiếm rất cẩn thận và có phương pháp. Họ leo lên chỗ đỉnh cao nhất của đảo nhìn bao quát bờ biển và cả ngôi nhà, rồi họ phát hiện ra dưới tảng đá có một cái vòm nhỏ như miệng hang, nhưng không thể chui lọt người vào đó.

Cuối cùng trên bờ biển, họ bắt gặp tướng Mơcathơ đang ngồi: ông ngồi trầm ngâm nhìn ra bờ biển, lặng yên như hòn đá, ánh mắt thần thờ, xa xăm, chỉ nghe thấy tiếng sóng biển vỗ ì oạp vào bờ đá.

Ông không nghe thấy tiếng bước chân của ba người đang đến gần, mà cũng chẳng buồn để ý đến họ.

Blô nghĩ:

”Con người này kỳ quặc thật... cái nhìn của ông ta cứ như không hồn ấy”.

Anh hăng giọng mấy lần rồi cất tiếng hỏi:

- Thưa ngài, ngài đã tìm được một chỗ ngắm cảnh rất đẹp và yên tĩnh.

Viên tướng nhăn trán. Ánh mắt lia nhanh ra phía người đang đứng sau mình rồi nói:

- Thời gian của tôi còn ít lắm. Tôi tha thiết yêu cầu các vị đừng quấy rầy tôi.

- Chúng tôi không muốn quấy rầy ngài. – Blô dụ giọng nói. – Tôi chỉ muốn nói rằng chúng tôi đi dạo một vòng quanh đảo để tìm xem có ai nấp trên đảo không?

Tướng Mơcathơ vẫn nhăn trán nói:

- Cậu chẳng hiểu được đâu, cậu chẳng thể biết được điều gì trong chuyện này đâu! Thôi, cậu bé làm ơn để cho tôi yên.

Blô lùi lại, khi đã đến bên hai người kia, anh nói:

- Ông già lẩn thẩn rồi... không thể nói chuyện với ông ta được đâu.

Lombơd tò mò hỏi:

- Ông ta nói gì vậy?

Blô nhún vai:

- Ông ấy lẩn bẫm cái gì đó như là ông ta không có thời gian, và ông ta không muốn bị chúng mình quấy rầy.

Bấy giờ bác sĩ Emxtroong nhúu mày lẩn bẫm:

- Tôi chỉ muốn biết xem...

3

Cuộc săn tìm trên đảo đã kết thúc. Ba người đàn ông đứng trên đỉnh cao nhất của đảo và nhìn về phía đất liền. Trên mặt biển không có một bóng thuyền. Gió thổi mạnh hơn.

- Những người đánh cá không ra khơi, - Lombơd nhận xét. - Sắp có bão. Thật đáng nguyền rủa đứng ở đây không thể nhìn thấy xóm làng được. Thế trong trường hợp chúng ta đánh tín hiệu cấp cứu thì ai bắt được?

- Có lẽ buổi tối chúng ta đốt lửa, thì trong đất liền người ta sẽ thấy chẳng? – Blô nói.

Lombơd nhăn trán:

- Quỷ tha ma bắt nó đi, chắc chắn mọi chuyện này đã được sắp xếp theo kế hoạch từ trước.

- Như thế nào kia?

- Tôi làm sao mà biết được? Nhưng đứa nào vạch ra trò đùa ngu xuẩn này? Ví dụ hẳn sẽ cố tình đẩy chúng ta vào một tình huống sợ hãi. Và rồi hẳn cũng sẽ chẳng để ý đến dấu hiệu kêu cứu của ta... vân vân... cũng có thể hẳn đã loan tin trước, rằng ở đảo có một cuộc tiếp khách vui chơi nào đó mà đất liền không cần phải để ý tò mò đến. Nói tóm lại là hẳn có thể tìm ra nhiều lý do ngu ngốc.

Blô nghi ngại hỏi:

- Thế anh nghĩ rằng những người dân trong làng kia cũng tham dự vào việc này sao?

- Tôi cũng tin là như vậy đấy! – Lombơd khó khăn nói. – Các vị xem nhé. Họ sẽ loan tin trong làng là không một ai được phép đặt chân lên đảo một khi mà ngài Leky chưa giết xong những người khách của ngài thì sao?

- Có những lúc mà tôi không thể nào tin nổi mọi chuyện, và thế thì... - Bác sĩ lên tiếng.

Phillip rít lên, thấy rõ hai hàm răng nhọn:

- Ngài vừa nói thế thì! Chính xác là phải tin thế đấy!

Blô nhìn xuống mặt nước và nói:

- Liệu có kẻ nào lặn trốn dưới nước được không nhỉ?

Emxtroong lắc đầu:

- Tôi không tin, bờ đá ở đây dựng đứng như vậy, người ta có thể nấp ở đâu được?

- Liệu có một tảng đá có khe nứt và kẻ nào đó ẩn mình trong nước dưới khe nứt thì sao? – Blô vẫn thắc mắc. – Giá mà chúng ta có cái thuyền, chúng ta sẽ bơi xung quanh đảo xem.

- Nếu chúng ta có cái thuyền thì chúng ta đã bơi thẳng về đất liền rồi! – Lombơd khẳng định.

- Đúng thế!

Lombơd bất ngờ nói:

- Vì vậy chúng ta cần phải kiểm tra các bờ đá. Còn có một chỗ mà hẳn có thể trốn được đấy, đó là tảng đá ở dưới kia, bên tay phải ấy. Nếu có chỗ nào buộc được dây thừng trèo xuống kiểm tra không nhỉ?

- Thôi được rồi, cần phải kiểm tra hết cho đỡ áy náy. Để tôi đến đó xem thành đá dựng đứng đến mức nào, tôi tìm dây thừng buộc vào mấu đá và tụt xuống. Để tôi về nhà tìm dây thừng đã.

Blô nói rồi đi nhanh về nhà.

Lombơd nhìn lên bầu trời, những đám mây bắt đầu tụ lại. Gió thổi mạnh hơn.

Lombơd chăm chú nhìn bác sĩ rồi hỏi:

- Ngài im lặng thế, ngài nghĩ gì vậy?

- Tôi đang mãi suy nghĩ xem viên tướng Mơcathơ điên đến mức nào... Bác sĩ trả lời.

4

Cả buổi sáng, Viora bồn chồn đứng ngồi không yên. Cô cảm thấy sợ bà

Emily Brent.

Bà Brent lấy một cái ghế ra góc sân sau nhà, nơi kín gió, ngồi đan.

Bao nhiêu lần Viora nghĩ đến bà Brent là bấy nhiêu lần một hình ảnh khủng khiếp hiện ra trước mắt cô: một khuôn mặt phụ nữ xanh xao chìm trong nước, rong rêu bám vào mớ tóc nổi lều bều... Khuôn mặt đã có một thời đẹp đẽ, quyến rũ mà giờ đây nhìn nó không thể thương được, và cũng chẳng nên sợ làm gì một người đã chết.

Thế mà ngoài kia, bà Emily Brent tốt bụng và đức hạnh đang ngồi đan len một cách bình thản.

Thẩm phán Uogrêvơ ngồi trên chiếc ghế dựa ở ngoài sân, trước nhà. Trông từ sau lưng ông, người ta chỉ thấy cái cổ rụt sâu vào giữa hai vai.

Khi Viora nhìn đến ông, là cô lại hình dung thấy một chàng trai trẻ tuổi mắt xanh tóc màu hạt dẻ, nét mặt hoảng hốt, bối rối đứng trước vành móng ngựa. Đó là Etuốt Sitor. Cô còn tưởng tượng ra bàn tay khô héo của ông thẩm phán đặt lên đầu chàng thanh niên bản án tử hình đen tối...

Một vài phút sau, Viora chậm chậm dạo bước ra bờ biển. Cô đi về phía đỉnh cao nhất của hòn đảo, nơi có viên tướng già ngồi với ánh mắt thần thờ, vô tận.

Tướng Mơcathơ giật mình khi nghe thấy tiếng chân người bước lại gần. Ông quay lại nhìn, cái nhìn của ông có vẻ tò mò, cau có, phản chiếu lại sự xáo trộn trong tâm hồn ông. Viora cũng giật mình hoảng hốt. Phải vài phút sau tướng Mơcathơ mới nhận ra cô gái. Viora nghĩ thầm:

“Trông ông ấy lạ quá! cứ như là ông ấy biết...” Viên tướng lên tiếng:

- Ô thì ra cô đấy ư? Cô đến đây...

Viora ngồi xuống cạnh viên tướng. Cô nói:

- Ông thích ngồi ở đây ngắm nhìn biển ư?

Viên tướng lặng lẽ gật đầu, sau đó ông nói:

- Đúng vậy, đây là một chỗ rất thích hợp. Ta tin rằng ở đây đặc biệt thích hợp với sự chờ đợi.

- Sự đợi chờ ai? – Viora hỏi như người hụt hơi - đợi chờ cái gì cơ ạ?

- Đợi sự kết thúc. Nhưng mà ta cho rằng chính cô cũng biết điều ấy rồi cơ mà? Không phải thế hay sao? Tất cả chúng ta đều đang đợi sự kết thúc!

Viora hỏi về ngõ ngàng, không tin:

- Ông hiểu thế nào kia?

- Chúng ta không một ai có thể rời khỏi đảo nữa. – Viên tướng nói với giọng mừng rỡ. - Người ta đã sắp xếp như thế rồi. Tất nhiên trong tất cả mọi trường hợp thì cô hoàn toàn vô tội, trong sạch. Nhưng mà cô không thể biết được sự kết thúc sẽ làm cho người ta nhẹ nhõm đến thế nào đâu!

- Nhẹ nhõm ư? – Viora ngạc nhiên hỏi.

- Đúng vậy. Tất nhiên cô còn quá trẻ... và cô chưa đến cái lúc ấy. Nhưng rồi sẽ phải đến thôi. Sự yên nghỉ sẽ rất nhẹ nhõm, nếu như cô nhận ra rằng chẳng có gì phiền toái đến cô nữa... Không cần phải cõng theo một nỗi u hoài nặng nhọc nào nữa. Rồi đến lúc nào đó, cô sẽ có cảm giác như vậy...

- Tôi chưa hiểu. – Viora run rẩy đáp.

Những ngón tay của cô gái xiết vào nhau. Cô bỗng thấy sợ viên tướng già lặng lẽ này.

Viên tướng lại trầm tư nói:

- Ta rất yêu Lesli. Yêu vô vàn...

- Lesli là vợ của ông ư? Viora tò mò hỏi.

- Đúng, vợ ta... ta yêu nàng và ta đã rất tự hào về nàng... Nàng rất đẹp... và rất vui vẻ!

Ông ta im lặng vài phút, sau đó nói tiếp:

- Vâng, ta yêu Lesli, vì vậy ta đã hành động.

- Có thể hiểu là... - Viora đang nói bỗng im bật.

Viên tướng âm thầm gật đầu rồi mới nói:

- Bây giờ thì chẳng cần phải chối cãi nữa, tất cả chúng ta đều nghe rồi còn gì. Ta đã đẩy Richmon vào chỗ chết. Ta tin rằng, ta đã giết hẳn với sự suy xét chắc chắn, đặc biệt. Ta đã giết hẳn... Vậy mà ta lại là người luôn luôn tôn trọng pháp luật! Nhưng mà lúc đó ta cũng chẳng nghĩ được rằng ta giết người. Mà ta cũng chẳng có cảm giác thương hại hẳn, “cái thằng đểu cáng ấy nó phục vụ mình mới chu đáo làm sao”. Lúc đó ta chỉ nghĩ có thể thôi. Nhưng sau đó...

Viora quyết tâm hỏi tiếp:

- Sau đó thì sao cơ ạ?

Viên tướng lưỡng lự lắc đầu. Rồi nét mặt ông trở nên buồn rầu:

- Ta không biết. Ta không biết. Lẽ ra có thể khác được. Ta không biết, Lesli đã cảm thấy... Ta không tin được, nhưng sau đó, nàng trở nên lạnh nhạt đối với ta. Nàng xa dần ta đến một thế giới mà ta không sao tới được. Rồi sau đó nàng chết đi... ta còn lại một mình...

- Còn lại một mình... chỉ một mình. – Viora nói, giọng cô như đập vào bờ đá vang vọng lại.

- Rồi cô cũng sẽ vui sướng, nếu như phút tận thế ấy đến. – Viên tướng già nói.

Viora đứng dậy, cô nói vội:

- Tôi không hiểu ông nghĩ gì nữa!

- Thế mà ta biết, con của ta ạ. Ta biết!

- Ông không biết! Ông chẳng biết gì cả...

Viên tướng lại nhìn ra biển. Ông đã quên băng mất cô gái đứng sau lưng ông.

Ông cất giọng nhẹ nhàng, âu yếm gọi:

- Lesli...

Agatha Christie
Mười người da đen nhỏ
Chương 8 (tt)

5

Khi Blô từ trong nhà quay ra, tay cầm cuộn dây thừng thì thấy bác sĩ Emxtroong đang đứng ở chỗ cũ, ánh mắt thờ thẩn nhìn đi tận đâu đâu...

- Lombơd đâu rồi? – Blô hỗn hển hỏi.

Bác sĩ trả lời giọng lãnh đạm:

- Anh ta đi nhìn ngó xem xét đâu đấy thôi. Anh ta sẽ quay lại đây ngay. Này, Blô, cậu hãy chú ý nhé, mình rất là không yên lòng.

- Tôi dám khẳng định rằng tất cả chúng ta đều không yên lòng.

Bác sĩ nóng lòng gật đầu:

- Tất nhiên... Tất nhiên. Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà tôi đang nghĩ đến viên tướng Mơcathơ.

- Vì sao vậy? Có chuyện gì xảy ra với ông ta chẳng?

- Chúng ta đang truy tìm một người điên, thế ngộ nhờ chính Mơcathơ điên thì sao? – Bác sĩ nhăn mặt nói.

- Ngài nghĩ là chính viên tướng giết người sao? – Blô tỏ vẻ không tin.

Bác sĩ trả lời ngập ngừng:

- Tôi cũng không dám khẳng định như vậy. Nhưng tất nhiên tôi không phải là bác sĩ khu vực. Nói thật, tôi cũng chưa bao giờ có dịp trò chuyện với ông ta.

Blô ngập ngừng nói:

- Ông ta lắm cấm, điều đó đã rõ! Nhưng vì thế cũng không thể kết luận rằng...

Bác sĩ Emxtroong lấy can đảm cắt ngang lời Blô:

- Cậu nói cũng có lý! Ông ta chỉ nói như thánh mà thôi. Chắc chắn có người nào đó nấp trên đảo. À Lombơd đã về kia rồi.

Lombơd nói:

- Tôi sẽ cố gắng dùng tay tụt xuống, hai người nắm đầu dây trên này nhé. Nhớ giữ chắc nhé, xuống đến nơi tôi sẽ giật thùng báo hiệu.

Hai người giữ đầu dây cho Lombơd trèo xuống. Sau đó, họ đứng nhìn theo Lombơd lùng sục dưới đó vài phút. Blô nói với bác sĩ giọng là lạ:

- Anh ấy leo trèo nhanh như một con mèo ấy nhỉ?

- Hình như hồi thanh niên cậu ấy đi du lịch nhiều.

- Có thể vậy!

Họ im lặng một lúc, sau đó Blô nói với bác sĩ giọng thăm dò:

- Cái gã này có vẻ kỳ quặc. Ông có muốn biết ý kiến nhận xét của tôi về gã ta không?

- Như thế nào?

- Lombơd rất đáng khả nghi.

- Cậu lấy ở đâu ra vậy? – Bác sĩ ngạc nhiên hỏi:

Blô nhăn nhó, rồi nói:

- Nếu phân tích có cơ sở thì tôi chưa thể làm được, nhưng tôi chỉ có cảm giác không tin nổi anh ta.

- Hay là vì cuộc sống ly kỳ bôn ba của anh ta?! – Bác sĩ nói.

- Tôi dám cuộc với ông rằng gã ta đang bí mật làm một việc phiêu lưu gì đó. – Blô nói sau một phút im lặng. – Ông có mang súng theo người không bác sĩ?

Bác sĩ ngạc nhiên nhìn Blô.

- Tôi á? Ôi lạy chúa, vì sao tôi lại phải mang súng theo người kia chứ?

- Thế thì vì sao Lombơd lại mang theo súng? – Blô vắn vẹo.

Bác sĩ ngập ngừng trả lời:

- Anh ta mang súng theo thói quen thì sao.

Blô giật đầu dây trong tay mình.

Sợi dây thùng bỗng căng ra. Thế là cả hai người xúm vào giữ và khi sợi dây đã trở lại bình thường, Blô lên tiếng:

- Thói quen thường ngày hoặc là tập quán chung nó vẫn có cái khác nhau! Tôi không tranh cãi việc Lombơd mang theo súng cũng như mang theo bật lửa, túi lưới, bột diệt gián rệp theo mình là đúng hay không?! Nhưng anh ta mang súng ra đảo cũng là một việc khả nghi rồi! Chỉ có trong tiểu thuyết

người ta mới thường xuyên giắt súng trong mình thôi.

Bác sĩ lúng túng gật đầu.

Họ lại cúi xuống nhìn Lombơd ở bên dưới. Anh ta đang đi thăm dò suốt tất cả chân hõm các tầng đá. Họ cũng thấy được cuộc thăm dò không có kết quả. Họ kéo Lombơd lên. Lombơd lau mồ hôi ở trán và nói:

- Chẳng có gì cả, nhiệm vụ của chúng ta quá nặng nề. Thôi bây giờ chỉ có thể đoán được là hãn ẩn trong nhà, hoặc là hãn không có ở nơi nào cả.

6

Việc kiểm soát trong nhà họ đã làm rất dễ dàng. Trước tiên họ xem xét một vài dãy nhà phụ của toà nhà. Họ đã xem xét tất cả sau đó mới vòng vào toà nhà chính. Trong tủ bếp của bà Rôgiơ họ tìm thấy một cái thước dây, họ cầm theo để phòng khi cần đo đạc gì. Nhưng trong cả toà nhà, không đâu có một chỗ ẩn nấp bí mật.

Tất cả đều đơn giản rõ ràng và có thể nhìn rõ. Trong một toà nhà hiện đại người ta không thể ẩn nấp ở chỗ nào được. Đầu tiên họ tìm tòi một loạt ở tầng đất. Lên đến tầng trên (gồm các phòng ngủ) khi đang đi ở cầu thang, họ nhìn qua cửa sổ xuống sân thì thấy Rôgiơ đang bưng một khay đầy các ly cốc tay ra sân cho những người ngồi ngoài đó.

Phillip buột miệng nhận xét:

- Người đàn ông này kỳ lạ thật đấy, bác ta phục vụ rất là hoàn hảo. Vợ bác ta chết, thế mà bác ta vẫn thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra vậy.

- Rôgiơ là một người đầy tớ tốt, để cho bác ta được yên. – Bác sĩ nói về rất biết điều.

- Mà vợ bác ta nấu ăn mới ngon làm sao, - Blô cũng lên tiếng. - Bữa ăn chiều... hôm qua ấy...

Họ rẽ vào phòng ngủ đầu tiên.

Chỉ năm phút sau, họ lại chạm trán nhau ở đầu cầu thang. Không thể có người ẩn nấp ở bất cứ đâu. – Mà cũng không có chỗ để nấp.

- Ở đây còn có một cái cầu thang nhỏ nữa. – Blô nói.

- Cầu thang ấy dẫn lên phòng của người hầu. – Bác sĩ bổ sung.

- Ở trên sân thượng thế nào cũng phải có các bể để chứa nước mưa, nước ngọt hoặc gì đó. Có thể nắp trong đó, cần phải xem xem!

Khi đang đi trên cầu thang nhỏ đó thì bỗng nhiên họ nghe thấy có tiếng động bên trên. Đúng, tiếng những bước chân nhẹ nhàng, rón rén ở trong căn phòng ngay trên đầu họ.

Cả ba đều lắng nghe. Bác sĩ giật cánh tay Blô. Lombơd đặt một ngón tay lên miệng ra hiệu:

- Suyt... Hãy nghe xem.

Họ lại nghe thấy tiếng bước chân của ai đó nhẹ nhàng, cẩn thận đi ở căn phòng phía trên cầu thang.

- Cầu thang này dẫn đến phòng của vợ chồng Rôgiơ đấy, trong đó chỉ có xác bà Rôgiơ thôi. Emxtroong thăm thì.

- Tất nhiên là ở những nơi như vậy người ta lại càng dễ ẩn nấp, bởi vì chẳng ai lại muốn mò vào phòng của người chết nằm. – Blô nói nhỏ. - Vậy thì... chúng ta... hãy đi thật nhẹ chân lên xem nào.

Họ lên cầu thang nhẹ không gây một tiếng động.

Trước cửa phòng người hầu, có một khoảng nghỉ hẹp. Cả ba người đứng đấy lắng nghe. Đúng thật, trong phòng đang có người. Tiếng chân đi đi lại lại thật thâm lặng.

- Nào, xông vào. Blô nói.

Anh đẩy cửa xông vào, hai người kia cũng theo chân anh. Cả ba đứng sững lại.

Rôgiơ đang ở trong phòng, trên tay ôm một đồng quần áo đầy.

7.

Blô lúng túng nói đầu tiên:

- Xin lỗi... hừm... Bác Rôgiơ. Chúng tôi nghe thấy có tiếng người đi lại trong phòng và chúng tôi cứ tưởng... - Anh bỏ lửng câu nói.

- Không, chính con phải xin lỗi các ngài, con lên đây để lấy chút đồ dùng, tư trang. Con hy vọng rằng các ngài sẽ không phản đối nếu cho con chuyển

sang một căn phòng trống ở tầng đất gần phòng khách? Cái phòng nhỏ nhất ấy ạ.

Rôgiơ hướng về phía bác sĩ trình bày, bác sĩ trả lời anh ta:

- Tất nhiên là được rồi. Bác cứ chuyển xuống đó đi.

Họ cố gắng không nhìn về cái giường có xác người nằm phủ vải trải giường lên trên.

- Cảm ơn các ngài. – Rôgiơ nói, rồi bác ta ôm đống quần áo ra khỏi phòng xuống cầu thang. Bác sĩ bước lại gần giường, lật khăn trải giường lên, và nhìn vào bộ mặt yên tĩnh của người phụ nữ chết. Bây giờ, trên mặt bà ta không còn vương lại nét sợ hãi, không còn biểu lộ một tình cảm nào.

- Tôi rất muốn biết người ta đã đầu độc bà ta bằng thứ thuốc gì?!

Sau đó ông quay lưng đi ra cùng với hai người kia.

- Tôi cho rằng chúng ta chẳng nên tìm làm gì nữa, vô ích, tôi linh cảm thấy ở đây ta chẳng tìm được gì đâu.

Blô không ngại tốn công mở thêm cửa lỗ thông hơi nhỏ ra, nhòm xuống sân rồi nói:

- Cái lão Rôgiơ chết tiệt ấy đi lại nhẹ nhàng thế? Vài phút trước chúng ta còn nhìn thấy lão ở dưới sân, thế rồi chẳng ai trong chúng ta nghe tiếng chân lão lên cầu thang vào phòng cả...

- Vì thế chúng ta cũng phải cẩn thận cả trường hợp nếu như có tên nào đó nấp trên sân thượng thì sao? - Lombơd nói.

Blô biến vào khoảng tối sát trần. Lombơd cũng rút chiếc đèn pin trong túi ra và đi theo sau Blô.

Năm phút sau, cả ba người đàn ông đứng sững nhìn nhau trên sân thượng. Người họ bám đầy bụi bặm và mạng nhện, mặt nhăn nhó.

Như vậy chỉ có tám người trên đảo nhỏ, ngoài ra không còn một ai khác.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 9

1

Lombơd nói nhỏ:

-Như vậy chúng ta đã nhầm.Chúng ta đã tưởng tượng hết sức nhầm!Bởi vì chúng ta đã bị những cảnh tượng kinh hoàng kia ám ảnh,hai cái chết bất ngờ xảy ra...

-Tôi khẳng định rằng chúng ta đã suy nghĩ đúng hướng.-Bác sĩ nhấn mạnh ý kiến của mình.-Quý tha ma bắt nó đi.Tôi là bác sĩ,nên tôi hiểu các trường hợp tử tử.Chắc chắn Entơni Maxtơn không phải tử tử.

Lombơd nghi ngờ hỏi:

-Theo ông thì đó không phải là một cái chết bình thường ư?

Blô bông nhiên nổi giận:

-Cái chết bình thường ư?Một sự bình thường kì dị và đáng nguyền rủa!

Lại yên lặng,sau đó Blô lên tiếng:

-Nhưng còn trường hợp người phụ nữ...Anh ta bỏ lửng câu nói.

-Bà Rôgiơ ư?

-Đúng đấy.Thế thì theo ông,bà ta không phải chết vì bất ngờ ngã ư?

-Tai nạn?-Philip hỏi.-Tại sao lại gọi là tai nạn được?

Blô lúng túng tí chút.Nét mặt anh ta đang từ màu đỏ gạch trở nên sạm màu hơn.Rồi đột nhiên anh ta bực tức bói to những ý nghĩ của mình:

-Bác sĩ,ngài hãy chú ý nghe đây,thế không phải chính ngài đã cho bà Rôgiơ uống thuốc an thần sao?

Bác sĩ Emxtroong lặng đi rồi nói:

-Thuốc an thần ư?Cậu hiểu điều đó thế nào?

-Buổi tối hôm qua.Chính ngài đã nói rằng cho bà ta uống thuốc an thần để bà ta ngủ được.

-À,đúng đấy,tất nhiên.Thuốc an thần vô hại.

-Chính xác là vô hại ư?

-Đúng thế,liều rất nhẹ!Hoàn toàn vô hại!

Mặt Blô lại càng đỏ sẫm hơn:

-Ngài hãy nghe đây...chúng ta đừng tự ái vội...ngài không cho bà ta uống quá liều cần thiết chứ?

Bác sĩ Emxtroong tức giận nói:

-Tôi không hiểu cậu muốn làm trò gì nữa?!

-Nhờ ra ngài nhầm thì sao?.-Blô hỏi.-Thình thoảng cũng xảy ra việc đó.

-Tôi chẳng nhầm gì cả.-Bác sĩ sắc sảo nói.-Quả là một suy luận nực cười.

Ông im lặng một lúc sau đó cứng cỏi nói,giọng mỉa mai:

-Hay là anh có mục đích buộc tội cho tôi đã cho bà ta uống quá liều thuốc?

Philip Lombơd cắt ngang câu chuyện:

-Các vị hãy chú ý đây,đừng làm cho đầu óc thêm rối beng lên nữa!Đừng truy ép lẫn nhau!

-Tôi cũng chỉ đặt ra tình huống ngộ nhỡ bác sĩ cho uống thuốc quá liều thì sao?-Blô thanh minh.

Bác sĩ cười gượng,một nụ cười rợn tóc gay,ông nhe răng,nói ra như định căn:

-Một bác sĩ không được phép có những cái nhầm như vậy,chú em thân mến ạ.

Blô mỉa mai nói:

-Nếu ngài nhầm thì cũng đâu phải trường hợp đầu tiên?nếu như có thể tin được những lời kết tội kia thì sao?

Đột nhiên mặt bác sĩ trắng bệch.Philip Lombơd vội vã và giận dữ nói với Blô:

-Chúng ta xúc phạm lẫn nhau như vậy thì có ích gì?Các vị không thấy chúng ta cùng một rọ hay sao?Chúng ta cần phải đoàn kết với nhau trong lúc này,thế còn cậu,cậu nghĩ gì khi người ta kết tội cậu một cách sai lạc như thế?

Blô bước lên trước một bước,hai bàn tay nắm lại.Anh ta cất giọng ồm ồm nói:

-Không phải là sai lạc nữa,mà đó chính là sự dối trá đẽu cáng:Lombơd,anh hãy thử im lặng mà nghe đây,còn có một-hai sự việc tôi rất muốn biết mà lại liên quan tới chính anh đấy!

Lombơd nhướng mày ngạc nhiên:

-Liên quan đến tôi.

-Đúng vậy,tôi rất muốn biết tại sao anh mang úng tới nơi đây,khi mà anh bảo các bạn anh mời tới?

À,thì ra cậu tò mò muốn biết vì sao?-Lombơd hỏi

-Đúng vậy.

Lombơd bất ngờ nói:

-Chà chà,thì ra cậu cũng không đến nổi ngu ngố đâu nhỉ!?

-Có thể tôi không đến nổi ngốc,vậy thì vì sao anh lại mang súng theo người?

Lombơd mỉm cười:

-Tôi mang súng theo người bởi vì tôi đã tính đến những cuộc phiêu lưu khi ở đây.

Vậy mà tối hôm qua anh không nói những lý do như vậy.-Blô nghi ngờ nói.

Lombơd lắc đầu,không đáp

Blô không bỏ qua,anh hỏi tiếp:

-Anh cho rằng đến với chúng tôi là đến với lũ điên hay sao?

-Tôi có linh cảm như vậy.

-Thế thì bây giờ anh phải nói cho rõ đi.

Lombơd chậm rãi nói:

-Tôi đã muốn làm cho mọi người tin rằng tôi cũng được mời đến đây như tất cả mọi người.Nhưng sự thật không phải như vậy.Thực ra có một gã Do Thái bé nhỏ tên là Morix.Hắn ta cho tôi một trăm đồng Ghilê nếu như tôi chịu đồng ý đến đảo,và để kích động tôi,hắn còn bảo có một ông lớn nghe tin đồn về lòng dũng cảm của tôi nên muốn gọi tôi đến để thử thách.

-Sao nữa?-Blô sốt ruột hỏi.

-Tất cả chỉ có vậy.-Lombơd mĩa mai trả lời.

-Thế đến làm việc gì?Morix không nói trước sao?-Bác sĩ Emxtroong hỏi.

-Không,hắn ta im như thóc vậy.Hắn chỉ hỏi tôi có nhận lời hay không,chỉ thế thôi.Mà lúc đó tôi đang túng tiền.Vì thế nên tôi nhận.

-Có thể thấy rõ Blô không hài lòng với lời giải thích của Lombơd.Anh nói:

-Thế vì sao tối hôm qua,anh không nói thật?

Lombơd nhún vai trả lời:

-Cậu bạn thân mến ơi...làm sao tôi có thể biết được chính xác buổi tối hôm qua chính là bắt đầu công việc thử thách của chúng tôi?Tốt nhất là tôi nên nói như mọi người thôi.

Bác sĩ Emxtroong thở dài

-Thế bây giờ anh bạn đã tìm thấy công việc họ đã đặt chưa??

Lombơd thay đổi nét mặt.Anh ta trở nên cáu kỉnh,cứng nhắc:

-Không,bây giờ tôi chắc chắn tôi đang ở tình thế giống cũng như các vị mà thôi.Một trăm Ghilê ấy là cái bẫy,là miếng mồi để nhử tôi đến đây cùng các vị.

Anh ngừng lại rồi chậm rãi nói tiếp:

-Chúng ta đã rơi vào một cái bẫy!Tôi dám thề độc như thế!Bà Rôgiơ cũng chết,Tôni Maxtơn cũng chết.Những quân cờ da đen giữa bàn ăn biến mất.Đấy đều có bàn tay của ngài Leky sắp xếp,nhưng ngài Leky là ai mới được chứ?Thật là quý quái.

Họ nghe thấy tiếng chuông từ tầng đất rung lên,đã đến giờ ăn trưa.

2

Rôgiơ đứng ở cửa phòng ăn,khi thấy ba người đàn ông bước tới,bác ta tiến lên vài bước rồi nói giọng nhỏ nhẹ trầm tĩnh:

-Con hy vọng rằng các ngài sẽ hài lòng về bữa ăn trưa.Có thịt và lười bò ướp lạnh.Con còn lấy thêm một ít khoai tây nữa.Ngoài ra còn có bơ,bánh nướng và một ít hoa quả.

-Thế thì tốt rồi.-Lombơd nói.-Liệu thức ăn còn đủ đấy chứ?

-Thực phẩm còn nhiều thừa ngài.Đồ hộp nhiều vô kể,chất đầy trong kho lạnh.Nhiều đến nỗi có thể nuôi số lượng người đến chạt trên đảo này trong nhiều ngày.

Lombơd gật đầu.

Rôgiơ theo chân ba người đàn ông vào phòng ăn rồi bác ta lẩm bẩm:

-Con cũng rất bồn chồn vì Pherd Narơxôt không mang thuyền đến hôm nay,Con có thể nói là con cực kì tiếc vì chuyện đó.

-Điều ấy đã chắc.Trong trường hợp này thì phải nói:cực kì đáng tiếc.Lombơd nói.

Bà Brent bước vào phòng ăn,cuộn len trong tay bà thoát rơi xuống đất,lăn về phía trước.Bà hất lên khi đã ngồi xuống bên bàn ăn,bà nói:

-Thời tiết sẽ thay đổi.Gió đã mạnh hơn.Biển cũng động hơn.

Thẩm phán Uogrêvơ bước vào phòng chậm rãi như đang đếm từng bước chân,nhưng ánh mắt của ông nhanh như cắt lia nhìn phòng.Ông nói:

-Sáng nay các vị rất chăm chỉ.

Giọng ông ồm ồm nghe như lời phán xét.

Vìora Clâyton cũng vừa chạy vào phòng.Cô thở hổn hển:

-Tôi hy vọng các vị chờ tôi cũng chưa lâu,tôi về hơi muộn phải không?

-Em không phải là người về cuối cùng đâu.-Emily Brent nói.-Tướng Mơcathơ cũng chưa về.

Họ ngồi vào ghế của mình.

Rôgiơ hỏi bà Brent:

-Chúng ta bắt đầu hay là còn chờ đã,thưa bà

Vìora góp ý:

-Tướng Mơcathơ ngồi ở bờ biển.Có khi ông ta không nghe thấy tiếng chuông đâu.-Cô ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp.-mà hôm nay ông ta nói năng lung tung lắm.

-Để tôi chạy ra gọi ông ấy vào ăn trưa.-Rôgiơ ngó ý.

Bác sĩ Emxtroong nhảy lên:

-Để tôi đi cho.Các vị bắt đầu ăn đi.

Ông bước ra cửa,nghe thấy tiếng Rôgiơ mời:

-Lưỡi bò hay thịt ướp lạnh,bà dùng gì thưa bà?

3

Xung quanh bàn tròn có năm người ngồi ăn.Họ cảm thấy khó nói chuyện với nhau.Ngoài trời cơn giông bất thần kéo tới.

Vìora rùng mình một chút và nói:

-Trời sắp bão.

Blô thử khơi mào câu chuyện. Anh nhắc lại chuyện ông già thủy thủ trên tàu:

-Ở trên tàu đến đây, tôi ngồi cùng một ông già, ông ta cứ luôn miệng nói là có bão. Thật đáng kinh ngạc ông già ấy đã thông thạo hơi biển như những con gấu già ở biển vậy.

Rôgiơ đi xung quanh bàn thu dọn những chiếc đĩa đã ăn xong. Trong tay bác ta đã chõng vài cái đĩa, bỗng bác ta đứng sững lại và nói giọng đầy vẻ lo sợ, giật mình:

-Có ai đang chạy về...

Bây giờ thì tất cả phòng đều nghe thấy tiếng chân chạy trên sân.

Trong giây phút đó họ biết tất cả... Họ đã biết, mặc dù không ai nói gì...

Tất cả mọi người trong phòng không ai bảo ai đều nhất loạt đứng lên nhìn ra cửa.

-Bác sĩ Emxtroong xuất hiện ở cửa ra vào, thở hổn hển, nói không ra hơi:

-Viên tướng Mơcathơ...

-Chết rồi sao?! -Viơra hét lên.

Vâng, chết rồi... -Bác sĩ nói.

Tất cả im lặng. Sự im lặng tuyệt đối, kéo dài.

Cả bảy con người nhìn nhau mà không biết phải nói năng chi.

4

Cơn bão đến thật. Đúng lúc họ khiêng xác viên tướng từ ngoài bờ biển về.

Tất cả mọi người tụ tập trong phòng khách.

Bất ngờ tiếng sấm ầm ầm. Rồi cơn mưa như bị vỡ tung ra ào ào trút xuống.

Khi Blô và Emxtroong khiêng xác chết lên cầu thang, thì Viơra chợt nhớ, quay người lại chạy vào phòng ăn.

Trong bàn ăn, mọi thứ vẫn bừa bãi, chõng đĩa bẩn chưa ai động đến.

Viơra bước lại gần bàn... Giây phút đó Rôgiơ cũng bước vào không gây một tiếng động.

Nhìn thấy cô gái trong phòng, bác ta giật mình nói về thanh minh:

-Xin lỗi tiểu thư, tôi chỉ... chỉ muốn nhìn.. xem...

Vừa xanh mặt, sửng sốt nói với Rôgiơ:

-Bác hãy ra mà xem này, chỉ còn bảy quân cờ thôi...

5

Họ đặt tướng Mơcathơ lên giường của ông.

Sau đó bác sĩ kiểm tra trên người ông rồi bỏ xuống phòng khách. Tất cả đang đợi bác sĩ.

Bà Brent ngồi đan. Vừa Clayton đứng bên cửa sổ thẫn thờ nhìn trời mưa. Blô ngồi yên vị trong ghế, hai tay để trên đầu gối. Lombơd bồn chồn đi đi lại lại. Cuối cùng, thẩm phán ngồi trong chiếc ghế bành, mắt lim dim.

Khi bác sĩ bước vào phòng, thẩm phán mở choàng mắt hỏi bằng giọng tỉnh táo sắc ngọt:

-Thế nào bác sĩ?

Bác sĩ Emxtroong người tái nhợt, hoảng hốt trả lời:

-Không hề có triệu chứng về co thắt tim mạch hay một dạng gì đó tương tự như vậy; Mơcathơ chết vì bị một cây gậy bằng chì đập vào gáy.

Có những tiếng rì rầm nổi lên trong phòng. Thẩm phán lại to giọng hỏi:

-Thế ông có tìm thấy vũ khí giết người ấy ở bên cạnh viên tướng không?

-Không

-Chắc chắn ông ta chết vì thế chứ?

-Không thể nghi ngờ gì khác.

Thẩm phán bình tĩnh nói:

-Thế thì không còn cách gì khác, chúng ta phải lần tìm từng đầu mối một.

Không có ai cãi lại lời thẩm phán. Ai cũng thấy rõ, cả buổi sáng, thẩm phán chỉ ngồi trong sân, không đi đâu, mà chỉ ngồi suy ngẫm. Bây giờ đây, đứng trên mọi nghi vấn, ông ta trở thành đầu lĩnh có quyền ra lệnh, truy hỏi, như là nghiệp vụ mà ông vẫn làm trước đây, như khi ông là thẩm phán tòa án tối cao.

Ông nuốt nước bọt, nặng nề nói:

-Sáng hôm nay, khi tôi ngồi ở trên sân, tôi để ý thấy các ngài đi tìm ai đó, có lẽ tôi đoán đúng rằng mục đích của các ngài là ra soát lại xem trên đảo có

kẻ giết người ẩn giấu hay không, đúng vậy không?

-Đúng như ngài nghĩ.-Philip trả lời.

Thẩm phán nói tiếp:

-Chắc chắn các ngài đã phát hiện rằng Entơni Maxtơn và bà Rôgiơ không phải ngẫu nhiên mà chết, không phải họ tự tử. Tôi cũng nghĩ như vậy! Rõ ràng các ngài đã tìm ra mối liên quan: Ngài Leky đã lừa chúng ta ra đảo này.

-Đúng đấy. Thăng cha Leky đó là một thằng điên rồ, bệnh hoạn.-Blô giận dữ nói.

Thẩm phán gật đầu:

-Chắc chắn như vậy đấy! Nhưng mà kết quả cuối cùng của cuộc điều tra là rất cơ bản. Chúng ta đang làm một việc quan trọng : cứu chúng ta thoát chết.

Bác sĩ nói giọng run rẩy:

-Nhưng mà ngài có tin được không, trên đảo không còn một ai khác, ngoài chúng ta!

Thẩm phán lại đưa tay lên cằm theo thói quen, rồi ông nói nhỏ:

Đúng như các ngài hiểu, không có một ai. Cả buổi sáng tôi đã suy nghĩ một cách có lý như vậy. Lẽ ra tôi nên nói trước với các ngài là cuộc tìm kiếm sẽ không mang lại kết quả gì. Nói ra điều đó, thì lại là phủ nhận những suy luận trước của tôi. Bởi chính tôi đã phân tích tên ngài Leky là thế nào, và tôi cũng đã nghĩ hẳn ta có ở trên đảo này. Rồi sau đó, tôi tiếp tục nhìn mọi người và suy nghĩ thêm, tôi cho rằng cái nhân vật Leky ấy cũng là một người có tội và pháp luật đã không “sờ gáy” được hẳn. Hẳn chỉ có thể thực thi cái việc giết người như thế này ở trên đảo, đó là phương pháp duy nhất. Và như vậy thì sự việc hoàn toàn sáng tỏ là ngài Leky là một người ẩn náu trong số chúng ta

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 9 (tt)

6

-Không, không, không! Vừa kêu lên vẻ kinh hoàng. Thăm phán đưa cặp mắt sắc sảo nhìn cô, rồi ông nói:

-Cô bạn nhỏ than phiền ơ, chúng ta cần phải nhìn thẳng vào sự thật. Chúng ta đang bị mối nguy hiểm đe dọa tới cuộc sống mà ngài Leky ấy lại ở giữa chúng ta, trong đám mười người trên đảo này. Như vậy, đã có ba người ra khỏi mối nghi vấn, đó là: Maxtơn, bà Rôxơ và tướng Mơcathơ. Họ đã tự thanh minh cho mình. Còn lại bảy người ắt hẳn phải có một người cũng nguy trang dưới lớp vỏ một quân cờ da đen như chúng ta.

Ông ngừng lời một chút rồi nhìn quanh:

-Các vị hiểu ý tôi chứ?

Bác sĩ Emxtroong nói:

-Có thể như vậy... nhưng mà tôi vẫn cảm thấy khó tin quá.

-Chắc chắn vậy đấy.-Blô nói.-Nếu như ngài còn tò mò, tôi xin nói thêm một suy luận nữa của tôi...

Thăm phán Uôgrêvơ bất ngờ giơ tay ra hiệu im lặng. Rồi ông nhỏ nhẹ nói:

-Chúng ta còn thừa thì giờ để làm việc đó. Còn trong giây phút này, tôi muốn khẳng định suy luận của tôi bằng ý kiến của mọi người. Các vị có đồng ý với tôi không?

Bà Brent lại càng đan nhanh hơn, miệng nói:

-Ông thăm phán nói rất logic. Tôi hoàn toàn đồng ý với ông trong chúng ta có một con quỷ ẩn nấp.

-Tôi không thể tin nổi... Vừa nói nhỏ.-không thể tưởng tượng được...

-Lombơd, ý kiến của anh thế nào?-Thăm phán hỏi.

-Tôi hoàn toàn nhất trí với ý kiến của ngài.

Thăm phán hài lòng rồi gật đầu nói:

-Thế thì bây giờ chúng ta sẽ tuân tự kiểm tra lại các bằng chứng. Đầu tiên chúng ta hãy đặt câu hỏi: chúng ta có nguyên nhân gì để nghi kị một người

đặc biệt nào đó trong số chúng ta không?Tôi tin rằng Blô đã có ý kiến về việc đó rồi,cậu nói đi.

Blô thở nặng nhọc rồi nói:

-Lombơd có súng,và tối qua...anh ta đã nói dối...Anh ta đã thú nhận.

Philip Lombơd mỉm cười vẻ khinh bỉ:

-Tôi nghĩ,thông minh nhất là tôi nên giải thích cho tất cả mọi người nghe.

Rồi anh ta nói lại ngắn gọn cô đọng nguyên nhân sự có mặt của anh ta ở đảo.

Nghe xong,Blô soi mói hỏi:

-Anh lấy gì để chứng minh những lời nói ấy?Lời nói thì làm gì có cơ sở?

Thẩm phán e hèm rồi nói:

-Đáng tiếc là tất cả chúng ta đều cùng chung một hoàn cảnh.Chúng ta đều trình bày hoàn cảnh riêng bằng lời nói đấy thôi.-Ông cuối người ra đằng trước nói tiếp:- Mà thật ra chúng ta cũng không cần xăm xoi hoàn cảnh đến đây của từng người làm gì?!Theo tôi,chúng ta có thể làm được một việc duy nhất,là chúng ta nên xác định xem ở chúng ta có hiện tượng gì khả nghi.để rồi từ đó có thể kết luận được đối tượng cần phải theo dõi.

Bác sĩ Emxtroong nói một hơi:

-Mọi người đều rõ cái nghề của ông rồi đấy,trong chúng ta chỉ có mỗi ông thẩm phán là có chuyên môn xem xét,vậy thì theo ông,tôi có đáng khả nghi hay không?...

Thẩm phán im lặng nghe bác sĩ nói,rồi để cắt ngang câu nói của bác sĩ,ông giơ một cánh tay lên và nói với giọng thanh mảnh,sắc nhọn như lưỡi dao:

-Tôi cũng như một cá nhân bình thường ở trong vụ này!.Tôi cũng cần phải tự chứng minh cho tôi.Thưa ngài bác sĩ,bởi vì cũng có trường hợp phát hiện ra bác sĩ cũng bị điên.Hoặc là thẩm phán cũng rất có thể bị điên,cũng như cảnh sát cũng không thoát khỏi bệnh điên rồi.-Ông nhìn sang Blô đầy ngụ ý.

Lombơd cất cao giọng nói:

-Trong tất cả mọi ý kiến tôi đều tán thành,có điều,chúng ta nên gạt đàn bà ra khỏi vụ này.

Thẩm phán nhượng đôi long mày.Sau đó,bất ngờ ông nói bằng giọng rất quan trọng như thể ông đang ngồi trên ghế quan tòa vậy:

-Nếu tôi hiểu ý anh, thì anh nói rằng đàn bà không thể giết người được sao?

-Không. - Lombơd ngậm ngừng. - Họ sẽ có ít khả năng là...

Anh bỏ lửng câu nói. Thăm phán Uôgrêvơ hướng về phía bác sĩ hỏi, giọng vẫn lạnh lùng, sắc sảo:

-Bác sĩ Emxtroong, theo chuyên môn của ông thì để giết một người như tướng Mơcathơ, liệu sứ người đàn bà có làm nổi không?

-Có thể nếu như trong tay người đàn bà ấy có vũ khí, ví dụ như cái gậy bằng chì hoặc bằng cao su chẳng hạn. -Bác sĩ bình tĩnh trả lời.

-Như vậy là không cần tới sức khỏe?

-Không cần lắm.

Thăm phán quay cái cổ ngắn như cổ rùa của ông sang phải rồi sang trái và nói:

-Còn lại hai trường hợp bị đầu độc chết kia thì chúng ta không cần phải tranh luận là làm những việc ấy có cần sức khỏe cường tráng không nhé.

-Ngài thật là điên!! Viora giận dữ kêu lên.

Thăm phán chậm rãi đưa mắt nhìn về phía Viora, cái nhìn của ông như muốn áp đảo, bóc trần bản chất con người. Viora nghĩ thầm:

-Lão ta nhìn mình cứ như là tội phạm ấy... Ai chịu được!!!

Thăm phán dẫn đo nói:

-Tiểu thư thân mến, cô hãy cố gắng kiềm chế mình, tôi không tìm cách kết tội cô. - Ông lại quay ra nhìn bà Brent. - Tôi hy vọng bà Brent cũng không tự ai vì chúng ta cùng một dạng cần phải được xem xét, thậm chí phải nghi vấn nữa kia.

Bà Brent không nhìn thăm phán trả lời:

-Sẽ rất nhầm nếu như bảo tôi là đã giết một người bạn của tôi. Tất nhiên tôi không nói rằng ba người bị giết kia đều là bạn của tôi. Khi mới hơi quen nhau, người ta không nhận là bạn của nhau. Nhưng tôi không phản đối là tôi cũng ở trong dạng nghi vấn như các vị. Chúng ta cùng ở trong một hoàn cảnh cần phải xem xét.

-Thế là chúng ta thỏa thuận nhé. Chúng ta không phân biệt tính chất, vị trí xã hội của bất kì ai cả. Chúng ta đặt vấn đề nghi vấn với tất cả mọi người. -

Thăm phán nói.

Lombơd hỏi:

-Thế chúng ta loại Rôgiơ ra ngoài sự nghi vấn chứ?

Thẩm phán quay sang nhìn anh, tròng con mắt không động đậy:

-Vì sao không xét đến bác ta?

-Theo tôi, hãy để bác ta ngoài diện nghi vấn.

-Dựa trên cơ sở nào vậy? Thẩm phán hỏi.

Lombơd trả lời:

-Một phần vì bác ta không đủ vốn hiểu biết như chúng ta, phần khác nữa là bác ta không thể giết vợ của mình được.

Thẩm phán lại nhướng đôi lông mày lên:

-Ở cái tuổi của tôi ấy còn có nhiều người đàn ông giết vợ và bị pháp luật trừng trị đấy, chàng trai trẻ ạ.

-A...Ha...Cái đó thì có. Người ta có thể giết chết vợ mình, tất nhiên trong vài trường hợp. Nhưng tôi không thể nào tin được Rôgiơ lại giết vợ, vì sợ để lộ bí mật ra, hoặc là hấn ta chán vợ, muốn tòm tem với một cô gái trẻ hơn vợ mình. Rồi mặt khác, tôi không sao tin được bác ta đủ vốn hiểu biết và sự khôn ngoan để làm ngài Leky. Chính vì những lí do trên mà tôi có ý kiến như vậy.

Thẩm phán lắng nghe rồi trả lời:

-Lý do của anh nêu ra chỉ có một khía cạnh mà thôi. Thật ra, chúng tôi không dám chắc rằng Rôgiơ và vợ bác ta vô tội trong việc gây ra cái chết của bà chủ hộ. Tội ác kia cũng có thể là không thật, cũng có thể là có thật, vì thế bác ta phải cùng chung số phận như chúng ta đây. Sự sợ hãi khủng khiếp của bà Rôgiơ tối hôm qua cũng có thể là do bà ta đã cảm thấy chồng mình giậm dũ.

-Thôi được rồi.-Lombơd nói.-Chúng ta chấp nhận lý luận của ông thẩm phán. Ngài Leky là một người nào đó giữa chúng ta, mà chúng ta cần phải xem xét nghi vấn không loại trừ một ai.

Thẩm phán nói:

-Theo quan điểm của tôi không thể loại trừ bất cứ ai trên cơ sở tính chất, địa vị hoặc là do có thể hay chắc là nào hết. Chúng ta cần phải kiểm tra trên cơ sở thực tế giữa người này với người khác. Nội dung đơn giản đầu tiên là

xem xét giữa chúng ta chỉ có một người hay nhiều người thả thuốc sâu vào cốc của Maxtơn, cho bà Rôgiơ uống thuốc ngủ và đập vào gáy tướng Mơcathơ?

Blô mặt bừng bừng giận dữ, người lao về phía trước và nói:

-Ông nói đúng đây! Đó là điều cơ bản! Chúng ta phải xem xét cẩn thận từng trường hợp một. Như trong trường hợp anh chàng trẻ tuổi Maxtơn chết thì ai cũng có khả năng làm được cả. Đầu tiên tôi còn cho rằng có một người nào đó từ ngoài lén vào phòng thả thuốc độc vào cốc của Maxtơn, trước khi anh ta rót cốc rượu uống. Nhưng bây giờ, người đó ở lại trong phòng, trong đám chúng ta, vậy thì người đó làm việc dễ dàng hơn nhiều. Tôi không nhớ lúc đó Rôgiơ có trong phòng hay không, nhưng giữa chúng ta, tất cả chúng ta ở đây, không thể loại trừ nghi vấn ai được!

Anh ta ngừng lời lại một chút rồi lại nói tiếp:

-Bây giờ đến trường hợp bà Rôgiơ. Có hai người khả nghi đầu tiên là chồng bà ta và bác sĩ. Trong chúng ta, ai cũng biết rằng...

Bác sĩ Emxtroong nhảy lên, toàn thân run rẩy, ông hét:

-Tôi phản đối! Không thể chấp nhận có chuyện như thế được! Tôi xin thề chỉ cho bà Rôgiơ uống đúng liều thuốc an thần, không thể nhiều hơn...

-Bác sĩ Emxtroong!

Một giọng oai vệ cất lên. Bác sĩ bỗng bỏ dở ngay câu đang nói... cái giọng oai vệ lạnh như tiền kia lại nói tiếp:

-Ngài tức giận là lẽ tất nhiên, nhưng chúng ta vẫn cần phải làm quen với việc nhìn thẳng vào sự thật. Cả bác nữ, Rôgiơ, bác cũng có khả năng cho vợ bác uống thuốc ngủ quá liều làm cho vợ bác chết. Bây giờ chúng ta xem xét đến những người khác nữa nhé. Liệu chúng tôi, tôi, bà Brent, Blô, cô Viora và Lombơd có khả năng đến gần để cho bà ta uống thuốc ngủ không? Chúng ta cần phải nghi vấn tất cả. -Thẩm phán nói vậy.

-Tôi không hề đến gần bà Rôgiơ-Viora bực tức kêu lên. -Mọi người có thể làm chứng cho tôi.

Thẩm phán đợi cho mọi người im lặng rồi sau đó nói tiếp:

-Tôi sẽ nói tuần tự diễn biến của sự việc. Nếu như tôi có điều gì nhớ lầm, sai lạc thì các vị cứ việc sửa lại. Bà Rôgiơ do Entơni Maxtơn và Lombơd

khiêng lên đi-văng và bác sĩ Emxtroong đã đến ngay bên bà,Rôgiơ đã lấy cônhắc cho vợ uống.Còn khi phát hiện ra âm thanh rung rợn là ở chỗ nào thì tta61 cả mọi người đều chạy qua phòng bên,chỉ còn lại bà Emily Brent ở trong phòng cùng với người đàn bà đang ngất lịm.

Trên má bà Brent,hai nốt đỏ nổi lên.Bà ngừng đan,nói:

-Như vậy có đáng tức giận không chứ!

Thẩm phán vẫn nói bằng giọng sắc lạnh không thương xót:

-Khi chúng ta quay trở lại phòng khách thì bà Brent lại đang cuối xuống bên cạnh bà Rôgiơ.

-Vậy là ngài bắt đầu kết tội cho tôi đấy phải không?Bà Emily Brent hỏi.

-Tôi chỉ muốn xác định sự thật thôi.-Thẩm phán tiếp tục.Sau đó Rôgiơ bước vào phòng,bưng rượu cônhắc trên tay,,mà theo lý thuyết là cốc rượu đó đã bị người ta chothuốc ngủ nếu như người ta cố ý Bà Rôgiơ sau đó bác sĩ Emxtroong và Rôgiơ đã dìu bà ta về phòng,Bác sĩ cho bà ta uống thuốc an thần.

-Đúng đấy,chính xác diễn viễn như vậy.-Blô nói.-Theo trình tự đó thì thẩm phán.tôi,Lombơd và cô Viơra không dính vào vụ này.

Giọng anh ta lộ vẻ mừng rỡ,chiến thắng,Thẩm phán nhìn anh ta bằng cặp mắt lạnh lùng và lăm bẫm:

-Cậu nghĩ vậy sao?Tất cả mọi khả năng chúng ta cần phải tính đến.

Blô mở mắt hỏi:

-Tôi chưa hiểu ý ngài.

Thẩm phán nói tiếp:

-Bà Rôgiơ nằm ở giường trong căn phòng trên gác.Thuốc an thần mà bác sĩ cho bà ấy uống bắt đầu có tác dụng,Bà Rôgiơ lịm dần và chuẩn bị ngủ.Lúc đó có một người lạng lẽ bước vào phòng và đưa cho bà một liều thuốc khác và nói rằng:”Bác sĩ bảo bà hãy uống thuốc này đi”Đấy các vị thử hình dung xem liệu bà Rôgiơ có từ chối uống liều thuốc ấy không?

Im lặng.Blô cựa quậy một chân và trán nhăn lại.

Philip nói:

-Theo tôi thì sự việc tiếp hteo ấy không thể có được,bởi vì từ khi bà Rôgiơ về nghỉ chúng ta không ai rời khỏi phòng nữa,Chúng ta còn mãi tranh luận

với nhau về cái chết của Maxtơn.

Thẩm phán không nao núng:

-Nhưng mà cũng có thể có người trong chúng ta đến phòng bà Rôgiơ lắm chứ,vào lúc muộn hơn nữa kia...

-Thì lúc đó Rôgiơ đã về phòng với vợ rồi.-Bác sĩ Emxtroong rùng mình nói.

-Lúc đó Rôgiơ chưa về ngay phòng ngủ,bác ta còn ở dưới đất dọn dẹp phòng ăn và các chạn bát.Vậy lúc đó có thể ai trong chúng ta nhẹ nhàng lên phòng bà Rôgiơ được lắm chứ!

-Ngài bác sĩ hãy nói xem,chắc chắn là bà Rôgiơ ngủ ngay sau lúc ngài cho bà ta uống thuốc an thần chứ?.-bà Brent hỏi.

-Tất cả đều có khả năng xảy ra.Nhưng cũng không nhất thiết bà ta phải ngủ ngay.Nếu như con người ta lần đầu tiên bị ốm như vậy thì không thể biết trước được phản ứng của cơ thể với thuốc bác sĩ cho ra sao.Cũng có trường hợp phải đợi một thời gian dài mới có tác dụng.Tất cả phụ thuộc vào phản ứng của từng cơ thể đối với thuốc.

Lombơd cất cao giọng nói:

-Tất nhiên là ngài bác sĩ cũng phải chấp nhận giả thuyết như vậy phải không!Ngài cố lái theo hướng đó chứ gì?

Bác sĩ Emxtroong lại đỏ mặt vì giận dữ.

Nhưng giọng nói sắc lạnh,cứng nhắc của thẩm phán lại kịp thời lên tiếng ngăn chặn những điều qua tiếng lại đã sắp bùng lên:

-Chúng ta không phải nghiêng về sự buộc tội mà chúng ta cần phải tìm ra sự thật.Tôi tin rằng chúng ta đã khẳng định nhờ có tôi mà vòng tròn tìm kiếm vẫn đang quay.Tôi biết câu chuyện của chúng ta hôm nay chưa có gì là quá lớn.Diễn biến còn phụ thuộc vào người nào có liên quan đến người bệnh.Nếu bà Brent hay cô Viora xuất hiện nơi phòng bà Rôgiơ thì có thể người bệnh không ngạc nhiên chút nào,bà ấy sẽ nghe lời và uống ngay thuốc.Còn nếu như cánh đàn ông chúng ta,ví dụ như tôi,Lombơd hoặc Blô mà xuất hiện ở đó thì chắc chắn bà ta sẽ rất ngạc nhiên và khó tin.Thế nhưng theo tôi hành động ấy mà nghi ngờ bà Brent hay cô Viora thì không phải,vì chúng ta không dồn hết nghi vấn vào đàn bà.

-Nào,vậy thì chúng ta sẽ đi đến đâu đây,Blô hỏi.

7

Thẩm phán Uôgrêvơ lại xao mép,nét mặt hoàn toàn lãnh đạm không biểu lộ tình cảm nào.Ông nói:

-Chúng tôi đã kiểm tra xác chết thứ hai,đã xác định không người nào trong chúng ta thoát khỏi sự nghi vấn.

Ông nghĩ một chút rồi nói tiếp:

-Bây giờ chúng ta chuyển sang tường hợp cái chết của tướng Mơcathơ,mới xảy ra sáng hôm nay.Tôi xin nhắc nhở mọi người,các quý ông và các quý bà ngồi đây rằng nếu ai vắng mặt trong lúc xảy ra sự việc trên thì cứ việc đề bạt ý kiến.Tôi xin nói đầu tiên rằng,tôi vắng mặt ở hiện trường nơi tướng Mơc thơ bị giết.Cả buổi sáng hôm nay tôi ngồi trên sân,tôi suy nghĩ về số phận trớ trêu của chúng ta. Cả buổi sáng tôi đã ngồi trên ghế bành trong sân nhà cho đến khi chuông reo gọi ăn trưa.Nhưng có thể hình dung rằng sáng hôm nay có nhiều giây phút mà không ai để ý đến tôi vì vậy tôi có thể đi xuống bờ biển và giết tướng Mơcathơ.Sau đó tôi lại quay trở về sân,ngồi vào chỗ.Vì thế tôi chỉ có thể nói rằng tôi không rời sân một lúc nào.Đó,xin các vị cứ phán xét những điều tôi trình bày.

Blô nói:

-Cả buổi sáng hôm nay tôi đi cùng bác sĩ và Lombơd.Họ có thể làm chứng điều đó.

-Có lúc cậu về nha tìm thường một mình.-Bác sĩ nói.

-Đúng vậy,nhưng sau đó tôi lại mang thường ran gay,ngài biết rồi còn gì.-Blô thanh minh.

-Cậu đi khá lâu đấy...Bác sĩ nhận xét.

Blô mặt đỏ bừng bừng,tức thở:

-Ngài định ám chỉ gì vậy,ngài bác sĩ.

Bác sĩ kiên nhẫn nhắc lại:

-Tôi chỉ nói rằng cậu đi cũng khá lâu đấy?

-Tôi cần phải tìm dây thường chứ không à?Không thể nào đi trong chớp mắt được.

Thẩm phán cắt ngang:

-Trong lúc Blô về nhà thì hai ngài vẫn ở bên nhau đấy chứ?

-Ở bên nhau.-Bác sĩ tức giận nói.-Lombơd có rời đi loanh quanh một lúc,còn tôi vẫn đứng ở chỗ cũ.

Lombơd mỉm cười:

-Tôi muốn xác minh lại vì đứng ở trên không thể biết ở dưới chỗ đó đất khô hay đất lầy,dưới ánh sáng mặt trời khó thấy được,vì vậy tôi phải đi tìm chỗ để tụt xuống.Tôi đi có vài phút thôi.

Bác sĩ gật đầu:

-Anh nói phải,tôi biết rằng anh đi với thời gian ngắn như vậy thì không thể kịp giết người được.

-Ngài bác sĩ có nhìn đồng hồ không?

-Không

-Tôi có đeo đồng hồ.-Lombơd nói.

-“Một vài phút” thì không thể là thời gian chính xác được.-Thẩm phán bình thản nói rồi vẫn ngồi thẳng lưng trên ghế,ông ngoái ra đằng sau hỏi bà Brent lúc này đang ngồi yên,cuộn len đan trong lòng.

-Bà Brent có ý kiến gì không?

-Tôi cùng Viora đi lên đỉnh cao của đảo,sau đó tôi đã trở về sân ngồi sưởi nắng.

-Tôi không nhớ là đã nhìn thấy bà ngồi ở sân đấy.-Thẩm phán vặn.

-Ngài không thể thấy tôi vì tôi ngồi ở sườn nhà phía đông,ở đó khuất gió.

-Bà ngồi đó đến trưa sao?

-Đúng vậy.

-Còn cô Viora?

-Sáng tôi đi cùng bà Brent,sau đó tôi dạo chơi chút ít.Tôi đi xuống bờ biển và nói chuyện với tướng Mơcathơ.

Thẩm phán cắt ngang hỏi:

-Vào lúc nào?

Viora lung túng,không còn tự tin trả lời:

-Tôi cũng không biết.tôi nghĩ khoảng chừng một giờ trước bữa ăn trưa... nhưng cũng có thể ,không đến gần ấy thời gian.

-Cô đến trước hay sau khi chúng tôi nói chuyện với ông ấy?-Blô hỏi.

-Tôi không biết,lúc đó tướng Mơcathơ ...rất chi là kì quặc.

Cô rùng mình.

Thẩm phán tò mò hỏi:

-Cô đánh giá thế nào về sự kì quặc ấy?

Viora nói nhỏ:

-Ông ta nói rằng tất cả chúng ta sẽ chết...Ông ta còn nói rằng ngày tận thế đang đến gần.Rất là kinh khủng,rất là đáng sợ...

Thẩm phán gật đầu,hỏi tiếp:

-Thế sau đó cô làm gì?

-Tôi trở về nhà.Sau đó trước giờ ăn trưa một lúc tôi lại đi dạo sau nhà.Sáng hôm nay,tôi thấy căng thẳng và sợ hãi...

Thẩm phán bình tĩnh xoa cằm xác định:

-Như vậy chỉ còn Rôgiơ là chưa được hỏi,nhưng tôi tin rằng nghe anh ta tường trình thì sự việc cũng chẳng rõ hơn được đâu.

Rôgiơ,người vừa được thẩm phán nhắc tới từ nãy đến giờ vẫn ngồi yên chưa tham gia câu nào.Bây giờ,bác ta mới nói ngắn gọn rằng cả buổi sáng,bác ta chỉ quanh quẩn trong nhà chuẩn bị bữa ăn trưa.Trước khi ăn bác ta có bê khay cốc tay ra sân cho các quý ông.Sau đó,bác ta lên phòng ngủ để lấy đồ đạc xuống phòng khác.Cả buổi sáng,bác ta chẳng hề nhìn qua cửa sổ vì vậy,chẳng nhìn thấy cái gì liên quan đến cái chết của tướng Mơcathơ.Có điều bác trình thong thề rằng lúc bác bày bàn ăn trưa còn nhìn thấy giữa bàn có tám quân cờ hình người da đen.

Sau lời giải bày của Rôgiơ.Tất cả im lặng.

Thẩm phán hắng giọng.

Lombơd nói nhỏ với Viora::

-Bây giờ là lời kết thúc đấy.

Thẩm phán kết luận:

-Chúng ta đã thử tìm tòi suy luận sau ba cái chết.Ai cũng ra sức chứng minh là mình không liên quan tới ba vụ giết người ấy và chúng ta cũng không thể kết luận rằng ai là kẻ giết người,mặc dù trong chúng ta ai cũng có điều khả nghi liên quan.Tôi phải nhắc lại rằng bảy con người trong chúng ta ngồi đây có một kẻ rất độc ác và nguy hiểm điên rồ.Nhưng chúng

ta cũng chưa thể tìm ra kẻ đó bởi vì chúng ta chưa đủ chứng cứ. Tốt nhất là chúng ta nên tìm cách báo tin về đất liền và yêu cầu đất liền giúp đỡ, nhưng chắc chắn liên lạc với đất liền còn lâu, vì trời đang gió bão lớn, vì thế chúng ta cần có biện pháp tự bảo vệ lấy mình. Tôi yêu cầu tất cả mọi người hãy xem xét lại cẩn thận mọi việc, và nếu suy đoán được gì hãy nói cho tôi biết. Nhưng từ bây giờ đến lúc đó tất cả đều phải cảnh giác, cả các quý ông lẫn các quý bà phải biết giữ mình. Chúng ta sẽ dễ dàng tìm ra thủ phạm hơn nếu chúng ta biết cảnh giác đề phòng. Từ giờ phút này trở đi, chúng ta không được phép tin tất cả mọi người. Cần phải thận trọng tự bảo vệ mình. Các vị đừng trông chờ vào sự may rủi. Đừng để mình rơi vào nỗi nguy hiểm vô bờ ấy. Tôi kết thúc ở đây.

Philip lại nói thêm:

-Thời gian trôi đi trong sự tra hỏi, dò xét...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 10

1

- Anh có tin những điều thám phán nói không – Viora hỏi.

Bên cửa sổ phòng khách, Phillip ngồi trên chiếc ghế băng. Ngoài trời mưa như trút nước, gió ào ào lay động cả cửa chớp.

Phillip Lombơd hơi cúi mình về phía trước trả lời:

- Thì như em hiểu đấy. Anh có tin những lời thám phán nói không ư? Ông ta cũng có lý khi ông ta xác định là giữa chúng ta phải có kẻ giết người.

- Đúng vậy.

- Câu hỏi khó đấy, suy luận của ông ta rất có thể, song... - Lombơd chậm rãi nhận xét và bỏ lửng câu nói. Viora nối tiếp vào câu đó:

- Song thật là khó tin!

- Toàn bộ câu chuyện này thật là khó tin nổi! Sau cái chết của tướng Mơcathơ thì không còn nghi ngờ gì nữa là họ chết do tai nạn hoặc tự tử. Chắc chắn họ chết vì bị giết, có ba vụ giết người.

Viora rùng mình nói:

- Cứ như là một giấc mơ dữ vậy, thế mà em vẫn có cảm giác bàng hoàng và không tin là sự việc lại có thể đơn giản như vậy được!

Lombơd nói giọng hiểu biết:

- Nhiều lúc anh vẫn có cảm giác rằng cái chết sẽ gõ cửa phòng anh và vào theo cùng với tách chè buổi sáng.

- Ôi, lạy chúa, đừng xảy ra như vậy!

- Tất nhiên là không phải vậy bởi vì ai mà chẳng mơ những giấc mơ kinh khủng! Từ bây giờ chúng ta phải cẩn thận giữ mình – Lombơd nói nghiêm trang.

Viora âm thầm bảo:

- Nếu như... nếu như giữa chúng ta có một kẻ giết người nào đó thì... theo anh, kẻ đó có thể là ai?

Lombơd bất ngờ cười rồi nói:

- Có nghĩa là trừ hai chúng ta rồi phải không? Nào, em nói cũng có lý. Tôi biết chắc chắn là tôi không giết họ, và em, Viora, tôi không thể hình dung nổi em lại là một kẻ điên rồ, mất trí. Theo tôi, em là cô gái tinh táo nhất, thẳng thắn nhất mà tôi gặp trong cuộc đời đây. Tôi thấy suy nghĩ của em bình thường.

Viora mỉm cười hơi ngượng ngùng đáp:

- Cảm ơn anh.

- Em không cảm ơn theo kiểu đáp lễ xã giao đấy chứ, Viora?

Viora ngập ngừng một chút rồi trả lời:

- Chắc chắn là anh biết rất rõ con người ta ai cũng có hai mặt: thần thánh và quỷ dữ. Nhưng em không thể hình dung được anh chính là người đã nói cái giọng kinh khủng ở trong đĩa.

- Em nghĩ đúng đấy. Nếu như tôi định giết một hay nhiều người thế này thì tôi cũng phải có mục đích gì chứ? Và lại, chuyên môn của tôi không phải ở lò mổ. Chúng ta đã giả sử ngài Leky giết người ấy là một người trong chúng ta, và chúng ta dò xét lẫn nhau xem ai chính là ngài V.A. Leky ấy. Thế đấy, mà không thể nhắm mắt kết luận bừa đi mặc dù không đủ bằng chứng. Tuy vậy, tôi vẫn nghĩ ông thẩm phán Uogrêvơ!

- Ô! – Viora thốt lên vẻ ngạc nhiên. Cô suy nghĩ một lúc, sau đó hỏi: - Vì sao anh nghĩ thế?

- Tôi khó mà trả lời chính xác được. Chúng ta cứ xét từ đầu nhé. Ông thẩm phán đã già, mà lại nhiều năm trên ghế chánh án. Trong ngần ấy năm xử án, ông đã đóng vai trò của mình rất tốt. Thế nhưng thần kinh ông ta vẫn thường bị ức chế, ông thường nghĩ đến sự sống và cái chết của những tội nhân và có thể ông ta cũng bị điên, và bây giờ ông ta muốn chứng minh là chánh án quyền lực tối cao, có quyền xử án mọi người.

- Có thể thế sao... Viora nói nhỏ.

- Thế em nghĩ ai? – Lombơd hỏi.

- Em nghĩ bác sĩ Emxtroong. – Viora không chút do dự.

Lombơd huýt gió nhẹ:

- Trời ạ! Em nghi bác sĩ ư? Này, thế mà ông ta lại là đối tượng tình nghi

cuối cùng của tôi đấy.

Viora lắc đầu:

- Thế thì anh nhầm rồi! Hai người chết đầu tiên là bị đầu độc. Điều đó liên quan tới ngành y. Rồi cả một thực tế mà chúng ta không thể bỏ qua được mà rất chắc chắn đó là bà Rôgiơ đã uống thuốc an thần do chính tay bác sĩ đưa cho.

- Đó là sự thật! Lombơd công nhận.

Viora nói tiếp:

- Nếu một bác sĩ điên, thì họ cũng phải giữ được một thời gian dài không ai biết. Các bác sĩ là những người lao động trí óc, và họ luôn luôn sống trong tình trạng căng thẳng thần kinh.

- Cũng có thể, có thể ông ta dám giết tướng Mơcathơ lắm. Bởi khi đi với tôi sáng nay, có vài phút tôi phải xuống thăm dò vách đá. Có lẽ, lúc đó ông ta nhanh chóng chạy xuống chỗ Mơcathơ ngồi rồi lại chạy vội về. Không, không thể thế được. Tôi không tin! Ông ta không thể làm được việc đó, cứ nhìn ông ta là thấy rõ.

- Thì không phải ông ta làm lúc đó, mà muộn hơn vào lúc khác thì sao?

- Khi nào được?

- Khi ông ta gọi tướng Mơcathơ về ăn trưa ấy...

Phillip huýt gió:

- Như vậy là theo em thì ông ta hành động vào lúc đó sao? Nếu vậy thì quá liều lĩnh.

- Thì anh có dám đánh cuộc không nào? – Viora hỏi bồn chồn.

- Trong số chúng ta thì chỉ có bác sĩ có chuyên môn về ngành y. Vì vậy, ông ta có thể nói rằng tướng Mơcathơ chết cách đây đã một giờ đồng hồ rồi thì cũng phải tin chứ, ai chứng minh được nào?

Phillip nhìn cô gái về suy tư:

- Cũng không phải là không có cơ sở. Nhưng anh vẫn muốn biết rằng...

- Người đó là ai, thưa ngài Blô? Cháu rất muốn biết người đó là ai?

Bác Rôgiơ nhăn nhó hỏi, hai tay nắm chặt lấy tạp dề:

- Đúng thế bác ạ, đây là câu hỏi mà ta cần phải đặt ra! – Blô thanh tra cũ của Sở cảnh sát nói.

- Ngài thẩm phán bảo rằng trong chúng ta có kẻ giết người trà trộn vào. Nhưng người đó là ai? Cháu muốn biết, người giấu mặt ấy là ai?

- Tất cả chúng ta đều muốn biết điều đó.

Rôgiơ khôn ngoan nói:

- Thế nhưng theo ngài dự đoán thì người đó là ai?

- Có thể tôi cũng có dự đoán, song chưa kể có đủ bằng chứng để kết luận, vì thế tôi cũng có thể bị nhầm. Tôi chỉ có thể nói rằng nếu tôi không nhầm và đúng thật thì cái gã ấy rất táo bạo... cực kỳ liều lĩnh.

Rôgiơ lau mồ hôi trên trán, nói giọng sợ hãi:

- Tất cả như là một giấc mơ khủng khiếp.

Blô lia ánh mắt nhanh nhẹn nhìn Rôgiơ rồi hỏi:

- Thế bác không nghi ngờ ai sao?

Bác người hầu lắc đầu:

- Không ai cả, cháu thì dám nghi ai? Cháu chỉ biết rất sợ hãi thôi. Cháu cảm thấy là không thể tồn tại nữa...

3

- Chúng ta phải rời khỏi đây bằng bất cứ giá nào! – Emxtroong khẳng định. Thẩm phán Uogrêvơ trầm ngâm nhìn bác sĩ đang đứng hút thuốc bên cửa sổ. Ông mân mê sợi dây trên chiếc kính kẹp mũi của mình và nói:

- Tất nhiên tôi nói đây không phải trên quan điểm bói toán gì nhưng tôi dám chắc rằng trong hai mươi tư giờ tới, nếu có thể được thì thuyền sẽ tới. Chỉ tiếc rằng chúng ta hăm hiu quá, gió bão xem chừng không định ngừng lại.

Bác sĩ Emxtroong chống tay lên cằm và rên rỉ:

- Nếu thế thì có nghĩa là hắn sẽ giết hết chúng ta mất thôi.
- Tôi hy vọng rằng không đến nỗi thế, bởi vì chúng ta đã rất cảnh giác và tinh táo để đề phòng mọi chuyện không hay.

Bỗng nhiên, một ý nghĩ vụt thoáng qua trong đầu bác sĩ. Ông thẩm phán đã già rồi và người già, bao giờ cũng thèm khát được sống hơn là một người trẻ tuổi. Bao nhiêu năm làm bác sĩ, ông đã phát hiện ra điều đó và luôn luôn ngạc nhiên với phát hiện ấy của mình. Ông thẩm phán già hơn ông gần hai chục tuổi nhưng xem ra, thẩm phán ham sống sợ chết hơn ông nhiều.

Thẩm phán trầm nghĩ:

“Họ sẽ giết chúng ta! Bọn bác sĩ này cũng một dạng như nhau. Chúng nó suy nghĩ đều lập dị cả. Lẽ ra cần phải tìm ra hướng thoát chết thì lại nghĩ thế”.

- Ông đừng quên rằng đã có ba người chết rồi đấy. – Bác sĩ nhắc nhở.
- Tôi không tranh luận điều đó. Nhưng ông cũng đừng quên một điều cả ba người đó đều không cảnh giác và không tìm cách tự vệ. Còn chúng ta, chúng ta đã biết thận trọng hơn.
- Dù vậy, chúng ta cũng có làm được gì đâu...
- Theo tôi, điều đó có ý nghĩa hơn nhiều.
- Chúng ta vẫn chẳng hề rút ra được kết luận ai là kẻ giết người...

Thẩm phán xoa cằm lẩm bẩm:

- Tôi không dám khẳng định điều đó.

Bác sĩ ngạc nhiên nhìn thẩm phán:

- Có thể hiểu rằng ngài đã biết hắn rồi chứ, ai vậy?
- Tôi chưa có những bằng chứng chắc chắn cho lắm, những bằng chứng mà có thể khai trước toà được thì tôi chưa có. Nhưng nếu như vậy sự việc còn xảy ra tiếp tục nữa thì tôi sẽ tóm được hắn. Đúng, tôi sẽ có bằng chứng.

Bác sĩ ngạc nhiên lẩm bẩm:

- Tôi không hiểu ý ngài...

4

Bà Brent lên phòng ngủ.

Bà cầm quyển kinh thánh và đến ngồi bên cửa sổ.

Bà mở quyển kinh thánh ra, sau đó lại do dự đặt nó xuống, bà bước đến bên bàn viết, ở đó có một cái ngăn kéo. Bà lấy quyển nhật ký từ trong cái túi đan màu đen. Bà mở ra và bắt đầu viết: “Việc mới xảy ra thật kinh khủng. Tướng Mơcathơ đã chết. Ông là người đã lấy cô cháu họ Elsi Mốcphonsơn làm vợ. Không nghi ngờ gì nữa, ông đã bị giết. Sau bữa ăn trưa, thẩm phán đã tổ chức một buổi nói chuyện rất thú vị. Ông khẳng định rằng giữa chúng tôi có một kẻ giết người. Điều đó có nghĩa là chúng tôi đang ở với quý dữ. Thế mà ai cũng đã nghi một người, nhưng có phải người đó không đây? Tất cả đều tự hỏi mình. Tôi cũng biết rằng...”

Bà ngồi bất động một lát, ánh mắt nhìn xa xôi. Chiếc bút chì đưa đi dưới sự điều khiển của những ngón tay bà.

Sau đó trang giấy hiện lên dòng chữ in:

“Tên giết người: Bitraixơ Tâylơ”

Bà nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, bà giật mình mở mắt nhìn xuống quyển nhật ký. Bà giận dữ kêu lên khi nhìn thấy dòng chữ ghi trong nhật ký, bà nói nho nhỏ:

- *Mình viết thế này ư? Chính là mình ư? Thế thì mình đã phát điên rồi...*

5

Cơn bão mỗi lúc một mạnh thêm. Mưa trút ào ào như thác đổ.

Tất cả mọi người đều tụ tập trong phòng khách, nhưng thái độ của họ lãnh đạm. Ai nấy liếc trộm, đề phòng lẫn nhau.

Khi Rôgiơ bưng khay trà vào phòng, bỗng nhiên mọi người đều rùng mình.

Rôgiơ hỏi:

- Thưa các quý vị, con kéo rèm lại được không? Như vậy trong phòng sẽ ấm cũng hơn nhiều.

Không ai tỏ vẻ phản đối việc đó, Rôgiơ kéo rèm che kín cửa sổ và bật đèn lên. Căn phòng trở nên ấm hơn thật. Sự lãnh đạm giữa mọi người giảm đi phần nào. Ngày mai bão sẽ qua đi, và một người nào đó sẽ đưa thuyền đến đảo đón họ...

- Chị Brent ơi, chị uống nước chè nhé? – Viora hỏi.

- Không, cô cứ rót cho cô đi, cô em thân mến ạ. Chè đặc quá, tôi chỉ cần

uống vào hai hộp là thấy khó chịu ngay.

Vừa bước đến bên bàn nước và người ta nghe thấy tiếng cốc tách va nhẹ vào ấm sứ nghe thật dịu. Âm thanh bình dị xiết bao.

Nước chè! Nước chè buổi chiều! Cả Lombơd lẫn Blô, lẫn bác sĩ Emxtroong đều nhắc đến như một niềm dữ. Chỉ có thắm phán là không ghê sợ nước chè, ông cảm thấy hài lòng rót cho mình một chén.

Không khí lạnh nhạt bao trùm xung quanh Rôgiơ. Bác ta cũng thấy điều đó. Bác hỏi về căng thẳng:

- Con xin lỗi các quý vị, các vị có ai biết cái rèm che cửa phòng tắm ở đâu không ạ?

Lombơd ngẩng đầu lên hỏi:

- Rèm che phòng tắm? Bác nói đến việc gì vậy Rôgiơ?

- Thưa ngài, nó đã biến mất, không cánh mà bay, chẳng để lại dấu vết. Con đã đi khắp trong nhà để kéo rèm che lại thấy rèm che cửa phòng tắm biến mất.

- Buổi sáng còn chứ? – Thắm phán hỏi.

- Thưa còn ạ.

- Rèm che như thế nào? – Blô hỏi.

- Nó bằng một tấm vải lụa nilông không thấm nước màu đỏ giống như màu gạch ấy ạ.

- Nó biến mất rồi sao? – Lombơd cũng hỏi.

- Vâng, thưa ngài.

Mọi người ngạc nhiên đưa mắt nhìn nhau.

Blô nói về quan trọng:

- Thế hả? Có cần đánh giá sự việc này là nghiêm trọng hay không? Không thể hiểu nổi sự việc diễn biến ra sao nữa, không thể hiểu nổi! Nhưng có lẽ cũng chẳng quan trọng gì chuyện đó. Một tấm vải lụa nilông không thấm nước không thể giết người được. Thôi đừng để ý đến nó nữa.

- Vâng thưa ngài, con cảm ơn các vị. – Rôgiơ nói.

- Bác đi ra thì nhớ đóng cửa lại cho.

Bầu không khí đe dọa lại bao trùm cả phòng.

Họ lại ngồi để ý dò xét lẫn nhau.

6

Bữa ăn chiều xong, Rôgiơ dọn bàn. Bữa ăn đơn giản, món chính là đồ hộp.

Họ kéo nhau sang phòng khách, không khí căng thẳng cũng tăng lên.

Chín giờ tối, bà Emily Brent đứng lên và nói:

- Tôi đi ngủ đây.

- Em cũng vậy. - Vừa hưởng ứng.

Hai người phụ nữ đi lên phòng ngủ. Lombơd và Blô tiến hai người đến tận cầu thang. Họ đứng nhìn cho đến khi hai người phụ nữ bước vào phòng và đóng cửa lại. Họ nghe thấy tiếng hai người quay chìa khoá, khoá cửa rất cẩn thận.

Blô láu cá cười:

- Không cần nhắc nhở, họ cũng khoá cửa!

- Trong mọi trường hợp phụ nữ đều cẩn thận, nhất là lúc họ ngủ. – Lombơd đáp.

Rồi cả hai theo nhau xuống phòng khách.

7

Bốn người đàn ông ngồi lại khoảng một giờ nữa. Sau đó họ cùng nhau lên tầng trên đi ngủ. Rôgiơ sửa soạn trong phòng ăn để dọn cho bữa sáng mai. Bác trái khăn bàn và thấy cánh đàn ông đi lên gác. Bác còn nghe thấy tiếng chân họ lên cầu thang.

Sau đó, bác nghe giọng thẩm phán nói:

- Chắc tôi không cần nhắc nhở các ngài phải khoá cửa phòng lại chứ ạ?!

Blô thêm:

- Thậm chí chúng ta còn cần phải đặt cả một chiếc ghế dưới quả đấm cửa

nữa. Có như vậy mới đề phòng trường hợp kẻ có chìa khoá mở từ bên ngoài vào.

Giọng Lombơd:

- Điều nguy hiểm cho cậu là cậu biết quá nhiều đấy, Blô ạ!

- Thôi chúc cậu ngủ ngon. – Giọng thăm phán vui vẻ. – Tôi hy vọng sáng mai chúng ta lại gặp nhau như thế này!

Rôgiơ từ phòng ăn đi ra, bác lên cầu thang và thấy cả bốn người đàn ông đều bước vào trong phòng, bác nghe tiếng họ quay vòng chìa khoá, khoá chặt cửa lại và tiếng đẩy bốn chiếc ghế vào cạnh cửa.

Bác hài lòng gật đầu:

- Đúng phải làm như vậy.

Bác quay về phòng ăn. Vâng, bác muốn chuẩn bị chu đáo cho ngày mai. Bác đưa mắt nhìn giữa bàn, trên khay thuỷ tinh, vẫn còn bảy quân cờ hình người da đen đứng.

Bác mỉm cười:

- Có lẽ đêm hôm nay, hẳn không làm cái trò quỷ quái ấy nữa đâu.

Bác đi qua căn phòng và lấy chìa khoá, khoá kho thực phẩm lại. Sau đó, bác đến bên cánh cửa vào phòng khách. Bác đóng cửa lại, khoá cửa, cất chùm chìa khoá vào túi áo.

Sau đó, bác tắt đèn và vội vã vào phòng ngủ mới của mình.

Trong phòng bác, chỉ có một chỗ có thể nấp được, đó là cái tủ lớn đựng quần áo. Bác Rôgiơ mở tủ ra nhòm vào cẩn thận. Sau đó khoá cửa, và đẩy cái ghế ra chặn cửa. Bác cởi quần áo lên giường nằm.

- Đêm nay chắc không có trò ma thuật chết người của các quân cờ da đen. – Bác lẩm bẫm. – Mình nghĩ thế đấy...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 11

1

Phillip Lombơd có thói quen dậy cùng với bình minh. Buổi sáng hôm nay anh cũng tỉnh dậy đúng lúc mặt trời mọc.

Anh chống cùi tay lên nghiêng người lắng nghe tiếng gió thổi. Ngoài trời gió vẫn mạnh, nhưng mưa đã ngừng rơi...

Tám giờ sáng, gió có vẻ mạnh hơn, nhưng Lombơd không còn nghe thấy nữa. Anh lại ngủ thiếp đi.

Mười giờ rưỡi, anh ngồi dậy và nhìn đồng hồ. Sau đó, anh dí đồng hồ lên tai nghe xem đồng hồ còn chạy hay đã chết. Nét mặt anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên, với nụ cười của con chó sói, bởi hàm răng nhọn hoắt trắng loá nhe ra.

Anh nói nhỏ:

- Chẳng lẽ bây giờ đã muộn thế này sao?

Năm phút sau, anh ra gõ cửa phòng Blô, có tiếng mở khoá cửa.

Lombơd vui vẻ hỏi:

- Cậu định ngủ tận mười hai giờ trưa ư? Có điều gì đó bất thường đây.

- Có chuyện gì vậy? – Blô cầu nhàu.

- Họ đã gọi đi ăn sáng chưa nhỉ? – Lombơd hỏi, hay là hôm nay bác Rôgiơ sẽ mang nước chè đến tận giường, cậu xem thử đồng hồ của cậu mấy giờ rồi?

Blô ngoái nhìn đồng hồ để cạnh giường rồi nói:

- Mười giờ ba mươi năm phút rồi. Mình cũng không ngờ là mình ngủ ngon như vậy. Thế bác Rôgiơ đâu rồi?

- Thế đấy, chính tôi cũng chẳng biết bác ta ở đâu cả. Lombơd đáp.

- Anh hiểu việc này ra sao?

- Có thể Rôgiơ lại biến mất rồi. Bác ta chẳng có trong phòng, cũng chẳng thấy ở đâu. Thậm chí bác ấy còn chưa đun nước pha chè nữa kia, bếp chưa

nhóm lửa.

Blô chửi thầm rồi nói:

- Bác ấy xuống địa ngục chẳng? Hay là ở đâu đó ngoài đảo? Anh đợi tôi một chút, tôi mặc quần áo rồi chúng ta đi tìm xem, có thể những người khác biết trước ta rồi đấy.

Lombơd gật đầu. Họ đi qua một loạt các phòng ngủ và gõ cửa. Bác sĩ Emxtroong đã dậy, mặc quần áo chỉnh tề. Thảm phán Uogrêvơ còn ngủ, cần đánh thức ông ta dậy. Viora đã mặc trang phục chỉnh tề. Còn phòng bà Emily Brent thì hình như chẳng có người.

Tất cả đi khắp dãy nhà. Phòng của Rôgiơ đúng như lời Lombơd nói, không có ai! Nhưng trông giường thì biết đêm qua bác ta còn ngủ ở đó, bàn chải đánh răng, dao cạo râu, xà phòng vẫn còn ướt.

- Như vậy, bác ấy dậy và làm mọi việc bình thường trong phòng. – Lombơd nói.

Viora nói nhỏ, cố gắng diễn đạt cho rõ ý:

- Thế các vị không nghĩ rằng... bác ấy nấp ở đâu đó... để rình chúng ta sao?

- Em cứ bình tĩnh đã nào, đừng có quá lo như thế. – Lombơd an ủi. – Chúng ta cùng đi với nhau cho đến khi tìm thấy bác ta kia mà.

- Hay là bác ta ở ngoài đảo. – Bác sĩ góp ý.

Blô mặc quần áo nghiêm chỉnh, nhưng chưa kịp cạo râu, anh lại gần họ và hỏi:

- Bà Brent đâu nhỉ? Điều này không ngờ đấy!

Tất cả cùng nhau xuống phòng khách. Vừa lúc đó bà Brent từ ngoài cửa bước vào mình khoác áo mưa. Bà nói:

- Ngoài biển sóng vẫn to lắm. Tôi cho rằng hôm nay thuyền cũng không thể ra khơi được.

- Bà ra ngoài có một mình thôi ư, bà Brent? Bà không sợ gặp thằng điên nó giết bà ư? – Blô hỏi.

- Cứ bình tĩnh, Blô. Tôi đi ra nhưng rất cảnh giác, mắt mở to. – Bà Brent trả lời.

Blô lẩm bẩm câu gì đó trong họng rồi nói:

- Bà không tình cờ nhìn thấy Rôgiơ ư?

Bà Brent mở to mắt, nhướn đôi lông mày đáp:

- Rôgiơ ư? Không, sáng nay tôi chưa nhìn thấy bác ấy. Nhưng có chuyện gì vậy?

Thẩm phán đã cạo râu, mặc quần áo đàng hoàng, mồm ngậm tẩu đi xuống cầu thang và bước tới mở cửa phòng ăn. Ông nói:

- Phòng ăn đã bày biện sẵn sàng.

- Bác ấy chuẩn bị từ tối hôm qua đấy. – Lombơd nói.

Họ bước vào phòng ăn, và ngần ấy người đưa mắt kiểm tra từng thứ một, bộ dao đĩa vẫn để bên từng chiếc đĩa. Những chiếc thìa cà phê đã được sắp sẵn bên những chiếc tách.

Bỗng Viơra lập bập hốt hoảng, níu lấy ông thẩm phán. Những ngón tay của cô bấu chặt vào bắp tay ông khiến ông thẩm phán già rên lên vì đau.

- Mọi người hãy nhìn kìa! – Cô kêu to. – Nhìn những quân cờ hình người da đen ấy!

Ở giữa bàn, chiếc khay thủy tinh *chỉ còn có sáu quân cờ.*

2

Mọi người cùng nhanh chóng tìm thấy...

Ở cuối sân, có một nhà bếp nhỏ, ở đó xếp đầy những thanh củi chẻ sẵn dùng để nhóm bếp. Một cái rìu nhỏ còn cắm chặt vào thanh củi. Một cái rìu khác to nặng hơn dựng ở sau cánh cửa. Trên sống rìu có những vết máu màu nâu. Chắc chắn đó là vật dùng để đánh vào gáy Rôgiơ, gây nên một vết thương sâu dẫn đến cái chết của Rôgiơ...

3

- Hoàn toàn rõ ràng – Bác sĩ Emxtroong nói. - Kẻ sát nhân đã lén vào đằng sau Rôgiơ, và lén nhấc cái rìu lên, và khi Rôgiơ cúi xuống, hấn nện một cú vào đầu Rôgiơ.

Blô cầm chiếc rìu lên, chăm chú ngắm nghía.

Thẩm phán nói:

- Có cần phải một người có sức khoẻ mới hành động được không, ông bác sĩ?

- Chỉ cần một người đàn bà cũng làm được việc này, nếu có chủ tâm. – Bác sĩ nhăn nhó trả lời và đưa mắt nhìn nhanh ra xung quanh. Viora và bà Emily đã vào trong bếp. – Một cô gái lại càng dễ hành động hơn, nhất là cô gái đó có chơi thể thao. Bà Brent có thể chất yếu hơn, nhưng những người đàn bà dẻo dai, kiên nhẫn thì lại có những lúc khoẻ đột xuất, và ông đừng quên rằng những kẻ điên rồ thường có sức hơn người.

Thẩm phán gật đầu về suy nghĩ.

Blô quỳ trên đất, thở dài nói:

- Trên rìu không để lại dấu tay, hãn đã bỏ vào gáy Rôgiơ bằng rìu.

Đột nhiên, có tiếng cười phá lên. – Mọi người giật mình quay lại. Viora Clâython đứng ở giữa sân. Cô cười phá lên, giọng vang ghê rợn, toàn thân rũ rượi vì cười.

- Trên đảo này có những con ong độc không, các vị hãy nói đi? Có thể lấy mật ở đây được không? Ha... ha... ha... !

Mọi người bị bất ngờ nên đều ngẩn người ra. Cô gái tinh táo, thẳng thắn kia có ánh mắt như ánh mắt người điên. Vẫn bằng giọng nói ghê rợn không bình thường, cô nói tiếp:

- Các vị nhìn cái gì? Các vị tưởng tôi điên rồi ư? Tôi vừa hỏi một câu hỏi có thể hiểu được đấy chứ. Những con ong, các tổ ong, những con ong độc, là cái gì các vị có hiểu không? Các vị không nhớ tới bài về ngu ngốc trên kia ư? Đúng nó treo ở tất cả các phòng, đấy các vị xem có phải vô cơ đâu! Chúng ta sẽ hiểu ngay ra vấn đề nếu chúng ta có óc suy nghĩ: *Bảy người da đen nhỏ chặt càn về nhóm lửa*, rồi dòng sau đó là gì. Tôi còn nhớ như in trong óc đây, các vị nghe nhé: *Sáu người da đen nhỏ rơi vào một bãi tổ ong...* Đấy vì thế mà tôi hỏi... trên đảo này có tổ ong không đấy?... Các vị không thấy khoái trí sao?... Ôi không phải là sự giải trí đáng nguyên rủa hay sao?...

Cô lại tiếp tục cười. Bác sĩ Emxtroong bước đến bên cô và bất thành linh tạt vào mặt cô.

Viora thở hổn hển, tay ôm lấy mặt – và cô nhớ một bãi nước miếng xuống

đất. Một phút bất động, sau đó cô nói:

- Cám ơn ông... Tôi cảm thấy tốt hơn rồi.

Giọng cô lại bình thản và cô trở về sắc thái điềm tĩnh thường ngày của một cô giáo dạy thể dục.

Cô chạy qua sân vào trong bếp.

- Chị Brent và em vào chuẩn bị bữa sáng. – Cô quay lại và nói với mấy người đàn ông. – Các anh có thể... mang vào cho em một ít củi, để em nhóm lò được không?

Trên má cô vẫn còn hằn vết năm ngón tay của bác sĩ.

Khi cô đã khuất dạng trong bếp, Blô nói:

- Ông đã hành động đúng, bác sĩ ạ.

- Tôi bắt buộc phải làm thế thôi. – Bác sĩ thoái thác. – Chúng ta đang rơi vào nỗi hiểm nguy, tình thế sẽ còn kinh khủng hơn nếu như chúng ta không còn tin vào ai nữa.

- Không phải một dạng của loạn thần kinh chứ? – Lombơd hỏi.

Bác sĩ xác nhận.

- Không phải. Cô ấy khoẻ mạnh, tỉnh táo. Có điều sự việc này khiến cô bị sốc... Ai mà chẳng có lúc bị thế.

Rôgiơ nằm phủ phục đè lên một đống củi đã chẻ. Họ thu dọn và mang củi vào bếp cho hai người đàn bà. Vợ ra và bà Brent đang khẩn trương nấu nướng. Bà Brent nhóm bếp, còn Vợ ra đang khó nhọc thái miếng da dày của tảng thịt hun khói.

Bà Brent nói:

- Chúng tôi cảm ơn các cậu. Chúng tôi sẽ cố gắng làm cho nhanh, khoảng nửa giờ nữa chúng ta sẽ ăn sáng, nước sôi bây giờ đây.

4

Blô vốn là thanh tra cũ của sở cảnh sát nói nhỏ nhưng nghiêm nghị với Lombơd:

- Anh có biết tôi đang nghĩ gì không?

- Cậu lại tìm thấy một sự kiện kinh khủng chứ gì?

Blô, thanh tra cảnh sát cũ, một con người nghiêm túc, thoáng trong đầu một ý nghĩ, anh nói về quan trọng:

- Có một vụ án xảy ra ở nước Mỹ. Hai vợ chồng già bị giết, mà cũng bị bỏ bằng rìu. Cũng vào buổi sáng, trong nhà chỉ có cô con gái của họ và một người hầu. Người ta đã chứng minh rằng người hầu không thể làm việc đó được. Còn cô con gái của ông bà già lại là một cô gái quá lứa không chồng và rất đáng kính trọng. Thế mà bất ngờ người ta phát hiện ra chính cô con gái đã giết bố mẹ. Sự phát hiện hết sức bất ngờ, nhưng cũng không thể xử được. – Anh ta ngừng một lát rồi nói tiếp. – Cái chuyện đó thoáng qua trong óc tôi, khi tôi nhìn thấy cái rìu vấy máu... rồi khi tôi bước vào bếp, tôi lại nhìn thấy cô gái, cô Viora đang bình tĩnh và lạnh lùng làm bếp. Một sự nghi ngờ bằng linh cảm! Cô gái ấy lại bị loạn trí nhanh chóng lúc đó. Tất cả như là tự nhiên vậy... đó là một cái gì mà con người không thể lường trước được, đúng không Lombơd?

Lombơd thận trọng trả lời:

- Cũng có thể.

Blô lại tiếp:

- Còn người đàn bà kia, bà ta cẩn thận choàng vào người cái tạp dề, hình như là tạp dề của bà Rôgiơ quá cố ấy, rồi bà ta lại lập lại câu: “Chỉ nửa tiếng nữa là xong bữa ăn sáng” của Rôgiơ. Theo tôi bà ấy cũng điên rồi! Rất nhiều bà già độc thân điên kiểu đó đấy... Tôi cũng không cho rằng bà ta bắt buộc phải giết nhiều người nhưng bà ta chỉ không ý thức được là mình giết người vậy thôi. Rất đáng tiếc, hình như chuyện lại xảy ra theo chiều hướng đó. Bà ta ngoan đạo, bà ta tin rằng chỉ là công cụ trong tay đức chúa, sai bảo gì thì bà ta làm nấy! Và chúa của bà ta là sự điên rồ! Bà ta luôn luôn ngồi trong phòng đọc kinh thánh.

Phillip thở dài:

- Đó không phải là bằng chứng, mà chỉ là cậu phân tích từ suy nghĩ của mình thôi, Blô ạ.

Blô bảo thủ, cố chấp vẫn tiếp tục:

- Rồi bà ta lại còn đi ra ngoài... mặc áo mưa, và bảo rằng đi xem biển nữa.

Lombơd chỉ còn biết lắc đầu, anh nói:

- Chúng giết Rôgiơ khi bác ta đang chẻ củi... và sau đó bổ vào đầu, bác ta chết ngay. Như vậy nếu bà Brent mà làm việc đó thì bà ta không cần phải dạo chơi ngoài trời hàng giờ đồng hồ sau khi giết người. Theo tôi, kẻ giết Rôgiơ chính là người mà lúc chúng ta gọi còn đang nằm trên giường kia.

- Anh chẳng hiểu gì cả Lombơd ạ. Nếu như bà Brent mà vô tội, thì bà ta phải sợ đi dạo chơi một mình. Bà ta chỉ dám đi nếu như bà ta không sợ một cái gì hết, hay nói cách khác *bà ta là kẻ giết người*.

- Suy luận của cậu không tồi, tôi không nghĩ ra điều đó đâu. – Lombơd thú nhận rồi anh cười vẻ ranh mãnh:

- Tôi rất vui lòng vì cậu không nghi tôi.

Blô hơi bị động trả lời:

- Đầu tiên tôi cũng phải nghi anh... với khẩu súng của anh... và lời nói dối ở buổi ban đầu... Nhưng sau đó, tôi sực tỉnh ra rằng, những hành động giết người kia đều rất tinh vi, kín đáo chứ không lộ liễu để cho ai thấy được. – Anh nghi một lát rồi mới nói tiếp: - Tôi cũng hy vọng rằng anh không nghi ngờ gì tôi chứ.

Phillip trầm ngâm trả lời:

- Có thể là tôi nhầm, nhưng mà theo cảm giác của tôi và cậu, thì cậu không đủ trí tưởng tượng và khôn khéo để làm được những việc trên. Tôi chỉ có thể nói nếu như cậu là kẻ giết người thì cậu đúng là một diễn viên cực kỳ, cậu đã lấy mũ của tôi ngay trước mắt tôi mà tôi không biết. – Bỗng nhiên anh nói nhỏ hẳn lại. – Nay, bây giờ chỉ có hai ta, Blô, cậu hãy thề với mặt trời và thề trước cái chết sắp tới của chúng ta và trả lời tôi: kết tội cậu ở trong đĩa kia là có thật hay giả?

Blô khó chịu suy nghĩ rồi cuối cùng nói:

- Anh cũng biết đấy, có nhiều việc chúng ta không biết đến. Vâng, sự thực thì Lendơ chắc chắn vô tội. Cả băng cướp bị đánh tả tơi và trốn chạy hết, chỉ bắt được có hăn, vì thế chúng tôi bắt buộc phải kết tội hăn. Đấy, anh nghĩ xem, tôi cũng chẳng thổ lộ điều này, nếu...

- Nếu như còn có ai đó ngoài chúng ta nghe được chứ gì. – Lombơd kết thúc hộ Blô câu nói cho trọn nghĩa với một vẻ ranh mãnh. – Chỉ còn có hai ta ở đây thôi. Tôi hy vọng chúng ta sẽ rút ra được một điều gì đó có lợi cho

chúng ta.

- Chẳng thể có lợi được đâu, lẽ ra tôi phải xứng đáng được hưởng vinh quang. Nhưng rất tiếc băng cướp đó đã tan rã nhanh chóng, và tất cả những ai tham dự vụ này đều được thăng chức.

- Còn riêng Lendo thì bị kết án tù chung thân và bị chết trong nhà ngục.

- Tôi làm sao mà biết được rằng hắn sẽ chết? Blô vặn lại.

- Không. Như vậy là hăm hiu rồi.

- Ai hăm hiu? Tôi á? Không, số phận hắn thôi.

- Cả số phận cậu nữa. Cậu đã làm một việc mà rồi chính cậu sẽ chết ngập trong đó.

- Tôi ư? – Blô ngạc nhiên, lạnh lùng nhìn người tiếp chuyện mình. Anh tin rằng tôi sẽ bị chung số phận với Rôgiơ và ba người kia ư? Không đâu. Tôi biết giữ mình thận trọng, anh cứ tin như vậy đi.

- Này, cậu có nghĩ rằng, tôi có cái may mắn là không đón chờ cái chết không. Nếu tôi bị chết đi, còn ai lĩnh tiền thù lao cho tôi nữa.

- Này, Lombơd, anh nghĩ thế nào?

Lombơd cười hàm răng trắng loá:

- Tôi nghĩ là cậu cũng khó mà thoát khỏi số phận rui ro đấy!

- Anh nói cái khi gì vậy?

- Bởi cậu rất thiếu đầu óc lãng mạn, cậu chỉ chăm chú vào mục đích của cậu. Vì thế cậu làm sao hiểu được cái trò giết người lãng mạn và độc ác này của ngài Leky. Hắn ta sẽ bắt ai đó phải chết một khi hắn ta muốn.

Blô đỏ tía cả mặt hỏi giận dữ:

- Thế số phận anh thì khá hơn chẳng?

Nét mặt Lombơd bỗng trở nên cứng rắn, nguy hiểm, anh nói:

- Tôi có đầu óc lãng mạn. Tôi đã từng gặp nhiều trường hợp gay cấn mà tôi còn thoát được đấy! Tôi hy vọng... Không tôi nói chắc chắn rằng *tôi hy vọng lần này tôi cũng sẽ thoát.*

Những quả trứng được đập vào chảo mỡ đang reo lách tách một cách vui vẻ. Viora vừa nướng bánh mì vừa nghĩ ngợi.

“Vì sao mình lại làm loạn trí thế? Một sai lầm đáng buồn cười. Mình phải thật bình tĩnh, cô gái nhỏ ạ!”

Cô luôn luôn tự hào rằng cô có lòng tự tin và bình tĩnh:

“Cô Viora đã hành động rất đáng kinh ngạc... cô không sợ hy sinh bản thân mình... ngay lập tức cô đã bơi theo Xyryl...”

Vì sao mình lại nghĩ đến chuyện ấy bây giờ nhỉ? Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi... rất lâu rồi... Cậu bé Xyryl đang chìm... một tảng đá nhô lên. Cô cảm thấy đã chạm vào một dòng nước ngầm và nó cuốn xô cô ra và cô đã để mặc cho dòng nước cuốn đi... cô đã lạng lã vật lộn, bắt đầu ngạt thở trong nước... thì chiếc thuyền đã tới kịp.

Mọi người đã khen ngợi sự dũng cảm của cô...

Chỉ có Huygô là không? Huygô chỉ nhìn...

Lạy chúa, cô luôn cảm thấy đau lòng mỗi khi nhớ đến Huygô...

Anh ấy ở đâu? Anh ấy làm gì? Anh ấy có người yêu chưa hay là đã cưới vợ?

Bà Brent nói với Viora:

- Viora, bánh cháy kìa!

- Trời ơi, chị Brent ơi, em đoảng quá!

Bà Brent lấy quả trứng cuối cùng ra khỏi chảo mỡ đang sôi xèo xèo.

Viora lại cho một lát bánh mì khác vào lửa để sấy, và bỗng cô bất ngờ nói:

- Kể cũng đáng kinh ngạc đấy, vì sao chị lại có thể bình thản đến như vậy, chị Brent?!

Bà Brent mím chặt môi, sau đó bà mới nói:

- Tôi đã được nuôi dạy từ nhỏ là không bao giờ để cho mình mất bình tĩnh và không được hoảng sợ, kinh hồn dù trong bất cứ tình huống nào.

“Từ nhỏ bà ta đã bị trấn áp, chèn ép nhiều. – Viora nghĩ một cách máy móc.

– Điều này cũng có thể giải thích được tất cả đấy...”

Viora hỏi to:

- Chị không sợ thật ư?

Cô nghĩ một chút rồi hỏi tiếp:

- Hay là ai chết, chị cũng chẳng cần biết đến?

Chết ư?! Tiếng chết đó vang lên bên tai bà Brent làm cho bà ta có cảm giác như bị dội một gáo nước nóng. Chết! Bà không thể chết được! Có thể nhiều người phải chết... đúng vậy... nhưng bà, Emily Brent thì không! Cô gái trẻ này mới ngu làm sao chứ! Tất nhiên là bà Brent cũng không sợ - Những người mang dòng họ Brent không hề biết run sợ. Trong dòng họ bà, tất cả những người đàn ông đều là lính. Họ đối mặt với cái chết mà không hề sợ hãi. Họ sống thẳng thắn, trung thực như bà, Emily Brent cũng đã sống thẳng thắn... không bao giờ bà làm việc gì để phải xấu hổ... tất nhiên, bà sẽ không chết...

“Đức chúa bảo trọng các con chiên của chúa” . “Bạn không sợ bóng tối kinh hoàng, mặt trời sẽ chiếu sáng...” và bây giờ đã là ban ngày – không có gì đáng sợ cả “Không có ai sống để rời khỏi đảo”. Ai nói câu này nhỉ? À tất nhiên, người nói là tướng Mợcathơ, người đã lấy cô cháu gái họ Elsi Mợphơsơn làm vợ. Ông ta đã không coi cái chết là gì. Thậm chí ông ta nghĩ như một người điên vậy! Cũng có những người không quan tâm gì đến cái chết, nhưng cuối cùng thì họ cũng ném cuộc sống của họ đi. Ôi Bitraixơ Tâylơ... Đêm hôm qua, bà đã nằm mơ thấy cô ta. Trong giấc mơ bà thấy cô gái đó áp khuôn mặt vào cửa kính và van xin bà hãy cho cô vào nhà. Emily Brent lúc đó đã không thể cho phép cô ta vào, bởi vì nếu bà cho cô gái vào thì chắc chắn đã xảy ra một việc khủng khiếp lắm rồi...

Bà Brent sực tỉnh. Bà ngạc nhiên nhìn Viora và nói giọng tươi tỉnh:

- Xong tất cả rồi chứ? Nào, chúng ta mang các thứ lên phòng ăn đi.

6

Một bữa ăn sáng thật khác thường. Tất cả mọi người đều cư xử với nhau thật lịch sự.

- Chị rót cho em một chút cà phê, chị Brent.

- Cô có muốn ăn một miếng thịt ướp không?

- Ông ăn thêm một lát bánh mì nướng nhé?

Sáu con người nom vẻ ngoài vẫn bình tĩnh và bình thường.

Nhưng bên trong? Họ suy nghĩ mỗi người mỗi khác, ý nghĩ của họ lung tung như con sóc bị nhốt trong lồng...

“Có thể thành công được chăng? Mình rất tò mò. Nhưng cũng cần phải thử. Nếu như còn thời gian. Lạy chúa tôi, nếu còn đủ thời gian...”

“Người này là một kẻ đạo giáo điên rồ... Ô cứ nhìn người ấy khắc thấy. Nhưng mình cũng không chắc lắm vào điều đó... hay là mình nhầm...”

“Điên rồ... hoàn toàn là sự điên rồ! Ta cũng là một kẻ điên. Một cuộn len biến mất... và cả tấm nylông lụa màu đỏ nữa... không thể hiểu nổi... ta không thể hiểu nổi...”

“Cái đồ dờ hơi ấy nó tin tất cả những lời mình nói. Cũng chẳng khó khăn gì... vì thế cũng cần phải thận trọng hơn. Rất thận trọng mới được”.

“Có sáu quân cờ hình người da đen ở kia... chỉ có sáu! Đến đêm hôm nay liệu còn có mấy đây?...”

- Còn sáu quả trứng trắng nữa, có vị nào xơi không?

- Ngài có muốn xơi một chút mứt quả không?

- Cảm ơn. Tôi muốn ăn thêm một lát bánh mì nữa. Cắt hộ tôi nhé?

Sáu người ngồi ăn sáng như không có chuyện gì xảy ra...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 12

Bữa ăn sáng đã xong.

Thẩm phán hắng giọng, và nói như ra lệnh.

- Theo tôi, chúng ta cần phải họp nhau lại để bàn về sự việc sáng sớm hôm nay. Nửa giờ nữa, chúng ta tập trung trong phòng khách nhé, được không.

Tất cả mọi người đều rì rầm, lẩm bẩm gì đó trong miệng như là đồng ý.

Vìora đứng lên và bắt đầu thu dọn đĩa, tách chén. Cô nói:

- Để tôi đi rửa đĩa chén đã.

- Chúng tôi sẽ giúp em bưng xuống bếp. Lombard nói.

- Cảm ơn anh.

Bà Emily Brent đứng lên, nhưng lại ngồi sụp ngay xuống ghế.

- Ôi, trời ơi. Bà kêu lên.

- Có gì vậy, bà Brent? – Thẩm phán hỏi.

- Hãy tha lỗi cho tôi. – Bà Brent xin kiểu. – Tôi định đứng lên giúp đỡ Vìora, nhưng không hiểu vì sao tôi lại hơi chóng mặt.

- Bà chóng mặt ư? Bác sĩ bước đến bên bà. Không sao đâu, vì cảnh tượng hãi hùng sáng nay mà. Tôi cho bà uống thuốc nhé!

- Không cần.

Bà buột nói không kịp được. Tất cả mọi người đều rùng mình. Mặt bác sĩ Emxtroong tối sầm lại.

Gương mặt bà Brent toát lên vẻ nghi ngờ, thảng thốt, sợ hãi. Bác sĩ lạnh nhạt nói:

- Tùy ý bà, bà Brent ạ.

- Tôi không hay uống thuốc. – Bà Brent chống chế. – Tôi không uống thuốc. Tốt nhất các vị hãy để cho tôi ngồi lại đây một chốc yên tĩnh, rồi tôi sẽ hết chóng mặt thôi.

Mọi người lau bàn, xếp ghế.

Blô nói với Vìora: - Tôi cũng biết làm nội trợ đấy, tôi sẽ giúp cô.

- Cảm ơn anh.

Viora lịch sự đáp.

Bà Emily Brent ngồi lại một mình trong phòng ăn.

Thoạt tiên, bà còn nghe thấy tiếng rì rầm chuyện trò của cánh thanh niên từ dưới bếp vọng lên.

Cơn chóng mặt đã qua đi, nhưng bây giờ bà cảm thấy buồn ngủ, bà có thể ngủ ngay lập tức.

Có tiếng gì vo ve bên tai thế nhỉ. – Hay là trong phòng có con gì đó?

“Tiếng vo ve y như là tiếng con ong bay vậy.” Bà Brent nghĩ.

Phút tiếp theo bà cũng nhìn thấy một con ong, nó đang vo ve húc vào tấm kính cửa sổ.

Sáng nay, Viora nói gì về những con ong ấy?

Về những con ong và mật ong...

Bà Brent rất thích ăn mật. Bước chân dính mật ong. A nó thấm qua một túi lụa ni lông. Cồm cộp, cồm cộp, cồm cộp...

Có ai đó ở trong phòng... Bước chân dẫm nước... *Phải chăng Bitraixơ Taylơ đi từ dưới dòng sông lên...?*

Chỉ cần bà quay đầu lại là bà có thể nhìn thấy.

Nhưng bà không thể quay đầu nổi...

Giá mà có thể kêu cứu được nhỉ...

Nhưng không thể kêu nổi... Như là chẳng có ai ở trong nhà ấy. Chỉ có một mình bà thôi.

Bà nghe thấy tiếng chân đến sau lưng bà, những bước chân rón rén, nhẹ nhàng... y như bước chân của cô gái chết ngạt dưới nước...

Bà ngửi thấy hơi nước ẩm ướt, nặng mùi...

Con ong vẫn tiếp tục vo ve trên cửa kính...

Và bà cảm thấy nó chọc vòi vào bà...

Con ong đã chọc vòi vào cổ bà.

Trong phòng khách, mọi người đã ngồi đông đủ chỉ chờ có bà Emily Brent:

- Tôi đi gọi bà ta nhé. – Viora nói.

Blô nhanh nhẹn nói:

- Chờ một chút đi!

Viora ngồi lại. Tất cả đổ dồn mắt nhìn Blô. Anh nói:

- Mọi người hãy chú ý xem. Theo tôi, không cần tìm đâu xa, thủ phạm các vụ giết người đang ngồi ở trong phòng ăn ấy. Tôi thề rằng chính là bà ta, kẻ mà chúng ta đã tìm ấy.

- Cậu dựa vào đâu mà nói vậy – Bác sĩ hỏi.

- Bà ta là một kẻ đạo giáo điên rồ. Thế theo ý kiến ông thì thế nào, ông bác sĩ?

- Cũng có thể. – Bác sĩ trả lời. – Tôi không thể bác bỏ lời cậu được, nhưng chúng ta cũng chưa có bằng chứng.

Viora nói:

- Lúc ở trong bếp với tôi để nấu bữa ăn sáng ấy, thái độ của bà ấy cũng lạ lắm cơ, ánh mắt bà ta... - cô thoáng rùng mình.

- Không thể dựa trên những dẫn chứng đó mà kết tội bà ta được. – Lombơd phát biểu. – Tất cả chúng ta phải xem xét lại.

- Cũng có đấy. – Blô tiếp lời. – Bà ta là người độc nhất mà sau khi nghe lời kết tội lại không thanh minh, hay thú nhận điều gì. Vì sao vậy? Bởi vì bà ta chẳng có gì để nói cả.

Viora cựa quậy trên ghế.

- Cũng không hoàn toàn như vậy, sau này bà ta có kể... cho tôi tất cả.

- Bà ta kể gì, cô Viora – thẩm phán hỏi.

Viora nói lại lời bà Brent lúc trước.

- Hoàn toàn bất ngờ. – Thẩm phán lại nói. – Tôi tin vào tất cả những điều cô ấy kể đấy. Thế cô có thấy bà ta bị dày vò vì tội lỗi không, hoặc là lương tâm bà ta có hối hận vì đã làm thiệt mạng một con người không?

- Hình như không. – Viora trả lời. Bà ta hoàn toàn không có cảm giác ấy.

- Đúng là một mục giả đạo đức giả và có trái tim băng giá như là một sự đố kỵ, ghen ghét ấy. – Blô thốt lên.

Thẩm phán nói:

- Chỉ còn năm phút nữa là đến mười một giờ trưa rồi. Theo tôi, cần phải gọi bà Brent vào đây để họp cho ra nhẽ.

- Cần phải bắt buộc bà ta sang đây chứ? Blô hỏi.

Thẩm phán trả lời:

- Không cần phải thế, chúng ta mới chỉ bước đầu vào giai đoạn nghi ngờ. Tôi yêu cầu bác sĩ Emxtroong phải chú ý tới bà ta, xem bà ta chối cãi ra sao nhé. Nào, chúng ta hãy sang phòng ăn xem sao.

Họ nhìn thấy bà Brent vẫn ngồi trong ghế như khi họ ra khỏi phòng. Bà ta ngồi bất động, không hề nghe thấy tiếng chân mọi người đang bước đến sau lưng bà.

Nhưng mọi người nhìn thấy mặt bà, ở khoé môi rỉ ra một vết máu, và môi tím đen, đôi mắt mở trừng trừng hoảng sợ.

- Ôi lạy chúa tôi! Bà ta đã chết! – Blô nói.

Thẩm phán Uogrêvơ nói với giọng bình tĩnh:

- Thế là bà ấy đã thoát khỏi sự nghi vấn của chúng ta... dù rằng cũng khá muộn!

Bác sĩ Emxtroong cúi xuống bên người đàn bà đã chết, ông ngửi miệng bà ta, kéo đầu bà ngửa lên, vạch mắt xem con người.

Lombơd sốt ruột hỏi:

- Vì sao bà ta chết, bác sĩ? Khi chúng ta để bà ấy ngồi lại một mình, bà ta có sao đâu!

Bác sĩ bỗng chú ý đến hai chấm đỏ ở bên phải cổ của bà Brent, sau đó ông nói:

- Đây là vết tiêm.

Có tiếng vo ve trên cửa sổ. Viora kêu lên:

- Nhìn kìa, một con ong. *Một con ong nhỏ!* Các vị có nhớ buổi sáng tôi nói gì không?

- Nhưng không phải là con ong đã đốt bà ấy! – bác sĩ càu nhàu.

- Có vết tay ấn sơ ranh tiêm.

- Thế hấn tiêm chất gì vào người bà ấy? – Thẩm phán hỏi.

- Một chất gì đó như xianua, có lẽ là xianua kali. Hấn sử dụng chất giống như đã sử dụng cho Entơni Maxtơn tối hôm nọ. Sau khi chất thuốc đó vào người sẽ gây ngạt thở ngay lập tức.

Viora kêu lên:

- Thế còn con ong? Chẳng nhẽ con ong kia chỉ là sự tình cờ thôi ư?

- Không tình cờ đâu! – Lombơd cúi kính nói. – Đây là kẻ giết người của chúng ta muốn chứng minh cách giết theo Couleur Locate(*)! , giết người như một trò chơi, hẳn đã cố gắng làm theo trình tự của bài vẽ.

(*)*Tiếng Pháp : Bản sắc địa phương (N.D)*

Giờ đây Lombơd thấy bắt đầu căng thẳng, từ khi xảy ra các vụ giết người liên tiếp, anh vẫn giữ được sự bình tĩnh, tỉnh táo và dũng cảm, bất chấp mọi nguy hiểm đe dọa. Thế mà giờ đây, anh cũng rít lên như người bị thần kinh:

- Đúng là điên thật! Hoàn toàn điên rồi! Tất cả chúng ta đều điên!

Thẩm phán vẫn bình tĩnh nói:

- Chúng ta vẫn cần phải suy nghĩ tìm tòi đấy. Mà ai là người luôn có ống tiêm bên mình, ai mang nó vào ngôi nhà này nhỉ.

Bác sĩ Emxtroong đứng thẳng dậy, nói giọng không mấy tin tưởng lạc quan:

- Đúng là tôi mang đi đấy.

Cả bốn cặp mắt đổ dồn nhìn vào ông. Ánh mắt họ không giấu nổi vẻ nghi ngờ, đối lập với ông. – Ông nói về thanh minh:

- Đi đâu tôi cũng phải mang theo, vì đó là dụng cụ tối thiểu của bác sĩ.

- Đó là sự thật. – thẩm phán bình tĩnh nói. – Thế ông có thể cho chúng tôi biết ông để bộ đồ tiêm ấy ở đâu không bác sĩ?

- Ở phòng tôi, trong vali.

- Thôi được, chúng ta hãy nhìn tận mắt việc này. – Thẩm phán nói.

Cả năm người im lặng đi lên tầng trên.

Cái vali của bác sĩ để trên sàn và bị mở tung.

Trong vali không còn hộp đồ tiêm nữa.

Có kẻ nào đã lấy rồi! Bác sĩ giận dữ kêu lên.

Trong phòng mọi người câm lặng.

Bác sĩ đứng dựa lưng vào cửa sổ. Bốn cặp mắt nhìn như dán vào ông, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, tăm tối và kết tội ông. Bác sĩ Emxtroong nhìn Viora vẻ bất lực, ông nhắc lại một cách yếu ớt:

- Tôi đã nói, có người ăn cắp đồ dùng của tôi!

Blô đưa mắt nhìn sang Lombơd đầy ngụ ý.

Thẩm phán nói:

- Chỉ có năm chúng ta ở trong phòng này. *Trong năm người phải có một kẻ giết người.* Như vậy chúng ta đã ở vào một tình thế cực kỳ nguy hiểm. Bây giờ chúng ta cần phải chứng minh, lọc ra được bốn người vô tội. Tôi muốn hỏi bác sĩ xem ông mang theo những loại thuốc gì?

- Tôi có một hộp thuốc nhỏ. Đây các vị có thể nhìn. Trong đó có một ít thuốc ngủ, thuốc tây, và thuốc muối, thuốc cảm Aspirin, một gói thuốc Brômuya, thuốc Xôđimbicabônát... còn các loại khác không có, xianua lại càng không có.

- Tôi cũng có vài vỉ thuốc ngủ. – Thẩm phán nói. – Mà tôi tin rằng thuốc ngủ cũng là một thứ có thể gây ra cái chết nếu như ta cho ai đó uống nhiều một lúc. Còn Lombơđ anh ấy lại có súng lục.

- Thế thì sao? – Lombơđ hỏi vẻ khiêu khích.

- Chẳng có gì đặc biệt cả. Tôi chỉ muốn đưa ra một ý kiến là chúng ta hãy tập trung tất cả các thuốc của bác sĩ, thuốc ngủ của tôi và khẩu súng vào một chỗ để chắc chắn, xem việc giết người còn xảy ra nữa không. Nào, bây giờ, chúng ta hãy đi khám xét từng phòng một và xem hành lý của từng người.

- Tôi sẽ mất sự cân bằng, nếu tôi phải nộp khẩu súng của tôi. – Lombơđ nói.

Thẩm phán gay gắt:

- Anh là một thanh niên trẻ khoẻ và tinh thần vững, Lombơđ ạ. Ngoài ra, thanh tra cảnh sát Blô cũng là một người cường tráng. Tôi cũng không biết sự việc sẽ kết thúc ra sao nếu như hai vị đánh nhau, hục hặc với nhau. Nếu như Lombơđ cậy có súng để uy hiếp Blô thì tôi, bác sĩ Emxtroong và cả cô Viora nữa cũng sẽ đứng về phía Blô. Và chúng tôi sẽ giúp đỡ anh ta. Đây, Lombơđ, anh thấy chưa, anh hãy quyết định đi để khỏi rơi vào tình thế cô độc.

Lombơđ ngửa cổ lên cười. Hàm răng nhọn hoắt nhe ra, anh quyết định:

- Thôi được rồi, tôi đồng ý nếu như tất cả đều quyết định như vậy.

Thẩm phán gật đầu hỏi:

- Thế anh để súng ở đâu?

- Tôi để trong ngăn kéo đầu giường.

- Được rồi.
- Tôi đi lấy nhé.
- Tốt hơn hết là chúng ta cùng đi.

Lombơd mỉm cười nhắc lại về mĩa mai. À, sự nghi ngờ, không tin cậy đấy. Anh bước vào phòng bước chân vội vã tiến lại gần tủ nhỏ đầu giường và mở ngăn kéo ra...

Bỗng anh thốt lên một câu chửi giận dữ.

Ngăn kéo trống rỗng không có khẩu súng nào cả.

- Bây giờ thì các vị có thể yên tâm về tôi được chưa. Lombơd hỏi.

Cả bốn người đàn ông đều cởi hết áo quần ngoài ra để khám xét lẫn nhau, và khám xét phòng của nhau. Họ tìm kỹ trong từng chiếc quần và áo. Viora đứng đợi ngoài hành lang.

Họ tiếp tục theo phương án đó để lục soát các phòng khác, họ sang phòng bác sĩ, phòng thẩm phán và phòng của Blô.

Bốn người đàn ông từ phòng Blô ra đến gần Viora. Thẩm phán gợi ý:

- Tôi hy vọng rằng cô Viora đã hiểu vấn đề và chúng tôi không thể loại cô ra khỏi diện nghi vấn. Chúng ta cần phải tìm khẩu súng. Cô hãy vào phòng và thay mặc đồ bơi.

Viora gật đầu. Thẩm phán nói tiếp:

- Thế thì cô vào phòng cô đi, thay quần áo rồi ra đây.

Viora đi vào phòng mình, đóng cửa lại. Một vài phút sau, cô đã xuất hiện trong chiếc áo bơi bằng mút bó chặt lấy thân hình.

Thẩm phán hài lòng gật đầu:

- Cảm ơn cô Viora. Bây giờ cô làm ơn đứng ngoài cửa để chúng tôi vào phòng xem xét.

Viora bồn chồn đợi ngoài hành lang, trong khi bốn người đàn ông lục soát căn phòng. Sau khi cánh đàn ông làm việc xong cô trở vào thay quần áo rồi đi ra, bốn người đàn ông đứng đợi cô.

- Vậy chúng ta đã chứng minh được một điều gì đó. Cả năm chúng ta đều không giữ bất cứ một thứ vũ khí giết người hoặc một thứ thuốc nào gây nên chết chóc. Đó là kết quả của cuộc lùng kiếm hôm nay. Bây giờ, chúng ta sẽ đi cất thứ thuốc của tôi, của ông bác sĩ vào một chỗ chắc chắn. Có lẽ cất

vào một cái hộp nào đó để ở trong kho bếp ấy, cái hộp vẫn để cất bát đĩa dao đĩa bằng bạc ấy, được chưa?

- Có điều ai sẽ giữ chìa khoá ấy? Ngài giữ chứ gì nữa! Blô hỏi.

Thẩm phán không trả lời câu hỏi đó.

Họ đi xuống bếp, tất cả năm người. Đúng là ở trong kho bếp có một cái hộp dùng để đựng các dụng cụ nấu bếp, đồ ăn bằng bạc. Họ đặt tất cả các loại thuốc ngủ, thuốc an thần vào đó và khóa hộp lại, cho chiếc hộp vào kho, khóa kho lại. Sau đó, thẩm phán đưa chìa khoá hộp cho Lombơd và đưa chìa khoá bếp cho Blô.

- Bây giờ hai anh là những người khoẻ nhất. – Ông nói. – Và người nọ sẽ không thể dễ dàng lấy được chìa khoá của người kia được. Ba chúng tôi yếu ớt và không thể làm được việc đó. Còn việc phá kho hay phá hộp ra để lấy thì lại là một việc rất âm ỉ, gây tiếng động, một công việc có nhiều trở ngại, vì thế ít có khả năng kẻ giết người tìm cách lấy nó.

Ông nghĩ một lát rồi nói tiếp:

- Bây giờ còn một vấn đề mà chúng ta chưa giải quyết được là: *Điều gì đã xảy ra với khẩu súng của Lombơd?*

- Theo tôi thì chủ của khẩu súng sẽ biết rõ hơn về điều đó đấy. Blô nói.

Mặt Phillip Lombơd đột nhiên trắng nhợt, anh giận dữ nói:

- Cậu là một con chó dở hơi, cậu là kẻ đáng nguyên rủa. Cậu không hiểu rằng người ta đã ăn cắp khẩu súng rồi sao?

- Anh thấy khẩu súng lần cuối cùng là vào lúc nào? – Thẩm phán hỏi.

- Tối hôm qua, khi đi ngủ, tôi đã đặt khẩu súng vào ngăn kéo.

Thẩm phán gật đầu:

- Có lẽ họ lấy súng của anh vào buổi sáng hôm nay, lúc chúng ta cuống lên đi tìm Rôgiơ, hoặc là đúng lúc chúng ta tìm thấy xác Rôgiơ.

- Chắc chắn khẩu súng đã được tên giết người giấu đâu đó trong nhà này, chúng ta lục soát đi. Viora góp ý.

Thẩm phán xoa cằm:

- Tôi không tin là bất cứ cuộc tìm kiếm nào cũng có kết quả. Tên giết người có thừa thời gian để giấu khẩu súng vào chỗ chắc chắn. Chúng ta không thể tìm được đâu.

Blô nói chắc chắn:

- Khẩu súng ở đâu thì tôi không biết. Nhưng tôi biết bộ ống tiêm ở đâu. Mọi người hãy đi theo tôi.

Anh ta mở cửa lớn và đi vòng ra ngoài nhà.

Cách cửa sổ phòng ăn không xa, họ tìm thấy bộ ống tiêm thật và bên cạnh đó là một quân cờ da đen đã bị ném vỡ *quân cờ thứ năm*.

Blô hài lòng nói:

- Chỉ có ở đây thôi mà. Sau khi tiêm thuốc vào bà Brent, tên giết người ấy đã mở cửa sổ và vứt các thứ này ra ngoài, sau đó lấy một quân cờ thủy tinh ở giữa bàn ném ra.

Trên ống tiêm không có dấu tay. Hãn đã lau chùi cẩn thận.

Vừa sốt sắng:

- Bây giờ chúng ta đi tìm súng nào!

- Nào đi. – Thẩm phán nói. – Nhưng chúng ta phải cẩn thận luôn luôn có mặt cùng nhau. Đừng có quên rằng nếu chúng ta đi lẻ loi thì đó là một cơ hội tốt cho tên giết người.

Họ tìm cặn kẽ từ các kho đến tầng hầm nhưng vô ích.

Không thấy khẩu súng đâu cả.

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 13

1

Giữa chúng ta có kẻ nào...giữa chúng ta có một tên...giữa chúng ta phải có hẳn...

Những từ đó cứ lặp đi lặp lại không ngừng trong óc những người ngồi đây. Năm người, - năm người đang hoảng sợ. Năm người nghi ngờ soi mói lẫn nhau và họ cũng chẳng giấu được tình trạng thần kinh căng thẳng của mình. Họ chẳng cần giả vờ nữa. Chẳng phải giả vờ thân mật với nhau như những lúc trước. Năm con người, năm mắt xích mâu thuẫn với nhau đang tìm cách giành giật sự sống.

Mà hình như họ chẳng còn là con người nữa. Họ đã biến thành các con thú dữ khát máu. Thấm phán già ngồi gườm gườm cảnh giác trong chiếc ghế như con rùa già vậy, ông không nói gì nhưng đôi mắt tinh táo nhìn quanh. Thanh tra cảnh sát đã ra khỏi ngành, Blô, thì lúc này đang như một con thú dữ cuồng chân đi đi lại lại, bước chân gọi cho ta nhớ đến những con thú rình mồi, đôi mắt vẫn đỏ. Nét mặt đầy vẻ u tối và khát máu. Anh ta đi lại trong góc phòng vẻ như muốn tấn công ai đó. Những linh cảm của Philip Lombard không bị cùn đi mà trái lại bén nhọn hơn. Dù chỉ là tiếng bước chân nhỏ nhẹ nhất thì cơ thể anh cũng căng thẳng như một sợi dây đàn. Anh luôn luôn mỉm cười, đôi môi hé mở để lộ hàm răng trắng với những chiếc răng dài nhọn.

Viora Clâyton ngồi rất im ắng, thu mình trong chiếc ghế. Cô không nhìn đi đâu, không hướng vào đâu cả, ánh mắt thần thờ nhìn vào vô tận như bị thôi miên. Nom cô như một con chim non, lúc bay húc vô cửa kính, rơi vào tay con người và giờ đây cô ngồi thu lu, thảng thốt, không dám cử động. Cô hy vọng rằng nếu mình không cử động, mình sẽ thoát chết.

Bác sĩ Emxtroong ở trong trạng thái thối nã thảm hại. Tay ông cứ run bần bật không kìm được, ông đốt thuốc liên tục, điều nọ chưa hết đã dụi tắt để

châm điều kia. Ông là người bộc lộ tình trạng của mình rõ nhất trong tất cả mọi người. Thỉnh thoảng ông lại lẩm bẩm, căng thẳng:

- Không được thế... chúng ta không nên ngồi thụ động như thế này... chúng ta phải làm gì đi chứ... Chúng ta hoàn toàn có thể làm được một việc gì đó! Ví dụ chúng ta ra ngoài đảo đốt đồng lửa xin đất liền tới cứu...

- Đốt lửa trong thời tiết này ư? Blô càu nhàu.

Quả thật ngoài trời lại mưa. Gió thổi mạnh, tiếng gió mưa ào ào không ngớt làm họ càng phát điên lên.

Họ ngồi yên lặng, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng tư. Họ ngồi dúm dỏ trong căn phòng khách rộng lớn. Ai muốn về phòng riêng thì cứ đi một mình lên. – còn bốn người kia sẽ ngồi đó, đợi cho đến khi người đó quay trở lại.

Lombơd nói:

- Quả thời gian đối với chúng ta là một thử thách về lòng kiên nhẫn. nếu thời tiết tốt hơn, chúng ta có thể ra bờ biển đốt đồng lửa hiệu để đất liền ra cứu chúng ta!

Bác sĩ Emxtroong bỗng cười ngặt nghẽo.

- Thử thách lòng kiên nhẫn ư? Lòng kiên nhẫn ư? Chúng ta không thể chờ được! Chúng ta sẽ chết ở đây...

Thẩm phán Uôgrêvơ nói giọng sắc sảo, bất chấp nguy hiểm:

- Nếu chúng ta cẩn thận, thì chúng ta không chết. *Nhưng chúng ta phải cẩn trọng...*

Giờ ăn trưa đã đến, họ tìm ra phương pháp để sửa soạn bữa ăn mà không ai cần phải nói nửa lời. Cả năm người đứng dậy đi vào nhà bếp. Họ tìm thấy trong kho thực phẩm rất nhiều đồ hộp. họ mở một hộp lười bò và hai hộp mút hoa quả. Sau đó đứng xung quanh chiếc bàn nhà bếp, họ ăn trưa. Ăn xong họ lại cùng nhau quay trở lại phòng khách, - và ở đó, họ ngồi đề phòng, theo dõi lẫn nhau.

Những ý nghĩ bệnh hoạn, không bình thường lại xuất hiện trong đầu họ...

“Đúng là lão bác sĩ... Mình cảm thấy thế mà, trước đây lão ta nhìn mình với vẻ căm hờn biết bao... ánh mắt lão như ánh mắt của kẻ điên... Đúng thế đấy... Mà cũng có thể lão ta không phải bác sĩ... Tất nhiên là đáng

nghi!... Có lẽ lão ta trốn khỏi viện tâm thần nào đó...nơi lão phải điều trị... đúng vậy...Mình có nên nói ý nghĩ này với mọi người không nhỉ?... Hay mình kêu âm lên?...Không, chỉ cần mình phải đề phòng hơn... Mà mọi người nom ai cũng có vẻ bình thường cả... Mấy giờ rồi nhỉ? À, mới bốn giờ mười lăm!... Ôi lạy chúa tôi, mình sẽ không điên chứ...đúng rồi, *đúng* *lão bác sĩ* rồi...Bây giờ lão cũng đang chú ý đến mình...”

“Với ta thì nó không giết được rồi! ta rất biết giữ mình... Ta đã từng trải qua nhiều trường hợp nguy khốn...Mà khẩu súng ấy nó ở chỗ chó chết nào?...Ai đã ăn cắp nó?... Ai đang có súng?... Không ai có cả, điều đó chúng ta đã kiểm tra. Chúng ta đã lục soát các phòng mà không thấy nó đâu cả...*Nhưng cũng phải có một người biết nó ở đâu chứ?...*”

“Họ sẽ điên tất cả thôi... tất cả sẽ điên... vì sợ chết...Tất cả chúng ta đều sợ chết...*Mình cũng sợ chết...nhưng không thể tránh nổi cái chết...Thưa ngài, cỗ xe tang đứng kia...Mình đọc câu này ở đâu nhỉ? À ta phải chú ý tới cô gái này...Đúng cô Viora này có nhiều điều khả nghi...*”

“Chỉ còn 45 phút nữa là tới 5 giờ chiều...chỉ còn 45 phút nữa thôi... Hình như đồng hồ chết rồi...Tôi chẳng hiểu, không, đơn giản là không hiểu nổi, những trường hợp như thế này *chưa bao giờ tồn tại... ấy thế mà lại có thật đấy...Vì* sao chúng ta không thức tỉnh... phải tỉnh đi. Ở đây đang là ngày tận thế.Không, không phải thế! Tôi cần phải biết nghĩ một tý chút...ôi cái đầu của tôi có chuyện gì xảy ra với cái đầu của tôi thế này... hay nó sắp vỡ rồi...vỡ ra làm nhiều mảnh. Tôi chưa bao giờ gặp chuyện như thế này... Mấy phút rồi? Ôi lạy chúa tôi, mới 4 giờ 45 phút...”

“Không được phép để trí óc mình loạn lên...không được để thế...Mình cần phải giữ bình tĩnh...tất cả rồi sẽ sáng tỏ hơn...tất cả mọi việc đều theo trình tự của nó...Nhưng không được phép nghi ngờ tất cả mọi người. Nếu như trò kỹ xảo thành công thì sao? Cần phải thành công! Nhưng hẳn là ai đây? Câu hỏi cần tìm... là ai trong mấy người này...Mình tin...đúng...mình tin...đúng...*chính hẳn...*”

Khi đồng hồ đánh năm tiếng chuông, mọi người đều rùng mình.

- Các vị có muốn uống nước trà không? – Viora hỏi.

Một giây yên lặng, sau đó Blô lên tiếng:

- Tôi cũng muốn uống một chén trà.

Viora đứng lên nói:

- Vậy thì tôi đi nấu nước. Các vị có thể ngồi yên đây.

Thẩm phán nói nhỏ:

- Cô tiểu thư quen sao, tốt nhất là chúng ta nên đi cùng với cô, chúng ta sẽ cùng nhìn xem cô làm gì.

Viora mở to mắt, sau đó cô cười phá lên như người mất trí:

- À... trời ơi, tất nhiên rồi! xin mời!

Cả năm người vào nhà bếp. Viora nấu nước pha trà và cùng uống với Blô. Còn ba người đàn ông kia uống whisky: Họ mở hẳn một chai mới và lấy một chai xô đa mới.

Thẩm phán mỉm cười dịu giọng nói:

- Chúng ta cần phải cẩn thận...

Họ lại quay trở về phòng khách. Trời mùa hè nhưng đã sắp tối. Lombơd ra bật điện nhưng đèn không sáng. Anh nói:

- À phải rồi, máy nổ không được hoạt động, có lẽ sáng nay bác Rôgiơ chưa kịp đóng cầu dao.

Anh ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Hay là tôi xuống đó dập cầu dao máy nổ.

Thẩm phán nói:

- Tôi đã thấy ở trong kho có một hộp nến đây, tốt nhất là chúng ta nên dùng nến.

Lombơd sang kho, cả bốn người ngồi lặng nhìn nhau.

Một lúc sau, Lombơd quay trở về với hộp nến và mấy cái chân nến trên tay.

Họ châm nến và chuyền tay nhau để trong phòng.

Mới năm giờ mười lăm phút.

6

Lúc 6 giờ 20 phút. Viora cảm thấy không ngồi tiếp được nữa. Cô quyết định

lên giường mình để đắp chút nước lạnh vào trán và hai bên thái dương đang đau âm ỷ.

Cô đứng lên đi ra cửa, nhưng sức nhớ ra, cô quay vào lấy một cây nến từ trong hộp ra cắm vào chân nến, châm lửa rồi đi lên. Sau khi đóng cửa phòng khách, để lại sau lưng cô bốn người đàn ông, cô lên cầu thang, đi suốt hành lang đến cửa phòng mình.

Mở cửa xong cô bất thành linh đứng sững người lại, người cứng như tượng gỗ.

Cô ngửi thấy mùi biển... mùi biển của vùng Trinidad. Đúng như vậy, cô không thể nhầm được. Tất nhiên đang trên đảo thì phải có mùi biển rồi, nhưng mùi biển này hoàn toàn khác. Nó có mùi như bờ biển thuộc đất liền kia. Cái hôm đó, trên bờ biển mà nước triều đang rút xuống, và ánh mặt trời đang sấy khô những tảng đá thấm nước.

- *Cháu có thể bơi ra hòn đảo được không cô Clayton?*

- *Vì sao cháu không được bơi ra đảo?...*

Ôi, nó như một con chó con ốm yếu, yếu tương và kinh tởm! Giá như nó không sinh ra trên đời này thì anh Huygô sẽ giàu có...anh có thể cưới cô gái mà anh yêu...

Huygô...

Thật ra...thật ra...Huygô đang ở đây, bên cạnh cô?Không anh ấy đang đợi cô trong phòng...

Cô bước vào thêm một bước. Bỗng một luồng gió đẩy cửa sổ tung ra thổi tắt phụt ngọn nến...

Cô gái bỗng thấy sợ bóng tối...

“Đừng có ngu ngốc thế! – cô tự trấn an mình. – Không có chuyện gì nguy hiểm đâu. Tất cả mọi người đang ngồi dưới kia, cả bốn người. Trong phòng này không có ai. Không thể có ai được. Đừng có tưởng tượng, cô gái nhỏ ạ.”

Nhưng đúng là có mùi...mùi của bờ biển Trinidad...điều đó thì cô không tưởng tượng ra. *Đó là có thật.*

Và có người trong phòng... Cô nghe thấy có tiếng gì đó...hoàn toàn chắc chắn...

Sau đó đúng vào lúc cô đang đứng bất động im lặng thì có một cái gì đó lạnh ngắt, mềm oặt bám vào cổ cô – một cánh tay thẫm ướt có mùi nước biển...

10 11

Viora rú lên, cô rú lên thất thanh, giọng nghe khủng khiếp bởi nỗi sợ hãi quá lớn. Cô kêu cứu.

Cô không nghe thấy âm thanh gì ở bên dưới, mà chỉ nghe thấy tiếng ghế đồ kềnh và cánh cửa bật mở. Tiếng người chạy lên cầu thang. Cô chỉ cảm thấy một nỗi kinh hoàng khó tả...

Sau đó cô lơ mơ nhìn thấy những vệt sáng mỏng, nháy nhót...tiến lại gần cô... Mấy người đàn ông nhảy vào phòng.

- Cái gì đây? Có chuyện gì xảy ra? Lạy chúa gì vậy?

Viora rùng mình, bước một bước, người cô bỗng sụp xuống sàn nhà.

Cô còn nhận thấy có ai đó cúi xuống, nâng đầu cô lên, nhưng đầu cô lại rũ xuống hai đầu gối.

Sau đó có người bỗng kêu lên: “Lạy chúa, mọi người hãy nhìn kìa!” Mọi người lại gần người vừa kêu. Cô cũng ngóc đầu dậy, mở to mắt và nhìn theo ánh sáng ngọn nến.

Trên trần nhà có buộc thòng xuống một cành rong biển dày rậm, sũng nước. Ban nãy trong bóng tối, chính nó đã quấn vào cổ Viora. Và khiến cô tưởng tượng ra đó là một cánh tay mềm nhũn, oặt oẹo của đứa trẻ chết đuối từ cõi chết trở về để đòi cô phải trả nợ cuộc sống!

Cô phá lên cười điên dại.

- Một cành rong...chỉ một cành rong... và từ nó bốc ra mùi biển...

Sau đó cô lại rũ ra, yếu ớt...cô cảm thấy chóng mặt. Có ai đó nâng đầu cô lên nhưng đầu cô lại rũ xuống hai đầu gối.

Như là người sắp chết, có người đã định cho cô uống gì đó.Họ ấn vào miệng cô cái cốc, cô ngửi thấy mùi cồnhắc.

Cô định uống một ngụm cônhắc, nhưng bỗng nhiên như một cơn giận bất thần. Trong đầu cô thoát hiện ra những ý nghĩ cảnh giác. Cô ngồi dậy đẩy cái cốc ra.

- Rượu lấy ở đâu ra vậy? – cô hỏi giọng tỉnh táo.

Blô ngạc nhiên nhìn cô gái một giây, sau đó mới trả lời:

- Tôi lấy từ dưới nhà lên.

Vìora thét lên:

- Em không uống đâu...

Một phút im lặng, sau đó Lombơd cười và an ủi cô.

- Uống rượu sẽ dễ chịu hơn, Vìora ạ. Em sẽ mau chóng trở lại cuộc sống từ cõi chết đáng sợ. Để anh sẽ xuống nhà và lấy lên một chai còn nguyên xi nhé.

Lombơd vội vã ra khỏi phòng.

- Tôi cảm thấy tốt hơn rồi. – Vìora nói vẻ hoài nghi. – hãy cho tôi một cốc nước lạnh.

Bác sĩ Emxtroong từ nãy giờ vẫn đứng chôn chân, bây giờ cũng vội vã đến bên bồn rửa mặt. Ông mở vòi nước lạnh, hứng một cốc. Blô nói:

- Rượu cônhắc không có gì nguy hiểm đâu.

- Làm sao cậu biết được? – Bác sĩ hỏi.

- Vì tôi chẳng cho gì vào đó cả, và ông định lợi dụng chuyện này khoét sâu mâu thuẫn phải không?

Blô giận dữ hỏi giọng cà khịa.

- Nào tôi có nói thế đâu. – Bác sĩ trả miếng. – Những cũng có thể có khả năng người nào đó cho thuốc độc thì sao? Có khả năng ấy chứ.

Lombơd vội vã vào phòng.

Trong tay anh cầm một chai rượu chưa mở si gấn nút. Anh giơ cho Vìora xem cái chai còn nguyên vẹn. Rồi anh mới cậy vết si ra, mở nút:

- Xin mời cô em. Rượu này không sợ bị đầu độc nữa nhé. Chúng ta gặp may là ở dưới kho còn rất nhiều chai rượu. Cũng phải ngó lòng biết ơn ông Lêky chứ!

Vìora rùng mình nhẹ.

Bác sĩ cầm cốc trên tay giơ ra cho Lombơd rót cônhắc vào.

- Em hãy uống đi, Viora. Em đừng giữ mãi cảm giác kinh hoàng.

Viora uống một ngụm cônhắc. Trên má cô sự sống đã trở lại.

Lombơd cười nói:

- Thế là một vụ giết người không thành công.

Viora hỏi nhỏ hầu như khó nghe rõ:

- Anh nghĩ... như vậy ư?

Lombơd gật đầu.

- Có lẽ hẳn tính rằng em sẽ chết vì sợ hãi đấy! Có thể chết như thế được không? Bác sĩ bị câu hỏi bất ngờ, không kịp suy nghĩ trả lời ngập ngừng:

- Hừm...Không thể biết được. Cô ấy còn trẻ, khỏe mạnh, không mắc bệnh tim. Không thể như vậy được...Nhưng còn những mối liên quan khác thì tôi không biết...

Ông chấm ngón tay vào cốc rượu mà Blô cầm lên và thận trọng ném bằng đầu lưỡi. Nét mặt ông không có gì biến đổi.

- Hừm, không có gì cả. – ông nói vẻ không khẳng định lắm.

Blô tiến lên một bước tức giận nói:

- Nếu ông dám cho rằng tôi bỏ chất độc vào rượu thì ngay lập tức tôi sẽ đập vào cái mõm đỏ bần thiêu của ông ngay.

Viora hồi tỉnh sau khi uống ly cônhắc, bỗng cô ngạc nhiên hỏi:

- Thăm phán đâu rồi?

Cả ba người đàn ông nhìn nhau.

- Kỳ thật...Tôi tưởng ông ấy lên trước chúng ta cơ mà.

- Tôi cũng tưởng thế... - Blô nói. – Ông bác sĩ, ông có biết gì về ông ta không? Ông đi sau tôi lên cầu thang kia mà.

- Tôi tưởng ông ta theo sau tôi... - bác sĩ nói. – tất nhiên ông ấy sẽ đi chậm hơn chúng ta vì ông ấy già.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

- Chà kỳ quặc, đáng nguyên rủa lắm! Lombơd lẩm bẩm.

Blô kêu lên.

- Chúng ta cần phải xuống tìm ông ấy đi.

Tất cả đều ra cửa.Viora theo sau cùng.

Khi họ xuống cầu thang, bác sĩ quay lại nói:

- Có thể ông ấy ngồi lại trong phòng khách chăng?

Khi đi qua tiền sảnh, bác sĩ kêu lớn:

- Uôgrêvơ, ông ở đâu?

Không ai trả lời. Một sự im lặng tuyệt đối như ở trong nhà mồ, chỉ có tiếng mưa rơi lộp độp bên ngoài.

Đến cửa phòng khách, bỗng nhiên bác sĩ đứng sững lại. Tất cả dừng bước sau lưng ông và nhìn qua vai ông vào phòng.

Có ai đó rú lên

Thẩm phán Uôgrêvơ ngồi dựa lưng vào một cái ghế tựa cao ở góc phòng. Hai bên ông có hai ngọn nến vẫn đang cháy. Trong ánh sáng mờ tỏ bập bùng của ngọn nến, mọi người kinh hoàng khi thấy trên mình thẩm phán khoác chiếc áo choàng đỏ rực, bộ tóc giả trên đầu rủ xuống trán.

Bác sĩ Emxtroong ra lệnh cho mọi người dừng cửa quậ. Ông lặng lẽ đến bên cái hình người ngồi cứng đờ trên ghế. Bước chân ông hơi loạng choạng như của người say.

Ông cúi xuống, ngắm nghía khuôn mặt đã cứng đờ của ngài thẩm phán. Bộ tóc giả rơi xuống sàn, mọi người đều nhìn thấy trên vầng trán cao của ngài thẩm phán có một hình tròn nhỏ thẫm máu, ở đó đang rỉ ra một dòng máu.

Bác sĩ cầm cánh tay không còn sức sống lên tìm mạch đập. Sau đó, ông quay lại phía mọi người, nói bằng giọng khàn khàn không có sức sống.

- Hẳn đã bắn vào đầu ông ấy...

- Lạy chúa! Bằng súng? Blô nói.

Bác sĩ vẫn nói bằng giọng không có sức sống:

- Bắn vào giữa đầu. Ông ta chết ngay...

Vừa cúi xuống nhặt bộ tóc giả lên xem xét. Cô thốt lên, giọng run rẩy:

- Bộ tóc giả này làm bằng cuộn len màu xám mà bà Brent bị mất...

- Còn cái áo choàng này chính là bằng tấm ni lông đỏ lụa ở buồng tắm mà Rogiơ kêu bị mất...Blô nói tiếp.

- Như vậy là hẳn đã cố tình làm như thế...- Vừa nói thầm.

Philip bất ngờ cười phá lên:

Năm người chơi trò tòa án

Thẩm phán phạm luật, chết một, còn bốn.

Thế ra hẳn đã kết liễu đời thẩm phán khét tiếng Uogrêvơ thế này đây. Ông ta không thể công bố tin kết án tử hình cho những người khác được nữa rồi! Ông ta sẽ không còn đem lại cái chết đen ngòm cho ai được nữa. Bây giờ ông ta đã ngồi trong chiếc ghế quan tòa lần *cuối cùng!* Ông ta không thể tuyên án được nữa, và cũng chẳng thể kết án người vô tội được. bây giờ chắc Etuốt Sintơn đang cười vang ở tuổi vàng đây, nếu như gặp ông ta ở đây! lạy chúa, anh ta sẽ cười phá lên!

Những lời buột miệng nói ra của Lombơd khiến mọi người đều kinh ngạc và lúng túng.

Vừa kêu lên:

- Nhưng chỉ mới sáng hôm nay anh còn nói anh nghi chính ông ta là kẻ giết người cơ mà.

Nét mặt Lombơd thoát biến đổi, như tỉnh lại, anh nói thầ:

- Tôi biết là tôi đã nói thế... đúng, tôi đã nhầm. Thế là lại một người đã thoát khỏi sự nghi ngờ của chúng ta...*mặc dù đã muộn!*

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 14

1

Họ khiêng thảm phán lên giường của ông ta và đặt ông ta nằm lên giường. Sau đó họ trở về tầng dưới, đứng yên lặng nhìn nhau.

Blô càu nhàu:

- Chúng ta làm gì bây giờ?

- Chúng ta phải ăn gì đã – Lombơd vặn lại. – Dù sao chúng ta vẫn cần phải ăn.

Họ lại kéo vào bếp. Lại mở hộp lười bò ra ăn một cách máy móc, hầu như không cảm thấy mùi vị.

- Em sẽ không bao giờ ăn món lười bò này nữa. – Viora tuyên bố.

Họ kết thúc bữa ăn một cách nhanh chóng. Họ vẫn ngồi xung quanh bàn trong bếp và nhìn nhau.

- Bây giờ chỉ có bốn chúng ta... Blô nói. – *Ai sẽ là người tiếp theo đây?*

Bác sĩ Emxtroong lơ đãng nghĩ điều đó, nhưng mồm lại buông ra một câu máy móc:

- *Chúng ta cần phải cẩn thận...* và ông bỏ lửng câu nói giữa chừng.

Blô gật đầu:

- Đấy, chính thảm phán cũng thường nói như vậy, thế mà ông ta vừa mới chết đấy!

- Tôi muốn biết việc xảy ra như thế nào. – Bác sĩ băn khoăn.

Lombơd chửi tục một câu rồi nói:

- Hẳn hành động thật đúng thời cơ! Trong lúc chúng ta lao lên phòng cô Viora, thì hẳn lại hành động ở đây... Chúng ta dồn cả lên phòng cô Viora vì rằng chúng ta tưởng hẳn định giết cô gái. Và... trong sự ồn ào náo động ấy... Kẻ đó đã bắt gặp và giết ông thảm phán già...

- Thế vì sao chúng ta không nghe thấy tiếng súng? Blô hỏi.

Lombơd bắt đầu giải thích:

- Nhiều tạp âm quá, cô Viora thì rú lên, gió thổi ào ào, chúng ta hò hét, chạy đi chạy lại... chúng ta làm sao nghe được. – Anh ngừng một chút lấy hơi rồi tiếp. – Có điều kẻ giết người sẽ không lặp lại hình thức này một lần nữa đâu. Một dịp gần đây nhất, hắn sẽ hành động theo cách khác.

- Hình như là thế đấy. Blô gật gù nói, giọng đầy vẻ dọa nạt.

Hai người đàn ông trẻ nhìn nhau gờm gờm như hai con sói.

- Chỉ còn bốn chúng ta, và chúng ta không biết, ai là... - Bác sĩ Emxtroong hỏi.

Blô cắt ngang câu nói:

- Tôi biết...

Viora cũng nói:

- Tôi cũng hoàn toàn chắc chắn rằng...

Bác sĩ Emxtroong nói nhỏ:

- Tôi cũng tin là thực tế đã chứng minh...

Lombơd cũng hé ra một ý:

- Tôi cũng cảm thấy, tôi chắc chắn...

Rồi họ lại nhìn lẫn nhau...

Viora nặng nề đứng dậy, cô nói:

- Tôi cảm thấy mệt kinh khủng. Tôi phải đi nằm thôi... tôi mệt lắm rồi.

- Thông minh nhất là chúng ta nên làm như Viora, ngồi đây mà nhìn nhau chẳng có ý nghĩa gì hết. – Lombơd nói.

- Tôi cũng không có ý định phản đối. – Blô nói.

- Đúng, làm như vậy là thông minh nhất. – Bác sĩ cũng lăm lăm – chúng ta cùng lên đi ngủ.

Họ đứng lên ra cửa. Blô bắn khoả:

Tôi chỉ tò mò muốn biết khẩu súng hiện giờ đang ở đâu?

2

Họ lên tầng hai.

Và những hành động tiếp theo của họ y như trong một vở hài kịch.

Cả bốn người đều đứng lại ở bốn cửa phòng riêng, tay đặt lên quả đấm cửa.

Sau đó, cả bốn người cùng một lúc mở cửa bước vào trong phòng và đột ngột đóng sầm cửa lại. Chỉ thấy tiếng chìa khoá lạch cạch quay trong ổ khoá và tiếng di chuyển ghế kéo đến chặn cửa...

Cả bốn người đã giam mình vào pháo đài riêng của họ cho đến tận sáng.

3

Phillip Lombơd đặt cái ghế chặn dưới quả dấm cửa, anh đi vào phòng và thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Anh chậm rãi bước đến gần bàn trang điểm.

Ngọn nến bập bùng soi rõ đôi mắt tò mò nhìn ngắm khuôn mặt mình trong gương.

- Đúng thế chứ, sự việc diễn ra theo trình tự cơ bản. – Anh lẩm bẩm.

Nụ cười nham hiểm trên môi anh thoát biến mất. Anh nhanh nhẹn cởi quần áo, đến bên giường và tháo đồng hồ đeo tay đặt lên mặt bàn đầu giường ngủ.

Thuận tay anh mở ngăn kéo tủ ra. Mắt mở to ngạc nhiên: Trong ngăn kéo khẩu súng của anh đã nằm sẵn...

16

Viora Clâython nằm trong giường.

Ngọn nến vẫn cháy trên mặt bàn.

Cô không dám cựa mình để dậy thổi nến.

Cô sợ bóng tối...

Trong thâm tâm, cô luôn nhắc đi nhắc lại mấy câu thần chú sau: “Sẽ không có chuyện gì xảy ra với mình trong đêm nay nữa đâu. Cho đến sáng mai mình sẽ bình yên. Đêm hôm nay sẽ không có việc gì, không xảy ra chuyện gì cả. Mình đã khoá chặt cửa phòng rồi và lại còn chặn nữa. Không ai đến gần mình được...”

Sau đó đầu óc cô lại quần quanh ý nghĩ:

“Tất nhiên rồi, mình sẽ có thể nằm ở đây! Khoá kín cửa phòng, không thò

mặt ra nữa! Ăn uống thì mình chẳng cần rồi! Mình sẽ trốn trong phòng... như vậy chắc chắn hơn... cho tới khi đất liền ra cứu! Mình sẽ nằm đây, cho dù một hay hai ngày cũng vậy...”

Cô sẽ ở lại trong phòng, đúng vậy, nhưng cô sẽ ở lại trong tình trạng ra sao? Thời gian vẫn cứ trôi, mà cô chẳng có ai để chuyện trò, chẳng ai nói với cô, cô chẳng làm gì cả, nhiều nhất là chỉ suy nghĩ thôi.

Cô lại nhớ đến Cônôn... Huygô... và cả những câu mà cậu bé Xyril nói lúc đó nữa.

Thằng bé nhõng nhẽo hay vùi vãnh, nó nói luôn mồm...

- *Vì sao cháu không thể bơi đến tầng đá kia hở cô Viora? Cháu bơi được mà! Chắc chắn là cháu bơi được!*

Và rồi giọng cô trả lời nó, hay là giọng của ai đây?

- *Tất nhiên là cháu bơi được đến đấy Xyril ạ, cô biết rồi mà.*

- Thế khi nào cháu có thể bơi được hở cô?

- Cháu hãy nghe đây Xyril, cháu có thấy mẹ cháu luôn luôn lo lắng vì cháu không? Bây giờ cháu phải tìm cách đi. Sáng mai chúng ta sẽ nghĩ cách cho cháu được bơi ra đó. Cô sẽ đứng nói chuyện với mẹ cháu trên bờ để cho bà ấy không để ý đến cháu nữa. Sau đó, bà sẽ cuống lên chạy tìm cháu, thì lúc đó cháu đã đứng trên tầng đá ngoài xa kia và vẫy mẹ cháu. Mẹ cháu sẽ ngạc nhiên xiết bao!

- Chà, hay quá cô Viora ạ! Một phương kế tuyệt hay!

Thế là cô đã xui thằng bé như vậy, ngày mai!

Ngày mai Huygô sẽ đi vắng, và khi anh trở về thì mọi chuyện đã trôi qua.

Đúng như thế đấy, nhưng mà nếu như việc đó lại không thành công? Nếu như Xyril bơi được đến đó thì sao? Và lúc đó thằng bé sẽ nói: “Cô Viora bảo là con có thể bơi được mà” thì sao? Có cái gì đó không chắc chắn! Nhưng nếu như sự việc lại xấu thế, thì cô sẽ chối: “*Sao cháu lại nói dối thế Xyril? Cô có nói thế với cháu bao giờ đâu?*” Chắc chắn mọi người sẽ tin cô. Bởi vì Xyril hay nói dối, nó là đứa trẻ hay nói quanh co. Tất nhiên Xyril không thể chứng minh được sự thực như nó nói. Nhưng mà cũng chẳng đến nỗi thế... chẳng xảy ra chuyện gì cả. Cô đã làm như cô cũng cố gắng bơi đuổi theo thằng bé, nhưng không đến kịp... chẳng ai nghi ngờ gì cô cả...

Hay là Huygô nghi cô? Vì lúc đó anh nhìn cô với ánh mắt khác lạ, khó hiểu?... Huygô biết rồi chẳng?

Vì thế mà anh đã biến mất tăm mất tích sau khi dự cuộc kiểm tra của pháp y sau cái chết của cháu anh chẳng?

Vì sao anh không trả lời bức thư nào do cô viết cả.

Huygô...

Vừa thắng thốt trở mình trên giường. Không, cô không được phép nghĩ đến Huygô. Như thế cô đã rất đau đớn! Mọi việc rồi cũng phải đi đến kết thúc... Lúc đó cô không còn phải tự bắt mình quên Huygô đi...

Vì sao mà đêm nay cô lại cảm thấy như Huygô đang ở trong phòng này?

Cô nhìn lên trần nhà, giữa trần có một cái móc bằng sắt đen sì.

Thế mà mấy hôm rồi cô không để ý nhìn thấy nó.

Cây rong biển hồi nãy chính là được buộc lủng lẳng vào cái móc ấy.

Vừa rùng mình, khi cô nhớ lại cảm giác có vật gì đó lạnh lẽo, trơn nhều quấn vào cổ cô.

Cô không thích cái móc sắt ở giữa trần kia. Dường như cô không ý thức được nó vẫn thu hút ánh mắt cô, một lời chào mời thực tế... Một cái móc sắt lớn, đen sì...

19

Blô – thanh tra cảnh sát đã ra khỏi ngành ngồi ở cạnh giường.

Đôi mắt tinh táo, vằn đỏ, nhỏ sắc sảo của anh đảo lia lịa. Trông anh ngồi như một con thú rình mồi.

Anh không có ý định ngủ.

Nỗi nguy hiểm đã đến gần... Mười người thì sáu người đã chết.

Số phận của thẩm phán già cũng như những người kia cho dù ông ta luôn luôn thận trọng, giữ mình.

Blô cảm thấy cơn giận bùng trào lên.

Ông thẩm phán già hay lắm bằm gì nhỉ?

“Chúng ta cần phải cẩn trọng...”

Ông ta là một lão già giả dối! Lúc nào lão ta cũng tưởng mình là một đức ông ở trên ghế chánh án. Bây giờ lão ta đã bị trừng trị... không cần phải đề phòng lão ta nữa.

Bây giờ chỉ còn lại bốn người: cô Vióra, Lombơd, bác sĩ và anh.

Cái chết tiếp theo sẽ rơi vào ai đây... Nhưng không phải là Uyliơm Henri Blô. Cần phải biết được như thế.

(Chỉ có khẩu súng... khẩu súng ấy ở đâu rồi? Đó là một ẩn số cần thiết – khẩu súng!)

Blô ngồi trên giường, trán nhăn lại, và con người chuyển động linh hoạt, nghĩ đến khẩu súng...

Trong đêm tối im ắng, đồng hồ dưới phòng khách điểm chuông.

Đã nửa đêm.

Anh cảm thấy yên lòng đôi chút, liền ngả lưng xuống giường.

Anh nằm và suy nghĩ. Anh điểm lại tuần tự từ đầu cho đến cuối, những sự việc xảy ra theo kinh nghiệm của anh đã thu lượm được sau một thời gian làm sĩ quan cảnh sát. Dường như việc làm này rất thích đáng.

Ngọn nến gần dần lại. Anh nhìn xem bao diêm ở đâu, sau đó thổi tắt nến.

Kỳ lạ thật! Anh cảm thấy bóng đêm thật hồi hộp, bồn chồn. Trước mắt anh lại hiện rõ từng khuôn mặt kính hoàng quay trong không trung, - ấy là khuôn mặt của thám phán với vết đạn thắm đỏ trên trán. Đó là bà Rôgiơ với khuôn mặt trơ trơ không biểu lộ tình cảm gì. – Đó là Entơni Maxtơn với bộ mặt rúm rỏ, đau đớn.

Rồi sau đó, hiện lên một khuôn mặt khác, một khuôn mặt xanh xao, đeo kính và có bộ ria nhỏ màu vàng rơm.

Bộ mặt này anh đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Từ bao giờ? Không phải các nhân vật trên đảo... không, còn lâu hơn nữa kia...

Kỳ quặc thật, vì sao anh không nhớ nổi, tên anh chàng ấy nhỉ... Bộ mặt trông hơi ngố. Một chàng trai nom có vẻ xuân ngốc.

À phải rồi!

Đột nhiên, anh nhớ ra và cái tên làm anh giật mình, lo sợ.

Lendô!

Anh lại tự cười giễu, tại sao mình lại có thể quên hẳn tên gã ta được, và quên cả hình dáng của gã nữa. Mới hôm qua, anh đã cố gắng tự nhớ lại khuôn mặt của gã ta, thế mà không tài nào hình dung được.

Và giờ đây trước mắt anh, từng đường nét trên khuôn mặt gã hiện lên sinh động lạ thường, như là anh mới gặp lại gã hôm qua vậy.

Lendo cũng có vợ. Một người phụ nữ gầy gò lúc nào cũng dăm chiêu. Gã cũng có con, một đứa con gái khoảng chừng mười bốn tuổi. Bây giờ đây, lần đầu tiên anh băn khoăn không hiểu vợ con Lendo hiện giờ ra sao rồi!?

(Còn khẩu súng. Khẩu súng ở đâu? Điều này còn quan trọng hơn nữa kia).

Anh lại dẫn vật về khẩu súng, nó chiếm lĩnh nỗi quan tâm của anh... Trời ơi, không thể hiểu nổi việc này nữa.

Khẩu súng hiện nay đang ở trong tay ai?

Dưới phòng khách chuông đồng hồ đánh một tiếng gọn lỏn.

Blô dường như bừng tỉnh giấc, sau những suy nghĩ triền miên. Anh ngồi dậy tỉnh táo trên giường. Anh nghe thấy có tiếng động nhẹ. Tiếng động rất nhẹ như có bước chân người ở ngoài hành lang.

Có ai đó đang đi trong bóng tối.

Blô bóp trán cho tỉnh hẳn. Có ai đó đang đi rón rén ngoài hành lang? Anh dám đương đầu với hẳn đấy!

Blô vốn người to lớn, anh nhảy rất nhẹ nhàng xuống đất, nhón chân đi hai bước ra tới cạnh cánh cửa và áp tai vào nghe ngóng.

Tiếng chân bên ngoài bỗng dừng. Blô đoán chắc rằng hẳn cũng đã đến bên cửa phòng anh, áp tai vào nghe ngóng. Sau đó, hẳn lại bước đi. Ôi, nỗi sợ hãi tràn ngập.

Anh nín thở lắng nghe. – Rồi bước chân cũng dừng lại.

Có lẽ giờ đây hẳn đang định làm một thí nghiệm giết người mới đây. Anh khao khát muốn nhảy ra ngoài cửa để nhìn cho rõ hẳn. Anh muốn biết cái người đi bên ngoài đó và muốn xem hẳn làm gì.

Nhưng hoạ có diên mới mở cửa bây giờ. Mặt khác, tình thế luôn bắt người ta phải chờ. Có thể mục đích duy nhất của hẳn là khiến cho anh nghe thấy tiếng động và đợi cho anh tò mò thò đầu ra nhìn thì sao.

Anh đứng sững người, chú ý lắng nghe. Bây giờ anh lại nghe thấy tiếng

động, cọt kẹt, sột soạt, và cả tiếng nói rì rầm nữa. Anh suy tính trong đầu xem nên hành động ra sao?

Sau đó, anh nghe thấy tiếng động thực, không phải do trí tưởng tượng thêu dệt nên. Những bước chân rón rén, thận trọng... Nếu ai cũng chú ý lắng nghe như anh lúc này thì đều nghe thấy rất rõ rệt.

Những bước chân tiến dần lại phía cửa phòng anh, bước chân đó đã đi qua cửa phòng Lombơd, cửa phòng bác sĩ Emxtroong rồi mới đến cửa phòng anh ở gần đầu cầu thang.

Khi nghe tiếng những bước chân đó, Blô quyết định.

Anh phải nhìn thấy, anh muốn nhìn xem đó là ai?

Những bước chân dừng trước cửa phòng anh, sau đó lại đi tiếp về phía cầu thang. Hẳn đi đâu vậy?

Nếu như Blô hành động nhanh nhẹn thì anh có thể thấy được. Nhưng bỗng nhiên anh thấy mình cử động nặng nề và ì ạch thay vì phải nhanh nhẹn. Anh nhón chân đi lại đầu giường lấy bao diêm cho vào túi, tháo phích cắm điện của cây đèn ngủ ở đầu giường ra, nhắc đèn lên. Chụp đèn làm bằng Crôm, chân đèn rất nặng – có thể dùng cây đèn này làm vũ khí được.

Anh lại rón rén đến cửa phòng, mở khoá, và xoay quả dĩa. Anh thận trọng hé cửa bước ra hành lang. Anh còn nghe thấy tiếng chân bước nhanh nhẹn dưới phòng khách. Blô chân không giầy chạy ra phía cầu thang.

Blô nhìn thấy có bóng người mở cửa lớn ra ngoài nhà rồi đi ra cổng.

Anh đã định chạy xuống cầu thang lao theo thì bỗng nhiên anh sững người lại.

Anh đã hành động rất điên rồ! Nhỡ ra đây là một cái bẫy để nhử anh ra khỏi nhà thì sao?!

Anh nghĩ đây là một việc làm rất sai lầm và anh, Blô, anh không thể mắc sai lầm được.

- À còn một phương kế, buồng của ba người kia, ắt giờ đây phải có một buồng trống. Bây giờ chỉ cần xác định xem đó là buồng nào?!

Blô đi ngược trở lại hành lang.

Cạnh phòng anh là phòng của bác sĩ Emxtroong. Anh dừng lại và gõ cửa. Không có tiếng trả lời.

Anh đợi một chút, sau đó bước đến bên cửa phòng Lombơd.

Có tiếng trả lời ngay lập tức.

- Ai đó?

- Blô đây. Tôi cho rằng bác sĩ không có ở trong phòng của ông ta. Anh đợi một chút nhé.

Anh chạy vội đến phòng ở cuối hành lang và gõ cửa.

- Cô Viora! Cô Viora!

Viora hốt hoảng trả lời:

- Ai đó? Có chuyện gì vậy?

- Không có gì đâu, cô hãy đứng đó đợi tôi một chút nhé. Tôi quay lại ngay.

Anh chạy vội lại phòng Lombơd, cửa phòng đã mở, anh ta đang đứng ngay trên ngưỡng cửa. Tay trái cầm nển. Anh ta mặc pizama. Tay phải anh đút vào trong túi áo pizama.

- Xảy ra chuyện gì đây? – anh ta giận dữ hỏi.

Blô nhanh chóng kể lại mọi chuyện, mắt Lombơd sáng lên.

- A ha! Vậy là bác sĩ ư? Chẳng nhẽ chính bác sĩ là kẻ giết người? – Anh vội vã đến cửa phòng bác sĩ – cậu đừng giận nhé, Blô, nhưng mình không thể tin như vậy được.

Anh vội vàng gõ cửa gọi:

- Emxtroong, bác sĩ Emxtroong!

Không có ai trả lời.

Lombơd quỳ xuống nhòm vào lỗ khoá. Anh thận trọng thò ngón tay vào lỗ khoá kiểm tra. Sau đó anh nói:

- Không có chìa khoá cắm bên trong.

- Điều đó có nghĩa là cửa khoá từ bên ngoài, và ông ta mang chìa khoá đi. –

Blô nói.

Phillip gật đầu:

- Cậu nói có lý. Nhưng cũng cần phải thận trọng. Bây giờ chúng ta sẽ điều tra, Blô... Khoan, đợi một chút nhé.

Anh chạy vội sang phòng Viora:

- Viora?

- Gì vậy?!

- Chúng tôi đi tìm bác sĩ Emxtroong. Ông ta đã ra khỏi phòng. Dù có chuyện gì xảy ra, em cũng đừng mở cửa nghe chưa?

- Em hiểu rồi.

- Nếu như bác sĩ quay lại gọi cửa nói rằng anh và Blô đã bị giết thì *em cũng đừng tin* nghe không? Em chỉ mở cửa nếu *nghe thấy cả hai chúng ôi gọi*. Hiểu chưa?

- Tất nhiên, em chưa điên đâu. – Viora trả lời.

- Tốt rồi. – Lombơd nói.

Anh quay trở lại bên Blô và bảo:

- Bây giờ thì... đi nào! Chúng ta đi săn lùng thú dữ!

- Cần phải thận trọng – Blô nói – Anh đừng quên súng ở trong tay nó đấy.

Lombơd bắt đầu bước thận trọng xuống cầu thang. Ra tới cửa, anh thấy cửa lớn đã mở sẵn không khoá. Anh nói:

- Cửa không khoá... chắc để khi quay trở về dễ hơn.

Anh im lặng một lúc rồi nói tiếp:

- Cậu nhầm rồi, khẩu súng lại ở trong tay mình. – Anh rút tay phải ra, khẩu súng nằm gọn trong tay anh.

- Mình lại tìm thấy nó trong ngăn kéo, chắc hẳn đã đặt trả lại.

Blô đứng sững lại. Nét mặt anh thay đổi hẳn. Lombơd cũng thấy điều đó:

- Đừng có dờ hơi nữa. Blô! Tôi cũng chẳng muốn phải thanh minh với cậu đâu! Nếu cậu không muốn đi nữa thì cậu cứ quay lại, chui vào pháo đài riêng của cậu mà nấp! Còn mình, mình sẽ tiếp tục đi tìm bác sĩ.

Anh bước ra ngoài sân. Blô ngập ngừng chút ít rồi cũng đi theo. Anh nghĩ bụng “Có lẽ mình đang tự dẫn thân vào nỗi nguy hiểm đây. Nhưng nếu cuối cùng cũng phải...”

Anh chỉ băn khoăn lo lắng về khẩu súng, một vũ khí giết người. Tất nhiên Blô còn có nhiều nhược điểm. Song lòng dũng cảm thì anh lại không thiếu. Anh thích đối mặt với nỗi nguy hiểm. Anh không sợ sự nguy hiểm trước mặt mà chỉ sợ những kẻ giấu mặt, đánh lén sau lưng trong bóng tối.

Trong khi chờ đợi xem chuyện gì xảy ra thì Viora dậy mặc quần áo. Vài lần cô ra đến nhìn xem cánh cửa to lớn, gỗ tốt, khoá có còn nguyên không, và cô còn chặn thêm một cái ghế gỗ sồi sau cánh cửa.

Dù cho kẻ nào đó có định dùng sức lực đẩy thì cũng không thể được. Sức lực của bác sĩ Emxtroong thì lại càng không được. Ông ta là một người yếu đuối.

Nếu như Emxtroong là một kẻ giết người thì hẳn ta không thể dùng sức lực, mà hẳn ta chỉ có thể sử dụng sự ranh mãnh, xảo quyệt.

Trong lúc hồi hộp đợi chờ ấy, cô tưởng tượng trong óc những hành vi mà bác sĩ có thể làm. Có thể trong lúc Lombơd và Blô đi ra ngoài, hẳn ta quay trở lại và bảo rằng hai người đàn ông hoặc một người đã bị chết. Hoặc là hẳn có thể làm như bị thương nặng, bò lên cửa phòng cô và rên lên để gọi lòng thương, lòng tin.

Nhưng cũng có thể sự việc xảy ra hơi khác. Ví dụ như là hẳn ta đốt nhà. Thậm chí đốt cả trên này nữa... Đúng, chuyện đó cũng có thể xảy ra. Hẳn lửa cho hai người đàn ông ra khỏi nhà rồi sau đó tưới xăng, dầu vào cầu thang đốt. Còn cô lúc đó sẽ như một con rồ bị giam trong pháo đài cháy này và khi mọi việc đã muộn...

Cô bước đến bên cửa sổ. Không thể nguy hiểm đến như thế được. Nếu vậy vẫn còn có một lối thoát, cô sẽ mở cửa sổ và nhảy ra ngoài... Bên dưới cửa sổ là một vườn hoa.

Cô ngồi xuống, giở quyển nhật ký và bắt đầu viết. Những dòng chữ đẹp, rõ ràng dần dần hiện.

Cần phải làm gì cho thời gian qua nhanh.

Một lúc sau, cô giật mình nghe ngóng, có tiếng động. Hình như có tiếng động khẽ bên dưới cửa sổ phòng cô, ở dưới đất, chỗ có luống hoa.

Cô lại chú ý lắng nghe, nhưng tiếng động không lặp lại nữa.

Sau đó có tiếng chân bước, tiếng chân người bước nhẹ vào tiền sảnh dưới nhà, rồi tiếng chân rón rén lên gác, quần áo sột soạt... nhưng không thể nghe rõ được. Bây giờ Viora lại nghe thấy những âm thanh y như lúc trước

Blô đã nghe thấy.

Một lúc sau, cô nghe thấy những tiếng động rõ rệt hơn, đó là tiếng chân hai người đang đi vào tầng dưới. Họ nói chuyện rì rầm. Sau đó, cô có thể phân biệt được rõ ràng họ đi đến đâu. Tiếng chân hai người lên cầu thang. Tiếng họ lục soát các phòng kể từ đầu cầu thang lại. Rồi tiếng bước chân họ tiếp tục lên thang gác tầng trên. Tiếng chân họ đang đi trên đầu phòng cô. Cuối cùng, hai người dừng lại quay xuống tầng cô. Giọng Lombơd gọi:

- Viora, em vẫn bình yên chứ?

- Vâng, có gì không?

Giọng Blô trả lời:

- Cô hãy mở cửa cho chúng tôi được không?

Viora kéo ghế chặn cửa ra, xoay chìa khoá và mở cửa. Hai người đàn ông thở hổn hển, giày và quần áo của họ ẩm ướt.

- Có chuyện gì vậy? – Viora hỏi.

Lombơd trả lời:

- *Bác sĩ Emxtroong đã biến mất.*

23

Viora kêu lên:

- Chuyện lạ kỳ vậy?

- Đơn giản là họ đã hoá phép ông ta biến khỏi đảo. – Lombơd nói.

- Đúng đấy, dùng từ hoá phép là rất đúng. – Blô xác nhận – ông ta đã biến mất như bị phù phép vậy.

- Không thể tưởng tượng nổi! – Viora thảng thốt nói, - ông ta nấp ở đâu đó!

- Không thể được. – Blô nói. – Trên hòn đảo nhỏ này không có chỗ nấp, cô cứ tin như vậy đi. Đảo trọc và nhỏ như lòng bàn tay! Và lại ngoài trời đang sáng trắng. Ánh trắng rất tỏ và *không thấy bác sĩ ở đâu cả.*

- Hay là ông ta đã quay trở vào nhà? Viora nghi ngờ nghĩ đến những tiếng động mơ hồ ban nãy.

- Chúng tôi đã nghĩ như vậy. – Blô trả lời. Vì thế chúng tôi đã xem xét cả ngôi nhà rồi. Cô xem đấy, trong nhà cũng không có. Ông ta còn để lại dấu vết ở bên ngoài... rồi biến... như bị phù phép...

- Tôi không tin. – Viora nghi ngờ nói.

- Thế mà lại đúng, cô em thân mến ạ. Lombơd xác nhận. Anh nghỉ lấy hơi một chút rồi tiếp:
- Còn một chi tiết nhỏ nữa. Trong phòng ăn cửa kính bị đập vỡ, và trên bàn *chỉ còn lại có ba quân cờ da đen...*

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương 15

Ba người ngồi trong bếp ăn sáng

Ngoài kia mặt trời lại chiếu sang. Thời tiết tuyệt đẹp. Cơn bão đã qua đi.

Cùng với sự thay đổi về thời tiết, bầu không khí của những người trên đảo cũng thay đổi.

Họ như vừa tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Nỗi nguy hiểm tất nhiên vẫn còn đe dọa họ, nhưng ít ra còn có ánh sáng mặt trời. Nỗi lo sợ bao bọc quanh họ như tan ra dưới ánh sáng mặt trời và dưới làn gió mát dường như mọi sự rùng rợn đã qua.

Lombơd nói:

-Hôm nay, chúng ta thử mang gương ra chiếu ánh sáng từ trên đỉnh cao nhất của đảo về đất liền cầu cứu đi. Tôi hy vọng rằng sẽ có một người dân chài nào đó đang ở trên bờ, nhận ra tín hiệu S.O.S của chúng ta. Đến tối, chúng ta sẽ đốt đồng lửa. Chỉ đáng lo là chúng ta không có nhiều củi và lại có thể đất liền sẽ hiểu là chúng ta đốt lửa giải trí.

-Nhưng cũng phải có ai đó hiểu những điều sơ đẳng về cấp cứu người bị nạn chứ?- Viora nói. – và nếu như họ nhận được tín hiệu lửa cháy thì trời lại tối mất rồi, đến sao kịp.

Lombơd nói:

-Mà thời tiết này thì cũng chưa thể ra khơi, biển còn sóng lớn! Phải đến ngày mai mới có thể cho thuyền ra đảo được.

-Ôi thế thì còn phải ngủ lại đây một đêm nữa sao! – Viora kêu lên.

Lombơd nhún vai:

-Chúng ta cũng cần phải tính đến điều đó chứ! Theo tôi, chúng ta còn phải ở lại đây hai mươi tư giờ nữa. Giá như chúng ta có thể bơi về được nhỉ.

Blô ừ hử trong cổ họng:

-Chúng ta vẫn chưa làm rõ được chuyện gì xảy ra với bác sĩ nhỉ?

Lombơd phỏng đoán:

-Thì chúng ta cứ bắt đầu điểm xuất phát này. Chỉ có ba quân cờ da đen nhỏ

ở trên bàn ăn kia thôi. Chúng ta cứ coi như bác sĩ đã vĩnh viễn yên nghỉ rồi.

-Thế thì vì sao chúng ta lại không tìm thấy xác ông ấy? Viora hỏi.

-Vấn đề là ở chỗ đó. Blô đáp.

-Đáng nguyên rủa thật...không thể hiểu nổi.

Blô ngập ngừng nói:

-Hay là hẳn ta ném bác sĩ xuống biển?

-Nhưng ai mới được chứ? – Lombơd hỏi – Ai hay là chính cậu? Hay là tôi? Cậu thì nhìn thấy ông ta đi ra cửa. Sau đó cậu quay lại gọi tôi và thấy tôi vẫn ở trong phòng. Chúng ta cùng đi với nhau ra ngoài tìm thể thì lấy đâu ra thời gian để tôi giết ông ta, vả lại còn kéo xác ông ta ra biển nữa?!

-Tôi không biết. – Blô nói. – Nhưng có một việc tôi biết có mối liên quan.

Cái gì nào?

-Tôi biết khẩu súng ở đâu rồi. Như vậy, khẩu súng của anh lại ở trong tay anh. Anh không có gì chứng minh rằng trong suốt thời gian qua, khẩu súng không ở trong tay anh.

-Lại còn thế nữa, Blô, chúng ta lại nghi ngờ lẫn nhau rồi.

-Đúng vậy, như thế trước đó chính anh giấu nó đi. Sau đấy anh lại lôi ra sử dụng.

-Cậu hãy chú ý đấy, cậu thật ngu xuẩn. Tôi xin thề rằng có ai đó đã lại đặt khẩu súng trả tôi. Trong cuộc đời tôi, chưa bao giờ tôi ngạc nhiên như lúc tôi lại nhìn thấy súng trong ngăn kéo.

-Anh muốn làm cho chúng tôi tin chứ gì! Blô nói- thế ai cất trả anh? Bác sĩ Emxtroong hay là ai khác nữa?

Lambơd nhún vai về bất lực:

-Tôi làm sao mà biết được. Hoàn toàn điên rồ. Sự việc đó không thể do con người làm được, hoàn toàn khó hiểu.

-Thế đấy. Lẽ ra anh có thể tìm được cách giải thích thông minh hơn. Blô nói.

-Thế các cậu không tin tôi thật ư?

-Tôi lại nhìn lại sự việc theo cách khác.

-Thế thì nguy hại đấy. Lombơd nói.

-Lombơd, anh hãy nghe đây. – Blô bảo, - Nếu như anh là một người thẳng

thần, trung thực thì anh có thể nói về mình...

-Đã bao giờ tôi nhận rằng tôi là người thẳng thắn chưa. – Philip càu nhàu. – Trong cuộc đời, tôi chưa bao giờ nhận như vậy.

Blô ngoan cố nói:

-Nếu anh nói thật, thì bây giờ chỉ có thể làm như thế này, anh không được giữ súng nữa. Chỉ có thể anh mới không làm chúng tôi lo sợ. Tốt nhất chúng ta sẽ cất khẩu súng đó vào chỗ mà chúng ta đã cất thuốc ấy, sau đó khóa hộp và kho vẫn chia ra hai chúng ta cầm.

Philip Lombơd châm thuốc hút.

Anh nhả khói, su đó nói:

-Cậu đừng tính quẩn.

-Như vậy là anh không đồng ý với tôi sao?

-Không. Khẩu súng đó là của tôi. Tôi cần nó để tôi tự vệ, tôi sẽ để nó bên mình.

-Nếu thế thì chỉ có thể hiểu được là...

-Tôi chính là V.A Leky chứ gì? Quý bắt cậu đi. Cậu có thể nghĩ điều gì cậu muốn. Nhưng cậu hãy xem, nếu tôi mà là kẻ giết người thì vì sao đêm qua tôi không giết cậu đi cho rảnh, tôi có hàng triệu cơ hội để có thể làm được việc đó kia mà?!

Blô lắc đầu:

-Tôi không biết, chỉ có thể như vậy thôi. Anh còn có lý do gì đó.

Vìora vẫn yên lặng trong cuộc tranh luận ấy. Giờ cô mới cựa quậy và nói:

-Theo tôi cả hai anh đều như hai người điên vậy.

Lombơd nhìn cô:

-Vì sao cô nói thế?

-Các anh quên bài vè rồi sao? – Vìora nói. – Các anh không hiểu rằng trong đó đã có chìa khoá mới sự bí mật à?

Bốn người da đen nhỏ bơi ngoài biển cả

Một người sa bẫy chết một chỉ còn ba

Sau đó cô lại nói tiếp:

-Một cái bẫy đó là chìa khoá của sự bí ẩn. Bác sĩ Emxtroong không chết. Ông ta chỉ lấy đi một quân cờ trên bàn để chúng ta tin là ông đã chết mà

thôi. Các anh có thể nói điều các anh nghĩ, nhưng Emxtroong vẫn còn trên đảo. Sự biến mất của ông ta chỉ là cái bẫy để lừa chúng ta...

Lombơd lại ngồi xuống ghế:

-Có thể cô ấy nói đúng đấy.

Blô cũng lên tiếng:

-Nếu cô ấy nói đúng thì Emxtroong ở đâu? Chúng ta đã tìm kỹ tất cả. Cả trong nhà chúng ta cũng đã tìm rồi.

-Thì chúng ta cũng đã lục tìm khẩu súng đấy thôi? – Viora nói mỉa mai. – Và chúng ta đã không tìm thấy. Vậy thì ở thời điểm đó nó nằm chỗ nào?!

-Nhưng một con người so với kích thước của một khẩu súng thì có khác, cô em ạ. – Lombơd lẩm bẩm.

-Tôi không cần biết điều đó, tôi chắc chắn là như vậy đấy. – Viora nói.

-Cô nói chẳng cần thiết biết điều đó, tôi chắc chắn là như vậy đấy. – Viora nói.

-Cô nói chẳng cần gì đến dấu vết chẳng? – Blô thắc mắc.- Nhưng mà nếu cần giết người, vì sao lại cần phải bày theo bài vẽ trên. Hẳn có thể làm theo nhiều cách khác chứ.

-Nhưng các anh không hiểu à, hẳn điên?! Viora kêu lên. – Hoàn toàn điên!

-Hẳn điên nên mới thực hành từng bước theo đúng tuần tự bài vẽ trên! Đấy hẳn đã khoác tấm áo choàng đỏ chói của chánh án cho thẩm phán Uogrêvơ khi giết ông ta, rồi hẳn giết Rôgiơ khi bác ta đi chẻ củi. Hẳn giết bà Rôgiơ bằng cách cho thuốc ngủ quá liều khiến bà ta ngủ vĩnh viễn. Và rồi một con ong vo ve trong phòng án khi bà Brent chết. Tất cả như một trò chơi xấu, nhưng đã lặp đúng tuần tự của bài vẽ.

-Nếu cô nói đúng. – Blô lên tiếng sau một phút suy nghĩ. – thì tiếp theo sẽ là gì bởi trên đảo không có vườn bách thú. Không thể làm tiếp như trong bài vẽ được.

-Thế các anh không hiểu sao? Chúng ta chính là những con thú.. chỉ trong màn đêm chúng ta mới giống hình dạng con người mà thôi. *Chúng ta chính là vườn bách thú.*

Cả buổi sáng họ ngồi trên cả tảng đá chỗ cao nhất của đảo và cầm gương chiếu ánh sáng về phía đất liền.

Không có một phản xạ nào từ đất liền chứng tỏ là những người ở trong ấy đã nhận ra tín hiệu cầu cứu. Thời tiết đẹp, nhưng ẩm ướt. Dưới chân họ, biển cả vẫn đang dâng sóng ào ào. Trên mặt nước không có bóng một con thuyền.

Họ cũng cố sức lung xunh quanh đảo một lần nữa nhưng vô ích. Bác sĩ biển mất không để lại dấu vết.

Viora đứng nhìn về phía tòa nhà.

Cô nói giọng nghe như người khó thở:

-Con người ta cảm thấy an toàn hơn khi ở tự do ngoài trời...chúng ta đừng về nhà nữa.

-Một ý muốn không tồi. – Lombơd nói.- Ở đây chúng ta cảm thấy chắc chắn hơn, không ai có thể lại gần chúng ta được, và chúng ta thấy thời gian trôi mau hơn.

-Vậy thì chúng ta ở lại đây đi!- Viora đề nghị.

-Nhưng rồi tối đến chúng ta cũng cần phải ngủ ở đâu chứ.- Blô nói.- Chúng ta vẫn bắt buộc phải về nhà.

Viora rùng mình:

-Tôi không thể tưởng tượng được, và đơn giản là không thể chịu được nổi một đêm nữa ở đó.

-Nhưng mà ở trong phòng khóa kín cửa, chúng ta sẽ cảm thấy an toàn. – Philip nói.

-Cũng có thể! – Viora lẩm bẩm.

Cô giơ tay lên trời và nói nhỏ:

-Tuyệt diệu quá... còn được hưởng ánh sáng đất trời! và cô nghĩ thầm:

“Kỳ lạ quá... Mình như thấy hạnh phúc. Mặc dù mỗi nguy hiểm vẫn luôn đe dọa ta.. những giờ đây...cũng chẳng còn gì quan trọng nữa rồi.. khi có mặt trời chiếu sáng..mình cảm thấy mạnh mẽ hơn.. mình cảm thấy, mình không thể chết được...”

Blô nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói:

-Hai giờ chiều rồi, bữa ăn trưa sao đây?

-Tôi không trở vào nhà đâu, Viora bướng bỉnh nhắc lại. – Tôi sẽ ở lại đây... với không gian.

-Sao lại thế cô Viora? Cô đừng quên rằng chúng ta cần bảo vệ sức khỏe nữa.

-Nhưng tôi sẽ cảm thấy sức khỏe tốt hơn nếu tôi nhìn thấy lưỡi bò đóng hộp! Tôi cũng chẳng thèm ăn nữa. Mà những người ăn kiêng họ còn có thể nhịn được nhiều ngày đấy.

-Vậy mà tôi vẫn cần phải có ăn hàng nữa. – Blô nói. – Còn anh, Lombơd?

-Chân thành mà nói, cũng đặc biệt không thích món lưỡi bò đóng hộp. Tôi sẽ ở đây với cô Viora.

Blô ngần ngừ. Viora nói tiếp:

-Tôi sẽ chẳng sao đâu. Mà anh cũng đừng sợ khi anh quay lưng đi thì Lombơd sẽ bắn vào anh...Anh đừng nghĩ như vậy.

-Nhưng mà..tùy vào các vị nghĩ thôi, chỉ có điều chúng ta đã hứa với nhau là sẽ không đi lẻ một mình.

-Thì chỉ mỗi cậu muốn vào hàm sư tử thôi chứ. Nếu cậu yêu cầu mình sẽ đi với cậu. – Lombơd nói mĩa.

-Không, không cần, anh cứ ở lại đây. – Blô vội nói.

Lombơd cười phá lên:

-Vậy là cậu cũng sợ cả tôi nữa gì? Nhưng chắc cậu cũng thấy, nếu tôi muốn tôi có thể bắn cả hai người ở đây.

-Đúng thế, nhưng tôi cũng không quên những câu trong bài về kia, và hẳn đã định cái chết cho ta theo kiểu nhiều dạng khác nhau.

-A ..ha... như vậy cậu rất hiểu luật chơi đấy.

-Tất nhiên, tôi cũng hơi hồi hộp khi phải quay về nhà một mình. –Blô nói.

-Ý cậu định mượn khẩu súng của tôi sao? Lombơd hỏi nhỏ.- cậu cần phải biết là tôi sẽ không đưa cho cậu đâu! Tôi sẽ cảm ơn chúa nếu như vì vậy mà cậu sẽ không đi nữa.

Blô nhún vai, và bắt đầu đi xuống bờ đá để về nhà.

-Vào giờ này trong vườn bách thú người ta cũng đang cho thú ăn.- Lombơd nói nhỏ. – Anh ta có thói quen của bầy thú.

-Anh không thấy Blô làm việc có tính chất may rủi đấy chứ? – Viora hỏi về thăng thất.

-Tôi không nghĩ như em! Theo tôi, Emxtroong không có vũ khí, và Blô lại

khỏe gấp đôi ông ta, vả lại Blô rất thận trọng, cũng cần phải thử xem có Emxtroong ở trong nhà không chứ? Theo tôi biết, thì trong nhà không có ông ta.

-Nhưng như vậy... làm sao giải thích được sự biến mất của ông ta?

-Blô biết.- Lombd trả lời nhỏ.

-Ô... Vậy ra anh tin là...

-Em hãy nghe đây, cô gái nhỏ. Em đã nghe Blô kể rồi đấy, và em cần phải xác định rằng nếu theo trình tự sự việc như vậy thì anh không dính dáng gì đến sự biến mất của bác sĩ. Theo lời kể của anh ta thì anh ta không có gì khả nghi. Nhưng trong chuyện biến mất của Emxtroong thì chính anh ta lại là người biết trước. Anh ta nghe thấy tiếng chân bước trong hành lang, tiến chân bước xuống cầu thang, và tiếng chân người đi ra cửa. Có thể anh ta đã nói dối từ đầu thì sao. Nhỡ ra anh ta đã giết bác sĩ cách đây vài giờ trước rồi thì sao?

-Như thế nào chứ?

Lombd nhún vai:

-Như thế nào thì chúng ta chưa biết. Nhưng theo suy luận ấy thì anh cũng đang tò mò chờ đợi xem chúng ta nên biết sợ ai, hướng đối tượng nghi vấn vào ai đây, và còn Blô nữa, chúng ta đã biết gì về anh ta? Không biết gì hoặc rất ít ỏi. Anh ta chỉ kể rằng anh ta đã từng làm cảnh sát! Mà anh ta tự nhận là ai mà chẳng được, hoặc là một triệu phú điên, một thương nhân điên trốn từ nhà thương điên ra thì sao? Điều này có cơ sở lắm chứ. Anh ta có những hành vi như thế đấy.

Bỗng Viora tái nhợt người đi. Cô hỏi như bị hết hơi:

-Và anh cho rằng, anh ta sẽ giết chúng ta ư?

Lombd vỗ tay vào túi áo nơi có để khẩu súng và nói nhỏ:

-Tôi đã nghĩ đến điều đó và có đề phòng.

Rồi anh tò mò nhìn cô gái:

-Em có tin không Viora? Nên chẳng anh hãy bắn Blô đi?!

-Điều đó... dù sao trong mọi trường hợp em vẫn nghi bác sĩ Emxtroong hơn. Em nghĩ rằng anh đã nhằm nếu nghi cho Blô.

Bất ngờ cô quay nhìn về phía tòa nhà:

-Anh có cảm giác rằng... Thường xuyên...có ai ở trong nhà! Hình như có ai đó đang nhìn ra đây, anh thử chú ý mà xem?

-Chỉ vì thần kinh em quá căng thẳng mà thôi. –Lombơd nói nhỏ.

-VẬY anh cũng có cảm giác giống thế phải không? –Viơra hỏi.

Cô rùng mình, cúi xuống gần Lombơd và nói:

-Anh có nghĩ rằng...-Cô dừng lại, sau đó nói tiếp:- Em có đọc một cuốn tiểu thuyết...về hai ông quan tòa đến một thành phố nhỏ của Mỹ...Họ từ tòa án tối cao, và họ phụng sự sự thật...chỉ sự thật tuyệt đối...Bởi vì...*Họ không phải là những con người trần thế...*

Lombơd nhướng lông mày:

-Thế em cho rằng họ trên thiên đường sao? Không, anh không tin vào thế giới ở trên đó. Ở đây con người sống thật hơn.

-Thế mà đôi lúc...em không còn tin cả em nữa.- Viơra nói nhỏ.

Lombơd nhìn cô có vẻ thương hại, rồi nói:

-Bởi vì con người còn có nỗi dằn vặt của lương tâm...Anh ngừng lời một chút sau đó hỏi nhỏ.- Thật ra có phải em đã làm cho đứa trẻ chết đuối không?

-Không, không! Viơra kêu lên vội vã.- Anh không có quyền nói như thế!

Lombơd cười ngặt nghẽo:

-Nhưng mà có thể chứ gì? Cô gái nhỏ! Tôi không biết vì sao em lại làm thế. Hình như vì một người đàn ông phải không, đúng thế không? Bất ngờ Viơra cảm thấy mỗi mọt, sức lực cơ thể cảm thấy tiêu tan hết:

-Vâng... vì một người đàn ông...- Cô trả lời giọng rẻ rẻ.

-Cám ơn em, thì anh cũng chỉ muốn biết chừng đó thôi.- Lombơd cũng nói nhỏ.

Viơra bỗng dừng dậy kêu lớn:

-Cái gì đấy? có tiếng đất rung?

-Cái gì, nhưng đúng thế thật, có tiếng đất rung. Như là... như là tiếng đá lở ấy. Em có cảm thấy thế không?

Họ nhìn về phía ngôi nhà.

-Từ phía ấy vọng đến.- Lombơd nói, Hay là ta về xem.

-Không, không, em không đi đâu.

-Tùy em thôi? Anh đi đây.

-Thôi được rồi.- Viora miễn cưỡng nói. – em sẽ đi với anh.

Họ đi xuống khỏi bờ đá về nhà. Cái sân trước nhà nom vẫn bình thản hiền hòa, vô tội trong nắng. Họ ngần ngại dừng lại một chút trước khi bước qua cái cánh cổng. Họ nhìn cẩn thận toàn bộ sân nhà.

Và họ đã thấy Blô, anh nằm dang tay dang chân trên hè ở phía đông ngôi nhà, đầu bị vỡ toác ra bởi một tảng đá cẩm thạch to màu trắng.

Philip nhìn lên:

-Cửa sổ phòng ai trên kia nhỉ? – Anh vội hỏi. Viora lấp bắp không ra hơi:

-Phòng em. Đây là cái tượng có gắn đồng hồ...Bây giờ em mới nhớ ra...cái tượng này có hình một con gấu.

Giọng cô run rẩy, cô nhắc đi nhắc lại:

-Nó có hình một con gấu...

Philip nắm lấy vai cô gái:

Anh nói giọng khẩn cấp và nghiêm nghị:

-Đây là bằng chứng: bác sĩ đang ở đâu đó trong nhà. Anh sẽ vào tìm.

Nhưng Viora níu lấy anh và kêu to:

-Anh đừng có làm chuyện điên rồ. Bây giờ đến số phận chúng ta đấy! Hẳn cũng đang mong chúng ta đi tìm hẳn! Hẳn đã tính kỹ rồi!

Philip đứng sững lại. Anh nói về suy tư:

-Chắc hẳn ở trong nhà.

-Bây giờ anh thấy em đã nói đúng chưa?

Lombơd gật đầu:

-Đúng! Em đã thắng. Chỉ có Emxtroong là kẻ giết người. Nhưng hẳn có thể trốn ở đâu được nhỉ? Bọn anh đã tìm kỹ cả đảo rồi mà.

-Nếu như ban đêm các anh không tìm thấy hẳn, thì bây giờ anh cũng sẽ không tìm thấy đâu. Anh hãy tỉnh táo mà nghĩ lại đi.

-Đúng thế, nhưng...

-Trước đó hẳn đã chuẩn bị cho một chỗ nấp...đúng vậy, tất nhiên là thế. Ví dụ như một chỗ ở dưới bàn thờ như các vùng nông thôn xưa kia ấy.

-Nhưng nhà này có làm theo kiểu cổ đâu?

-Thì cũng có chỗ nấp khác nhau chứ.

Lombơd lắc đầu:

-Chúng ta đã tìm kỹ đến từng bức tường rồi...ngay từ buổi sáng đầu tiên ở đảo ấy. Anh xin thề là không thể có một chỗ nào làm nơi trú ẩn được.

-Chắn chắn phải có chỗ nào chứ?!

-Anh muốn vào xem đây.

-Tất nhiên là anh muốn vào xem xét rồi, hẳn cũng muốn thế? Hẳn sẽ rình bên trong... và đợi anh vào.

Cuối cùng Lombơd cũng hỏi:

-Chúng ta sẽ đi đâu khi trời tối?

Vừa không trả lời, cô nhìn chàng trai với ánh mắt coi thường. Lombơd lại hỏi:

-Em không nghĩ được ư?

-Chúng ta có thể làm gì được? – Cô gái trả lời vẻ nghi ngờ.- Ô, lạ chúa tôi, tôi sợ...

-Trời đẹp, tối nay sẽ có trăng. Chúng ta cần tìm một chỗ nào đó trên đỉnh cao của đảo. Ở đó chúng ta sẽ ngồi đợi cho đến sáng. *Nhưng chúng ta không ngủ được...* Cả đêm chúng ta cần phải thức để nhìn xem có ai lại gần không, nếu hẳn lại , anh sẽ bắn!

Anh ngừng một chút rồi hỏi:

-Em không bị lạnh chứ, áo em mỏng quá?!

-Lạnh ư? –Vừa hỏi lạ và bắt đầu cười vẻ điên dại.- Ở trong nhà mồ còn lạnh hơn!

-Điều đó cũng đúng đấy.- Lombơd nói âm thầm.

Vừa thảng thốt cử động:

Em sẽ điên nếu chúng ta còn tiếp tục ngồi ở đây, chúng ta sẽ đi dạo một chút.

-Tốt thôi.

Họ chậm rãi đi về phía bờ biển, nơi những tảng đá nhấp nhô. Mặt trời đã bắt đầu lặn. Những tia nắng vàng bao phủ khắp cảnh vật, rải lên người họ một màu vàng óng ánh.

Vừa căng thẳng nói:

-Tiếc quá chúng ta không thể tắm được...

Philip nhìn ra biển. Bỗng anh thốt lên...

-Cái gì ở kia? Em có thấy không..ở cạnh tảng đá lớn ấy?

Không phải đó...ở bên phải kia kìa...

Vừa mở to đôi mắt.

-Như là một bọc quần áo ấy nhỉ.- Cô nói.

-Ai có thể tắm ở đó nhỉ? Lombơd cười lên.- Kỳ nhỉ. Nhưng hình như chỉ là một mảng rong biển.

-Chúng ta ra đó nhìn xem.- Vừa nói.

-Chắc chắn bọc quần áo rồi.- Lombơd nói khi họ tới gần.- Cả một bọc. À có đôi giày nữa kìa. Nào hãy đến đây, chúng ta nhìn rõ đây.

Họ nhảy sang tảng đá đó.

Bỗng Vừa đứng sững lại:

-Không phải là bọc quần áo...mà là một người...

Cái vật đó bị kẹp giữa vào hai tảng đá, chỗ nước thủy triều lên xuống hằng ngày.

Lombơd và Vừa đến gần cúi xuống nhìn.

Một khuôn mặt tím tái, nhợt nhạt..một khuôn mặt kinh rợn của người chết trôi...

-Ôi lạy chúa tôi!- Lombơd thốt lên. Emxtroong...

Agatha Christie
Mười người da đen nhỏ
Chương 16

1

Một sự im lặng tuyệt đối... Thế giới quay cuồng đảo lộn... thời gian cũng ngừng trôi... ngừng trôi – hay là hàng ngàn thế kỷ đã qua nhanh trong một tích tắc.

Thế mà chỉ mới vài phút trôi qua...

Hai người đứng và nhìn xuống xác chết...

Viora và Philip chậm chạp, rất chậm chạp ngẩng đầu lên và nhìn vào mắt nhau...

2

Lombơd bỗng bật cười, anh hỏi:

- Đứng làm gì mà ngần ra vậy, Viora.

- Không còn ai ở trên đảo này – Viora nói. – Không có ai... *chỉ còn hai chúng ta...*

Họ cũng không nói to, chỉ nói thầm thì.

- Đứng vậy. – Lombơd nói. – Nhưng ít nhất chúng ta cũng biết cách đề phòng, đúng không?

- Nhưng làm sao mà... làm sao mà cái tượng con gấu lại rơi xuống được nhỉ? – Viora hỏi.

Lombơd nhún vai:

- Hay là trò phù thủy, em thân mến, anh cũng không hiểu được...

Họ lại nhìn nhau thăm dò.

Viora nghĩ thầm:

“Vì sao mình lại không nhận ra hấn từ sớm nhỉ?”

Đúng là một con sói... đúng vậy... một cái mồm chó sói... với những cái răng nhọn khùng khiếp...” Lombod rít hàm răng nói nhỏ giọng nghe khẩn thiết, nguy cấp:

- Đây là sự tận cùng, tôi hy vọng rằng em biết. chúng ta đã biết sự thật. Và đây là sự kết thúc...

- Tôi biết. – Vừa lặng lẽ đáp.

Mặt biển giận dữ. Viên tướng Mocerthơ cũng ngồi nhìn ra biển như lúc này? Khi nào nhi...? Chỉ hôm qua sao? Hay là hôm kia? Ông cũng đã nói: *Đây là sự kết thúc...*

Không, vì thế cô chưa thể kết thúc!

Cô nhìn xuống xác chết và nói:

- Tội nghiệp bác sĩ Emxtroong.

Lombod mỉm cười vẻ khinh bỉ hỏi:

- Cái gì? Tình thương hại của đàn bà chẳng?

- Vì sao lại không? Thế anh không thương người sao?

- Tôi không thương hại ai cả? - Người đàn ông trả lời. – Cũng không nên để ý đến ông ta làm gì!

Vừa nhìn xuống xác chết.

- Cần phải kéo cái xác lên. – Cô nói. – Khênh nó lên nhà chứ?!

- Để đặt nó nằm gần với những cái xác chết khác ư? Ý nghĩ hay đấy.

Nhưng theo anh thì chỉ nên để nó nằm nguyên chỗ cũ.

- Ít ra cũng nên kéo nó lên chỗ khác, chỗ mà thủy triều không lên tới ấy.

Vừa nói.

Lombod lại cười:

- Tùy em thôi.

Anh cúi xuống và bắt đầu kéo cái xác. Vừa cũng bám vào tìm cách giúp anh. Họ phải nặng nhọc mới kéo được cái xác ấy lên.

Lombod thở hắt hắt:

- Quả là không nhẹ nhàng gì.

Cuối cùng họ đã kéo được cái xác lên chỗ cao ráo.

Thủy triều không tới.

- Cô em đã thoả mãn chưa? – Lombod hỏi, và đứng thẳng lên.

- Thoả mãn! – Viora trả lời.

Lombơd bỗng chú ý tới giọng nói là lạ của Viora, anh quay ngoắt lại, tay sờ vào túi, nhưng túi trống rỗng.

Cô gái đang đứng cách anh vài bước chân, khẩu súng lăm lăm trong tay, mắt nhìn thẳng vào anh lạnh lùng.

- À thì ra đây là công việc của đàn bà đây! – Lombơd nói- Cô đã ăn cắp khẩu súng của tôi phải không?

Viora gật đầu.

Cô nắm chặt báng súng, tay không hề run.

Philip Lombơd đã đứng kề bên cái chết, mà anh chưa bao giờ từng biết.

Vì thế anh cũng chưa lường hết được. Anh nói giọng đe dọa:

- Hãy trả tôi khẩu súng đi!

Viora cười lớn!

- Đưa đây nào, đưa nó đây! – Anh nói.

Trong đầu anh thoáng một ý nghĩ cần phải hành động... nhưng bằng cách nào...? Dụ dỗ cô ta ư?...hay hứa hẹn sự yên ổn... hay là bất ngờ cướp lấy...?

Cả cuộc đời, Lombơd chỉ toàn trông chờ vào sự may rủi và lúc này cũng vậy.

Anh nói nhỏ:

- Cô em hãy nghe đây, anh muốn nói một điều này...

Và anh nhanh nhẹn nhảy chồm đến, dẻo dai như một con báo, hay là một con mèo...

Viora cũng máy móc bóp cò...

Lombơd bỗng đứng sững lại một giây, sau đó anh đổ sụp xuống đất.

Viora cẩn thận bước đến bên anh, tay vẫn lăm lăm khẩu súng.

Nhưng không cần phải thận trọng đến thế.

Lombơd đã chết - bởi một phát đạn xuyên tim...

Viora cảm thấy dễ chịu hơn - đến tận cùng, có thể nói là dễ thở hơn nhiều.
Mọi thứ đều đã trôi qua.
Không cần phải sợ gì nữa... Nỗi căng thẳng thường xuyên đã kết thúc...
Chỉ còn một mình cô trên đảo...
Một mình cô sống – và chín xác chết...
Nhưng mà cần gì phải tính đến họ? – Cô còn sống là được rồi...
Cô ngồi xuống, niềm hạnh phúc vô tận - sự yên tĩnh vô hạn...
Không còn phải sợ gì nữa...

4

Mặt trời sắp lặn, Viora tựa mình như vừa thoát khỏi một sự thôi miên. Cô không cảm thấy cái gì khác ngoài cảm giác tự tin, chiến thắng.
Bây giờ cô mới kịp nhận ra là cô đói và buồn ngủ.
Buồn ngủ díp mắt. Cô chỉ muốn được nằm vào giường nhắm mắt, ngủ và ngủ mãi...
Có lẽ ngày mai họ sẽ ra đảo và họ sẽ cứu cô – nhưng thật ra điều đó chẳng còn hấp dẫn nữa rồi. Cô cũng chẳng ân hận nếu phải ở lại đây. Bây giờ đã chẳng còn ai nữa ngoài cô...
Ô, nổi bình yên vĩnh viễn...
Cô đứng lên, và nhìn về phía toà nhà.
Cô không cần phải đề phòng gì nữa! Cũng chẳng có nỗi khủng khiếp nào chờ đợi cô ở đó. Toà nhà lộng lẫy, đẹp và hiện đại. Bây giờ mới có thời gian chiêm ngưỡng nó thay vì nỗi lo sợ...
Sợ hãi - ồ đó chỉ là một nỗi sợ kỳ lạ!...
Nhưng đã qua rồi. Cô đã thắng – cô đã chiến thắng nỗi kinh hoàng. Cô đã nhanh chóng quay được vũ khí của chính kẻ giết người và hạ sát hắn.
Cô chậm rãi đi về phía toà nhà.
Mặt trời sà xuống mặt biển, phía tây một vầng sáng màu đỏ chập chới giữa bầu trời và mặt nước. Ôi sự bình yên tuyệt vời...
“Có lẽ chỉ vì ta buồn ngủ thôi...” – cô nghĩ thầm.

Cô cảm thấy mệt vô cùng - Mệt kinh khủng! Mệt đến từng tế bào cơ thể. Mí mắt cứ riu lại. Không cần phải lo sợ nữa... Phải ngủ. Cần ngủ... về ngủ... ngủ...

Cô bình thần dừng lại, chỉ có mình cô trên đảo này. *Một người da đen nhỏ một mình lang thang.*

Cô mỉm cười lặng lẽ.

Cô đi vào cổng. Cả toà nhà cũng chìm trong yên tĩnh.

“Kể bình thường ra thì không nên ngủ trong một căn nhà mà phòng ngủ nào cũng có một xác người nằm” – Cô nghĩ.

Cô đi vào bếp, tìm một cái gì đó ăn chẳng?

Cô ngập ngừng dừng lại một lát rồi quyết định, không vào bếp nữa. Cô chỉ mệt thôi mà.

Cánh cửa phòng ăn mở. Giữa bàn, trên chiếc khay còn ba quân cờ da đen.

Vừa cười phá lên:

- Các bạn hết đời rồi, các quân cờ nhỏ của tôi – cô nói to lên vậy.

Cô nhặt ra hai quân cờ và ném chúng qua cửa sổ. Cô nghe tấy tiếng nó rơi vỡ ở ngoài sân.

Còn quân cờ thứ ba, cô nhắc lên nắm trong lòng bàn tay, cô nói:

- Còn bạn, bạn có thể đi theo ta. Chúng ta đã thắng bạn nhỏ của ta ạ! Chúng ta thắng!

Ở tiền sảnh, ánh sáng ban ngày chỉ còn mờ mờ. Vừa nắm trong tay quân cờ và đi lên cầu thang, cô đi chậm chạp, bởi vì bất ngờ cô thấy đôi chân mới rã rời.

“Một người da đen nhỏ lang thang một mình”

Song câu cuối thế nào nữa nhỉ! Trời ơi hình như là: *“Nó đi lấy chồng và thế là kết thúc bởi vì chẳng còn lại ai”*.

Đi lấy chồng... ôi một phương án kỳ lạ, nhưng cô cảm thấy giờ đây Huygô đang ở trong nhà...

Cô cảm thấy chắc chắn như vậy. Đúng, Huygô đang đợi cô ở trong phòng.

“Đừng có điên, cô gái, Vừa nghĩ. – Cô mệt lắm rồi đấy. Đừng có tưởng tượng gì thêm nữa...”

Cô chậm rãi bước lên cầu thang...

Lên tới bậc trên cùng, có cái gì đó rơi khỏi tay cô.

Vật đó còn gây một tiếng cộp khá to khi rơi xuống tấm thảm dày. Vừa rồi cũng chẳng để ý đó là khẩu súng mà cô thả ra nữa. Cô chỉ cảm thấy có quân cờ nhỏ trong lòng bàn tay mà thôi.

Toà nhà yên ắng quá! Và như là trống rỗng...

Huygô đang đợi cô ở trong phòng...

“Một người da đen nhỏ lang thang một mình”

Rồi câu cuối cùng ra sao nhỉ? Như là nó nói gì đến kết hôn có phải không nhỉ?

Cô đã đi đến cửa phòng mình Huygô đợi cô trong phòng chắc chắn như vậy!

Cô mở cửa...

Một dây thòng lọng đang đung đưa ở giữa phòng...

Cái gì ở kia? Cái gì lủng lẳng treo vào cái móc sắt giữa trần thế kia? Một sợi dây thừng, cuối cùng có thắt thòng lọng?! Và cả một cái ghế để sẵn ở dưới đang mời cô bước chân lên, cô chỉ cần đạp đổ cái ghế là xong...

Huygô muốn thế sao...

À tất nhiên cô đã nhớ ra câu cuối cùng:

Chẳng còn một ai, treo cổ mình tự vẫn.

Quân cờ nhỏ tuột khỏi tay cô lăn xuống đất đập vào chiếc lò sưởi vỡ tan.

Vừa rồi máy móc bước lên trước. Đây là kết thúc, nó đã chờ cô ở đây, cánh tay lạnh lẽo, ướt nước (tất nhiên là tay của cậu bé Xyryl) chạm vào cổ cô...

- Cháu có thể bơi ra hòn đá đó Xyryl...

Chỉ có thể thôi mà là một vụ giết người - tất cả không còn gì nữa!

Cô không thể quên được cái người đó...

Cô đứng trên ghế, ánh mắt nhìn đờ đẫn... cô thò đầu vào thòng lọng.

Huygô đứng ở đó, và chú ý xem cô làm thế nào.

Vừa đập đổ cái ghế dưới chân...

Agatha Christie

Mười người da đen nhỏ

Chương Kết

Ông Tomơx Legơ, phó nha cảnh sát Xcôlen Yard bực tức nói:

- Nhưng mà vụ này chỉ đơn giản là không thể ngờ nổi!
- Tôi biết, thưa ngài. – Mâyơ – thanh tra cảnh sát cung kính trả lời.

Phó nha cảnh sát nói tiếp:

- Mười xác chết trên một hòn đảo, và không còn bắt gặp đâu một người sống sót. Một sự việc không tưởng tượng được!
- Mà nó lại có thật, thưa ngài, - Mâyơ kiên trì nhắc lại.
- Quý bắt anh đi Mâyơ, phải có người giết bọn họ chứ?!
- Chính xác, chúng ta đang điên đầu để tìm xem kẻ giết họ là ai đấy ạ.
- Kết luận của pháp y không soi sáng được vấn đề gì sao?
- Không, thưa ngài, Uogrêvơ và Lombơd bị bắn. Một người thì bị vào đầu, một người bị bắn vào giữa tim. Bà Brent và Maxtơn chết vì thuốc độc. Bà Rôgiơ thì chết vì bị uống thuốc ngủ quá liều. Ông Rôgiơ thì chết vì bị rìu bổ vào đầu. Blô bị ném vỡ đầu. Bác sĩ Emxtroong chết đuối. Tướng Mơcathơ bị đập vào gáy. Viora bị treo cổ.

Phó nha cảnh sát rùng mình.

- Tất cả... là một truyện kinh tởm.

Ông ngẫm nghĩ vài phút rồi lại tức giận nói:

- Tóm lại, chỉ có khẳng định được là những người sống trên bờ biển Stichlohâyvơ không có ý kiến gì cho cuộc điều tra cả. Quý tha ma bắt họ đi, họ phải biết một chút gì chứ?!

Mâyơ nhún vai:

- Họ là những người cư dân hiền lành: họ chỉ biết rằng có một người tên là Leky mua đảo, tất cả họ chỉ biết có vậy!
- Thế ai là người ra các chỉ thị, tiếp tế ra đảo, giải quyết các vấn đề tài chính của đảo?
- Một người Do Thái tên là Aidơc Morix?
- Thế lão ta khai thế nào?

- Lão ta không còn nói được nữa, thưa ngài, lão ta đã chết.

Phó nha cảnh sát nhíu mày:

- Chúng ta biết gì về lão Aidơc Morix?

- Tất nhiên, chúng ta có biết về lão. Morix không phải là một ông lớn cầu toàn, khó tính. Ba năm trước đây, lão có một cổ phần ở gia đình Bennitô. Chúng ta biết chắc chắn vậy nhưng không thể chứng minh nổi. Lão ta cũng có dính vào các vụ ma túy, nhưng chúng ta cũng không có bằng chứng. Morix là một con cáo già rất ranh mãnh, cẩn thận.

- Và lão ta là người điều hành đằng sau vụ đảo Người da đen ư?

- Thưa vâng, chính lão đã làm cho sự mua bán đảo đó thêm rắc rối. Nhưng lão cũng không giấu giếm rằng lão ta góp một phần ba số tiền để mua đảo.

- Bộ Tài chính có cung cấp được cho chúng ta tí gì về những vấn đề đó không?

Mâyơ mỉm cười:

- Không. Ngài cần phải hiểu lão Morix. Lão rất biết phù phép vào các con số để cho các kế toán giỏi nhất nước cũng không thể hiểu nổi. Chúng ta đã có kinh nghiệm trong vụ Bennitô rồi đấy. Lão đã hoàn toàn xoá sạch dấu vết.

Nghe sếp thở dài, Mâyơ vội nói tiếp:

- Ở bờ biển Stichlơhâyvơ tất cả mọi việc đều do Morix điều hành. Tất nhiên là nấp dưới một cái tên “Ngài Leky”. Lão ta kể với những người dân ở trên bờ là họ định làm một thử nghiệm gì đó xem con người có thể sống được trên một “hòn đảo bị bỏ rơi” không, và lão đã thuyết phục được những người dân chài là đừng để ý đến những sự báo tin của đảo, và không phải ứng cứu gì nếu như họ có tín hiệu cấp cứu từ đảo.

Phó nha cảnh sát bồn chồn cựa quậy”

- Và thế là anh muốn kể cho ta nghe cái bọn dân chài ấy không nghi ngờ gì sao?

Mâyơ nhún vai trả lời:

- Xin ngài đừng quên rằng đảo Người da đen đầu tiên là do một triệu phú trẻ tuổi người Mỹ mua, ông Elmơ Rôbxơn. Ông ta thường xuyên mời đến đảo những người kỳ quặc của giới nhà giàu. Những người dân địa phương

không có quyền nghi ngờ và nhòm ngó gì họ cả. Lâu dần họ cũng quen đi với tình trạng đó và họ hiểu dù bất cứ việc gì xảy ra trên đảo, dù khó tin đến đâu thì cũng vẫn là bình thường, tự nhiên, và họ không được phép để ý tò mò.

Phó cảnh sát cau có nhắc lại rằng điều đó cũng có lý.

Mâyơ tiếp:

- Pherd Narơxôt (người dân chài đã chở thuyền cho những người kia ra đảo) có nói một điều gì đó làm vấn đề rõ ràng hơn, đó là anh nhận xét nhóm người ra đảo ấy: “không phải là loại khách của nhà triệu phú”. Nhưng Narơxôt đã nhận được lệnh của ông Morix là chở họ ra đảo. Sau đó anh có nhận được tín hiệu S.O.S của đảo nhưng không được phép can thiệp. Theo anh, những người ra đảo hoàn toàn bình thường và trầm lặng.

- Khi nào thì Narơxôt cùng dân chài ra đảo?

- Sáng ngày mười một, trên một cây sồi cao, họ nhận được tín hiệu S.O.S. Nhưng ngày hôm đó, không thể cho thuyền rời bến được. Mãi đến chiều ngày mười hai, Narơxôt và các bạn dân chài của anh mới đến được đảo; tất cả họ đều khẳng định chắc chắn rằng không một ai chớ thể rời đảo được trước họ vì sau cơn bão, biển còn nổi sóng rất lớn.

- Không có ai bơi vào đất liền được sao?

- Đảo ở cách đất liền gần một dặm, biển động, sóng dữ dội, và cũng có nhiều người chú ý tới đảo. Không thấy có ai bơi về được.

Sếp lại thờ dài hỏi:

- Thế còn cái máy hát và cái đĩa tìm thấy trong nhà ấy, nó thế nào? Không thể lần theo dấu vết gì của nó sao?

- Tôi đã thử, thưa ngài. Đĩa được đặt mua ở một công ty thu đĩa cho nhà hát và các xưởng phim. Công ty này đã làm theo đơn đặt hàng và gửi đến ngài Leky (địa chỉ của Aidơ Morix) và họ cũng chỉ biết rằng đó là một đoạn cần thiết cho một vở kịch thôi. Và họ cũng chỉ được đặt thu một đĩa duy nhất theo lời mà khách hàng chuẩn bị sẵn thôi. Sau đó họ gửi trả chủ nhân cả đĩa lẫn đoạn băng ghi âm...

- Trong đĩa nói những lời kết tội như thế nào?

- Bây giờ thì chúng ta sẽ biết nhiều đây. – Mâyơ hoan hỉ nói tiếp.

- Tôi đã cẩn thận làm theo những lời kết tội trong đó và tôi cũng đã biết những điều cơ bản. Tôi bắt đầu từ vợ chồng Rôgiơ, (những người đến đảo đầu tiên). Trước đây, họ là người hầu cho bà Brâyđi. Bà Brâyđi đã bị chết rất bất ngờ. Gặp bác sĩ điều trị cho bà Brâyđi thì chúng ta không thu được kết quả cụ thể. Nhưng theo bác sĩ thì chắc chắn bà Brâyđi không bị đầu độc chết. Nhưng sự việc cũng rất khó hiểu, chỉ có thể kết luận được qua vụ này là: bà Brâyđi chết do sự cấu thả của vợ chồng Rôgiơ. Nhưng bác sĩ nói rằng điều đó không thể làm bằng chứng được.

Sau đó đến thẩm phán Uogrêvơ. Ông này thì không có vấn đề gì ngoài việc ông đã kết án tử hình Sitơn.

Theo hồ sơ lưu thì Sitơn là một kẻ phạm tội mà tội của hắn không thể tranh cãi được. Nhưng sau khi hắn bị treo cổ thì người ta lại nhắc tới những chứng cứ phản bác lại. Người ta lôi ra bàn cãi vụ này: cứ mười người thì chín người khẳng định rằng Sitơn vô tội. Lời buộc tội trước đây của thẩm phán là không vô tư và có thành kiến riêng.

Viora Clâython là một cô giáo, cô đã làm nữ gia sư cho một gia đình mà đứa trẻ cô trông coi lại bị chết đuối. Nhưng theo kết luận chung thì cô không có trách nhiệm gì vào vụ này, thậm chí có còn có những hành động rất đáng biểu dương, cô đã quên mình bơi theo em bé để cứu nó, đến nỗi chính cô cũng suýt chết đuối và người ta phải vớt cô từ dưới nước lên.

- Nói tiếp đi! - sếp thở dài ra lệnh.

Mâyơ hít một hơi dài rồi tiếp:

- Bác sĩ Emxtroong là một nhân vật mà chúng ta biết rất rõ bởi ông ta có phòng khám bệnh ở Hali, ông là một công chức trung thực và đáng kính. Chúng ta không thể tìm thấy dấu vết gì về tội lỗi của ông cả. Thực ra ông cũng có mổ cho một người đàn bà tên là Clidơ vào năm 1925 khi ông đang làm việc ở bệnh viện Litmo. Người đàn bà này bị bệnh viêm phúc mạc. Và bà ta chết ngay trên bàn mổ. Cũng có thể do ca mổ không thành công, và bà ta đã chết. Nhưng sự vụng về của một bác sĩ thì không thể kết tội được. Một điều hiển nhiên là ông chẳng có lý do gì để giết bệnh nhân.

Rồi đến bà Emily Brent. Cô Bitraixơ Tâylơ là cô giúp việc của bà ta. Cô Tâylơ chữa hoang, và bị bà Brent đuổi ra khỏi nhà. Phần uất, cô gái đã đi

trầm mình. Việc này của bà ta cũng chẳng đẹp đẽ gì, nhưng không phải là một hành vi phạm pháp.

- Có thể thấy một điều cơ bản là cái lão V.A.Leky đó đã thu thập toàn những nhân vật mà lỗi của họ không đáng để họ phải ra trước vành móng ngựa.

Mâyơ bình thản kể tiếp:

- Chàng trai trẻ Maxton là một người lái xe rất táo bạo, liều lĩnh. Anh chàng đã hai lần bị tịch thu bằng lái mà theo tôi, chính là cần phải cấm anh ta lái xe mới phải. Theo bảng liệt kê tội lỗi kia, thì Maxton đã chệt chệt hai đứa trẻ con tên là Giôn và Luxi Cumbơ ở gần Cămbritgiơ. May mắn cho anh ta là có lái xe cùng với một vài người bạn, họ đã làm chứng là tụi trẻ lao vào bánh xe của Maxton vì thế anh ta chỉ bị phạt tiền.

Tướng Mơcathơ thì chúng ta chẳng tìm được cái gì cụ thể cả. Ông đã sống một cuộc đời mẫu mực. Ông đã phục vụ trong chiến tranh. Actơ Richmon là sĩ quan phục vụ dưới quyền ông ở mặt trận nước Pháp. Và anh ta đã bị chệt trong một chuyến đi công vụ. Giữa viên tướng và Richmon không có một sự bất hoà nào, thậm chí họ còn có mối kết giao bạn bè rất tốt là đằng khác. Kể ra thì trong chiến tranh thì một viên tướng cũng có thể có những sai lầm và đôi lúc họ có thể ra lệnh cho cấp dưới đi đâu đó, rồi thế là cũng có một vài người dưới quyền hy sinh một cách vô ích. Chắc là Richmon cũng chệt trong trường hợp như vậy.

Bây giờ đến Blô. Mâyơ ngập ngừng. – Anh này thì chúng ta biết rõ bởi anh đã từng phục vụ nhiều năm trong ngành cảnh sát.

Sếp lại giật mình, thốt lên:

- Blô là một con người mờ ám

- Ngài nghĩ như vậy sao ạ?

- Ý nghĩ đó luôn ám ảnh tôi, nhưng anh ta lẫn như trạch và chúng ta không làm sao hiểu nổi việc làm của anh ta. Tôi dám doan chắc là trong vụ Lendơ anh ta đã lầm. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn không thích gì cái vụ đó. Nhưng chúng ta lại không có bằng chứng để buộc tội anh ta. Tôi đã tin tưởng giao cho Herixt làm vụ này, nhưng anh ấy cũng chẳng tìm được gì. Đối với cá nhân tôi, ý kiến hôm nay của tôi vẫn là lẽ ra chúng ta nên bắt Blô mà khai

thác. Anh ta thực ra là một con người không kiên định và không có cá tính riêng.

Sau một phút suy nghĩ, phó nha cảnh sát hỏi:

- Như vậy là Aidơ Morix chết rồi phải không? Chết bao giờ?

- Điều này tôi nắm được, thưa ngài. Aidơ Morix đã chết đêm mùng 8 tháng 8. Hẳn ta đã uống quá liều thuốc an thần. Và không thể xác định được hẳn tự tử hay là vô ý mà bị chết.

- Cậu có muốn nghe ý kiến của tôi không, Mâyơ. - Sếp hỏi nhỏ.

- Tôi cũng cảm thấy như vậy, thưa ngài.

Sếp nhấn mạnh từng chữ:

- Cái chết của Morix rất đúng lúc và hợp thời cho một người nào đó!

Mâyơ gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ là ngài sẽ nói thế mà.

Sếp đấm tay xuống bàn đánh rầm và kêu lên:

- Quý thật, một vụ ma quý thực thi hay sao, không thể tưởng tượng nổi. Mười con người bị giết trên một hòn đảo trọc, mà chúng ta lại không hề biết ai làm việc đó? Vì sao và làm cách nào?

Mâyơ ho một tiếng rồi nói:

- Cũng không hoàn toàn thế, thưa ngài. Chúng ta cũng có biết nhiều đấy chứ. Chúng ta biết cái kẻ làm việc đó là một người điên. Hẳn có ý nghĩ ngông cuồng là phục vụ sự thật. Hẳn đã thu thập những người đến để giết, toàn là các trường hợp không bị pháp luật trừng trị. Hẳn gọi cho đủ mười người, và cũng chả cần biết họ có đáng tội hay không đáng tội...

Phó nha cảnh sát lại rùng mình. Ông nói:

- Không cần biết ư? Tôi có cảm giác là...

Mâyơ kính cẩn lắng nghe ông nói. Nhưng chợt ông bỏ lửng câu nói, lắc đầu:

- Thôi cậu cứ nói tiếp đi. Bỗng nhiên trong một tích tắc tôi thoáng phát hiện ra điều gì đó. Tôi cứ tưởng đó chính là bí ẩn của câu đó, nhưng mà nó vụt hiện ra rồi lại vụt tắt. Thôi cậu cứ nói tiếp đi.

- Mười con người, như tôi tìm thấy, là mười người đã bị giết. Ai giết họ...

Một kẻ có tên là V.A.Leky đã vạch ra kế hoạch. Việc đầu tiên là phải tập

trung họ ra đảo, cách ly với loài người.

- Quả là một trò phù thủy xuất sắc. Nhưng cũng cần phải giải thích thêm chứ Mâyno.

- Nếu như kẻ giết người không có mặt trên đảo, thì cũng không thể tiến hành phi vụ ấy được. Vậy thì chỉ có một khả năng duy nhất đó là kẻ giết người phải là một trong mười người kia.

Sếp gật gù. Mâyno nói về quan trọng:

- Chúng ta cần phải suy nghĩ nhiều để gỡ rối vụ này. Đầu tiên mọi việc không rối rắm gì cho lắm. Bởi chúng ta có đọc nhật ký của Viora, Brent. Thậm chí Uogrêvo cũng có viết một vài dòng tuy khô khan ngăn gò nhưng có thể hiểu được. Blo cũng viết diễn biến một cách chính xác, anh ta đánh dấu thứ tự chết như sau: Maxton, bà Rôgiơ, Mocerath, Rôgiơ, Brent, Uogrêvo. Còn trong nhật ký của Viora có ghi rõ sau khi thẩm phán Uogrêvo chết thì đêm đó bác sĩ cũng bỏ nhà đi, Blo và Lombord theo sau dò xét. Trong cuốn sổ ghi của Blo cũng có ghi tiếp một dòng: “Emxtroong biến mất”

Đó thưa ngài, sau những điều như vậy, chúng ta cần tính đến tất cả. Theo như tôi xét đoán thì có thể tìm được cách phá án. Ngài còn nhớ bác sĩ Emxtroong bị chết ngạt trong nước. Giả dụ chính Emxtroong là kẻ giết người, thì cái gì ngăn cản ông ta giết nốt những người khác, mà lại đi tự tử lao mình xuống biển chết kẹt vào khe đá? Hay là ông ta định nhảy xuống biển bơi vào đất liền?

Có thể thấy giả thiết ấy không đúng. Còn chúng ta hãy xem xét lại kết luận của bác sĩ pháp y sáng ngày 13 – tháng 8. Cũng chẳng ích gì được nhiều lắm cho chúng ta. Họ chỉ xác định được là những người này đều đã chết khoảng ba mươi sáu giờ, thậm chí còn lâu hơn nữa. Bác sĩ Emxtroong còn bị ngâm trong nước từ tám đến mười giờ trước khi bị sóng đánh lên bờ. Như vậy Emxtroong phải chết vào đêm ngày 10, rạng ngày 11. Để tôi thử đoán nguyên do cái chết xem nhé. Chúng ta tìm thấy ông ta trong tình trạng xác chết nằm trên bờ, xác ông ta lúc trước đã bị kẹt vào giữa khe đá, những mảnh quần áo rách và tóc vương lại ở đó cho chúng ta biết như vậy. Như vậy là xác ông đã nổi vào lúc một giờ sáng ngày 11, sau đó khi bão đã dứt,

thì thủy triều không thể lên tới đó.

Như vậy, có thể rằng Emxtroong chết trước ba người kia, sau khi chết mới bị ngâm trong nước biển. Có điều xác chết không thể trườn lên bờ được. *Có người đã kéo xác Emxtroong lên bờ, chỗ mà thủy triều không lên tới.*

Như vậy, sau khi Emxtroong chết còn lại những ai trên đảo?

- Như vậy còn lại... phải nói chính xác không ạ? Buổi sáng ngày 11, khi Emxtroong “biến mất” (thực ra là đã chết) thì còn lại ba người Lombơd, Blô và Viora. Lombơd bị bắn chết. Xác chết nằm cách xác Emxtroong không xa. Viora treo cổ trong phòng ngủ. Blô nằm ở hiên nhà, anh ta bị khói đã bằng cẩm thạch ném vào đầu. Đây chính là bức tượng có gắn đồng hồ và nó được ném từ cửa sổ một phòng trên gác xuống.

- Cửa sổ phòng ai? – Phó nha cảnh sát hỏi.

Cửa sổ phòng Viora. Thế đây, giờ chúng ta xem xét ba trường hợp. Đầu tiên là Philip Lombơd. Cứ giả thiết chính Lombơd đã ném tảng đá cẩm thạch vào đầu Blô, sau đó lại dụ dỗ ép Viora treo cổ, rồi sau anh ta ra bờ biển và tự vẫn.

Nhưng như vậy thì ai đã lấy đi khẩu súng ấy? chúng ta lại tìm được khẩu súng ở trong nhà, ở trên đầu cầu thang sát cả phòng thẩm phán.

- Trên súng có để lại dấu tay không?

- Có thưa ngài... nhưng lạy chúa...

- Tôi hiểu cậu định nói rằng trước hết cô ta bắn Lombơd, lấy khẩu súng vào nhà, ném tangt đá vào đầu Blô, và sau đó tự treo cổ mình lên...

- Có thể tin là như thế, nếu không có một chi tiết bất ngờ. Trong phòng cô gái có một cái ghế. Trên mặt ghế còn in dấu bùn ở gót giày của cô gái. Như vậy, cô ta phải đứng lên ghế, chui cổ vào thòng lọng. Sau đó đá cái ghế đổ chứ.

Thế mà cái ghế lại không bị đổ. Nó được dựng sát vào tường nghiêm chỉnh như các cái khác. Như vậy sau khi Viora chết vẫn còn lại ... ai đó.

Còn bây giờ tính đến Blô. Không thể nào suy tính rằng Blô bắn Lombơd chết, treo cổ Viora xong lại đi vào nhà tự vút tảng đá xuống đầu mình được. Việc đó khác nào hành động tự năm lấy tóc mình lôi lên?! Như vậy, không thể kết luận Blô làm rồi. Mà anht a cũng không phải thuộc loại người có thể

tự tử hoặc dễ dàng dẫn thân vào cái chết.

- Đúng vậy đấy. - Sếp đồng ý.

- Thế thì phải còn một người nào khác ở trên đảo sau khi mọi người đã chết hết. Người đó đã bay hơi sau khi làm xong việc? Nhưng hẳn đi đâu được? Những người dân chài khẳng định rằng trước khi thuyền cấp cứu đến đảo, ở đảo không có một ai về được đất liền. hay là...

Anh nín bật.

- Mây nở thờ dài lắc đầu. Anh cúi xuống và ngẫm nghĩ xem ai có thể giết bọn họ?

Một ngư dân tên là Emma Giên đã vớt được một cái chai trong đó có một bức thư viết tay. Thư này được gửi đến nha cảnh sát Xcôtlen Yard.

“Tôi đã hiểu từ rất sớm là trong con người tôi luôn luôn chứa đầy mâu thuẫn. Tôi êos một cái thú say mê đầu tiên không gì có thể chữa được, đó là tôi thích vạch ra các kế hoạch phiêu lưu, lãng mạn. Tuổi thơ của tôi luôn luôn trôi qua trong sự hồi hộp mỗi khi đọc các tiểu thuyết phiêu lưu kỳ thú tôi thường bắt chước, cho thư từ quan trọng vào chai, gắn si rồi thả xuống biển. Và bây giờ đây tôi cũng chọn phương pháp đó, tôi viết tất cả lời tự thú vào giấy này, rồi bỏ vào một cái chai, gắn si vào, và tôi thả nó xuống biển. Theo tôi, chỉ có một phần trăm khả năng người ta vớt được cái chai này, và được đọc những lời bộc bạch này, và có như vậy mọi việc mới rõ ràng, dễ hiểu được (phải chăng tôi đã quá tự tin, đề cao khả năng thực hành nhiệm vụ của mình?) Nhưng có lẽ nếu không được đọc cái thư này thì không ai có thể hiểu nổi bức màn bí mật của vụ giết người tập thể ấy.

Từ những khao khát tưởng tượng ly kì ấy trong tôi đã nảy sinh nhiều năng khiếu. Tôi thấy khoái trá y như một kẻ ác tâm mỗi khi tôi tìm ra được một cách gây cho con người ta cái chết. Tôi không sao quên được những thí nghiệm tôi dùng thuốc diệt sâu bọ, côn trùng và ong của tôi ở trong vườn... Thử nhỏ tôi đã luôn luôn nuôi mộng giết người.

Song song tồn tại với ý định ấy, tôi lại còn hiểu một ý rõ rệt - sức mạnh của sự thật. Tôi không bao giờ có ý định giết những người vô tội. Tôi chỉ muốn và nhất thiết vừa phụng sự được sự thật lại vừa thoả mãn ý định giết người. Để đạt được điều đó, theo ý tôi thì ít nhất phải hiểu tâm lý học – vì thế tôi

chọn con đường học luật để trở thành luật sư.

Tôi đã đọc tất cả các truyện phiêu lưu, ly kỳ, trinh thám, tình báo... và tôi luôn luôn suy nghĩ để tìm ra các cách giết người tài tình hơn nữa so với các nhân vật trong truyện và trôi lầy đó làm thú vui giải trí.

Thời gian trôi qua, tôi đã là chánh án toà án, vẫn không ai biết được ý định nung nấu này trong tôi. Làm trong ngành này, tôi cực kỳ thích thú khi nhìn thấy các bị cáo của tôi vật vã, dẫy dựa, kêu xin trước vành móng ngựa, mà nỗi bất hạnh thì cứ đến rất từ từ, chậm rãi. Nói như vậy các vị cũng đừng có quên rằng tôi không thích thú gây đau khổ chết chóc cho những người vô tội. Ít nhất có hai trường hợp được tào án tha bổng, vì theo tôi bị cáo vô tội, tôi đã giải thích, chứng minh cho toà thấy điều đó để tha họ. Nhưng lay chúa, cảnh sát của chúng ta thường rất công bằng và nhanh nhẹn nên đã số những kẻ bị bắt ra trước vành móng ngựa là những kẻ có tội.

Tôi muốn nhắc lại trường hợp của Etuốt Sítơn. Sự hiện diện của hắn ta đã gây ra sự nhầm lẫn rất lớn cho toà, mọi người có cảm tưởng tốt về hắn. Nhưng riêng tôi, tôi lại không lầm, mặc dù các chứng cứ không đủ sức thuyết phục, song dựa vào cách đoán nhận tâm lý và vào các kinh nghiệm nghề nghiệp thì tôi tin rằng hắn ta có tội, đó là đã khéo léo nhẩn tâm giết một gà già, mà bà tai lại tin cậy hắn.

Hiếu và linh cảm được việc đó nên tối tỏ ra kiên quyết khi kết tội và luận tội theo đúng thực chất của hành động. Tôi đã hành động theo sự thật nên tôi không lo ngại lương tâm lên án. Phải nói thật là cả toà đã bị một anh chàng luật sư bào chữa đa cảm thuyết phục, nhưng tôi đã kiên quyết không thay đổi và chứng minh cho họ thấy tôi quyết định đúng.

Một vài năm trở lại đây, tôi cảm thấy mình có nhiều thay đổi, càng ngày nghị lực của tôi lại càng ít đi, tôi lại muốn mình bị xét xử.

Tôi đã say sưa yêu thích (Hãy cho tôi thổ lộ hết) tôi muốn tự mình giết người nhưng tất nhiên phải giết người một cách nghệ thuật và có trí tưởng tượng phong phú. Tôi cảm thấy bắt guộc, bắt buộc phải giết ai đó! Rồi thì mơ ước giết được một lúc nhiều người. Nhưng vụ giết người đó phải ly kỳ không ai có thể tưởng tượng nổi. Tôi đã suy nghĩ kết hợp với óc phán đoán của tôi từ thuở nhỏ.

Tôi muốn giết người... đúng vậy... nhưng...

Tôi lại gặp một trở ngại lớn ngăn cản nguồn cảm hứng của tôi, đấy là tôi không thể giết những người vô tội.

Và tôi tìm ra phương sách tuyệt diệu một cách bất ngờ nhất. Một ngày tôi nói chuyện với một bác sĩ. Đó là một bác sĩ nom vẻ ngoài bình thường. anh ta biết tôi làm ở toà án và kể cho tôi nghe trường hợp kẻ giết người mà pháp luật lại không thể trừng trị được. Đây là một ví dụ qua anh ta kể - Anh ta có một nữ bệnh nhân đã già, bà ta mới chết, mà theo anh ta nguyên nhân cái chết là do hai vợ chồng người hầu của bà già ấy gây ra. Hai vợ chồng được thuê để chăm sóc bà già, và chủ yếu cho bà ta uống thuốc trợ tim mỗi khi cần. Nhưng hai vợ chồng họ đã dùng một phương pháp khéo léo để cho bà chủ chết vì không kịp cấp cứu, mà lại không thể chứng minh được họ có tội. Đấy trong cuộc sống có rất nhiều trường hợp như vậy mà pháp luật phải bó tay.

Và thế là tôi đã biết mình cần phải làm thế nào. Tôi quyết định sẽ tìm cho đủ một bộ sưu tầm những kẻ có tội mà không bị pháp luật trừng trị và tôi sẽ gây ra một chuỗi các vụ giết người.

Hồi còn nhỏ, tôi có đọc một bài về nói về mười người da đen nhỏ. Thế là tôi bỏ ra hai năm để đi tìm mười kẻ phạm tội của riêng mình.

Tôi bí mật đi thu nhặt tin tức, dò hỏi... Tôi cũng không muốn kể nhiều về những công việc mà tôi đã làm, nhưng tôi đi khắp, lân la hỏi chuyện mọi người và tôi đã cho vào bộ "sưu tập" của mình bác sĩ Emxtroong khi tôi ở nhà an dưỡng. Đạo đó, tôi được nghe một người đàn bà rất căm ghét những kẻ nghiện rượu kể câu chuyện về tác hại của rượu, vì những kẻ uống rượu dễ gây ra những bi kịch. Có một nữ y tá đã kể cho bà ta nghe là nhiều năm trước đây, ở một bệnh viện, một bác sĩ mổ đã làm chết bệnh nhân ngay khi đang ở trên bàn mổ chỉ vì ông bác sĩ đó say rượu. Tôi khéo léo hỏi xem nữ y tá đó làm ở bệnh viện nào, và tôi tới đó tìm các số liệu tôi cần. Cũng chẳng khó khăn gì lắm tôi biết được tên bác sĩ Emxtroong, tên bệnh nhân và ngày chết của bà ta.

Còn với tướng Mọcathơ, thì tình cờ tôi ngồi trong câu lạc bộ tán gẫu với một sĩ quan đã về hưu. Và thế là ông ta kể lại những chuyện rất riêng tư

của Mợcathơ và Richmơn. Khi tôi tiếp xúc những người đi chinh chiến ở Châu Phi trở về thì tôi biết được những hành vi của Philip Lombod. Còn câu chuyện của bà Brent và cô hầu bất hạnh của bà thì tôi lại được một người phụ nữ có tuổi kể cho nghe khi bà ta gặp tôi trên đảo Malcôrca. Về Entơni Maxtơn thì cũng có nhiều người lâm vào hoàn cảnh giống anh ta, nhưng tôi chọn anh ta vào bộ sưu tập bởi vì anh hoàn toàn không ân hận, không thấy đau xót cho những đứa trẻ bị chết và tôi cảm thấy cuộc đời anh ta sẽ rất vô nghĩa và anh ta không xứng đáng được sống. Tôi tìm thấy Blô trong một buổi tôi ngồi nói chuyện với các đồng nghiệp của tôi về vụ Lendô. Khi biết anh ta kết tội oan cho Lendô, tôi cho rằng đó là một việc làm nghiêm trọng. Một cảnh sát bảo vệ luật pháp thì phải trung thực. Vậy mà lợi dùng lời thề anh đã báo cáo sai về Lendô.

Cuối cùng tôi tìm được Viora khi tôi đi tàu khách trên biển Thái Bình Dương. Một đêm khuya, trên boong tàu chỉ có tôi và một chàng trai đẹp đáng, trẻ trung tên là Huygô Hemintơn ngồi hút thuốc.

Huygô thật bất hạnh. Anh ta đã cố tìm sự quên lãng trong rượu. Lúc đó anh ta đã ngà ngà say và thấy tin cậy tôi. Thế là cũng chẳng mất công lắm, tôi đã khiến anh ta phải bộc bạch tâm sự. Cho đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ những lời anh ta nói.

- Ông nói đúng, để giết người, không nhất thiết phải cần đến thuốc độc, dao súng... tôi có biết một cô gái, phải nói là tôi quen cô ấy. Trước đây, tôi đã yêu cô ấy đắm say... yêu phát điên lên được... Lạy chúa, nhiều khi tôi cảm thấy như vậy đấy... Quý bắt nó đi, đúng nó là địa ngục. Vậy đấy cô ấy giết người. Vì tôi... tôi không dám tin vào điều đó... ôi đàn bà là qui dữ, mà trong trường hợp này, qui dữ đội lốt một cô gái trẻ trung, xinh đẹp, có học thức... Ai có thể tin cô ta đã làm như vậy? Cô ta mang một đứa trẻ ra biển, cho nó bơi xa và nó đã chết đuối! Ai mà tin được, có người phụ nữ lại như thế cơ chứ?!

- Anh có chắc chắn cô ta chủ tâm không? – tôi hỏi. Anh ta bỗng tỉnh táo nói:

- Hoàn toàn chắc chắn. Tất nhiên những người khác không ai biết cả. Nhưng tôi biết, đúng giây phút tôi nhìn thấy... Sau khi việc đã xảy ra... tôi

mới trở về.. và cô ta cũng hiểu rằng tôi đã biết việc cô ta làm... cô ta chỉ không biết là tôi yêu đứa bé ấy...

Huygô không nói gì thêm nữa, nhưng như thế cũng đã đủ cho tôi tạo dựng lại mọi việc đã qua.

Tôi cần phải sưu tập cho đủ mười tội, và tôi đã tìm thấy Morix, gã Do Thái nham hiểm. Gã là người buôn bán thuốc phiện và chính vì gã mà con gái của một người bạn tôi đã nghiện ma túy. Cô gái đó hai mươi một tuổi và đã tự tử.

Trong khi đi “sưu tầm” những kẻ có tội ấy, tôi đã lập cho mình một kế hoạch và tôi đã tìm đến một bác sĩ và hỏi han nhiều điều về những kiến thức y học. Cũng nhờ có kiến thức ấy mà tôi biết được có những tình trạng hấp hối kéo dài, chậm chạp rồi mới chết.

Và bây giờ, tôi quay trở về đảo Người da đen. Vì muốn thi hành các bản án trên đảo nên tôi phải kiếm một hòn đảo, cũng không khó gì việc đó. Theo lệnh tôi, Morix đã làm phức tạp hoá, thêm dặt những chuyện bí mật, ly kỳ về việc mua đảo Người da đen. Tôi không hề lộ mặt. Sau đó tôi bắt đầu tìm cách thức viết giấy mời lừa cho họ ra đảo, và tôi không bị thất bại trong trường hợp nào cả. Ngày mùng 8 tháng 8 tất cả những người khách của tôi đã đến đảo Người da đen. Tôi cũng lẫn trong đám khách này. Tôi cũng đã tính đến số phận Morix mặc dù hẳn ta không được mời ra đảo. Hẳn ta hay đau đường tiêu hoá. Trước khi rời Luân Đôn, tôi đưa cho hẳn một gói thuốc và dặn hẳn phải uống vào buổi tối. Tôi cho rằng đó là một thức thuốc rất hiệu nghiệm đối với việc viêm loét dạ dày. Hẳn cầm lấy thuốc không hề ngại ngùng. Hẳn là một gã bệnh hoạn, tồi tệ, và tôi cũng không phải lo sợ vì hẳn để lại nhật ký ghi chép làm lộ tôi. Hẳn không phải là loại người hay ghi chép.

Tiếp theo, tôi sắp xếp cho người khách trên đảo. Theo tôi, mỗi người phải bị trừng phạt theo từng mức độ. Tôi quyết định những người chết trước là những người có tội nhẹ nhất, bởi vì sẽ tránh cho họ những sự căng thẳng thần kinh, hoặc sợ hãi quá đáng mà muốn giết người, tôi phải tạo ra không khí ấy.

Entoni Maxtơn và bà Rogiơ chết trước tiên, nối tiếp theo nhau và bà Rôgiơ

sẽ chết trong trạng thái ngủ thiếp đi yên lành vĩnh viễn. Tôi cũng công bằng mà đánh giá mức độ phạm tội của từng người một. Ví dụ như đối với Maxtơn, tuy anh ta đã chết hai đứa trẻ, nhưng xét dưới góc độ anh ta sinh ra trong một gia đình giàu có, được nuông chiều thì ắt anh ta sẽ thiếu hẳn đi khoản nhân đạo, lòng thương người khác. Anh ta sống vô đạo đức, ăn chơi và phạm tội một cách hồn nhiên, vô tư.. còn bà Rôgiơ, thì không nghi ngờ gì nữa, bà ta chỉ làm theo sự điều khiển của ông chồng... Hai người tội nhẹ nhất này cần phải được chết trước tiên. Tất nhiên rồi cảnh sát sẽ dễ dàng xác định được họ chết vì gì. Đối với Maxtơn, tôi sử dụng kali xianua, chất độc dùng để chế tạo thuốc trừ sâu, chống gián. Tôi gói theo một gói nhỏ, và khi mọi người đang nháo nhác, sững sốt đi tìm tiếng nói phát ra từ máy quay đĩa thì tôi dễ dàng đổ gói thuốc ấy vào cốc có chút rượu còn lại của Maxtơn.

Tôi cũng cần phải nói chút ít, khi những lời buộc tội phát ra thì tôi đã chú ý nét mặt của tất cả những người khách của tôi và dựa trên những kinh nghiệm nghề nghiệp, dựa trên hiểu biết về tâm lý, tôi không nghi ngờ gì vào tính xác thực trong tội trạng của họ.

Tôi có một bệnh mà thường xuyên tôi phải dùng thuốc ngủ. Nhưng trong thời gian chuẩn bị tôi đã không uống thuốc bác sĩ phát cho mà cất hết đi, dần dần tôi đã có đủ liều thuốc ngủ có thể giết chết người. Khi Rôgiơ lấy cônhắc cho vợ bác ta, thì bác đặt cốc đó lên bàn, và tôi tiến lại gần, khi thấy không ai chú ý tôi trút liều thuốc đó vào cốc cônhắc. Tất nhiên tôi làm việc đó rất dễ dàng bởi vì lúc đó chưa ai nghi ngờ gì cả.

Tướng Mơcathơ cũng chết không đau đớn gì. Ông không hề nghe thấy tiếng chân tôi bước rón rén đến sau lưng. Tất nhiên tôi chỉ cần chọn một thời điểm chính xác để rời cái sân đi một lát mà không ai biết. Tôi đã thành công.

Sau khi Emxtroong, Lombơd và Blô đi khám xét trên đảo, và họ xác định rằng kẻ giết người nằm trong số bảy người còn lại thì lúc đó không khí nghi ngờ lẫn nhau trở nên căng thẳng. Theo kế hoạch tôi phải tìm một “trợ thủ” và tôi đã chọn bác sĩ Emxtroong. Ông ta là một người cả tin, cứ nhìn ông ta thì biết. Và lại ông ta không thể tưởng tượng được một chánh án có địa vị

như tôi mà lại giết người. Ông ta nghi Lombơd và tôi cũng làm như đồng tình với ông ta. Tối bắt đầu hướng ông ta vào những hành động có lợi cho kế hoạch của tôi. Tôi bảo ông ta phải giúp tôi làm một cái bẫy để lừa kẻ giết người lộ mặt. Ông ta đồng ý.

Họ đã lục soát tất cả các phòng nhưng không tìm được gì. Sự việc vẫn cần phải tiếp tục nhanh chóng.

Tôi giết Rôgiơ vào sáng ngày 10 tháng tám. Bác ta đi chế củi nấu nước, trong lúc ác ta cúi xuống châm lửa, không nghe thấy tiếng chân tôi tới gần. Tôi đã lục tìm trong túi áo của bác ta chùm chìa khoá của cả nhà.

Khi phát hiện ra xác chết của Rôgiơ, mọi người ồn ã nhốn nháo, tôi lên lên phòng Lombơd và lấy khẩu súng đi, tôi biết rằng anh ta có mang súng ra đảo – và tôi đã bắt chước của Morix phương pháp khiến con mồi phải đuổi theo mình.

Trong bữa ăn sáng, tôi đã lén đổ nốt một chút thuốc ngủ còn lại vào cốc cà phê của bà Brent, bà ta đưa cốc cho tôi rót cà phê. Thế là khi bà ta ngồi lại một mình trong phòng ăn, tôi lên vào – và người đàn bà đang mê man thì tôi cũng dễ dàng tiêm thuốc độc vào bà ta. Còn con ong vo ve, chẳng qua là một ý thích trẻ thơ của tôi. Tôi muốn làm thế để cho nó giống với các nhân vật trong bài về.

Mọi chuyện xảy ra theo đúng sự tính toán của tôi. Tôi đã trù liệu trước là họ sẽ đi lục soát các phòng. Vì thế khẩu súng đã được tôi cất giấu kỹ và lúc này tôi cũng chẳng còn thuốc độc, chẳng còn thuốc ngủ nữa.

Bây giờ cần đến bác sĩ Emxtroong. Tôi bàn với ông ta rằng tôi sẽ giả vờ bị giết. Điều này sẽ làm cho tên giết người ngạc nhiên và hẳn sẽ lộ mặt. Bác sĩ tin tôi. Nhưng cái chính là khi tôi đã “chết rồi” tôi sẽ dễ bề hành động hơn, và tôi có thể tiếp tục giết nốt họ.

Emxtroong đồng ý với tôi. Và tối hôm đó mọi việc diễn ra thật mỹ mãn. Tôi bôi lên trán một chút chất đỏ, khoác tấm nilong lụa đỏ, đội cuộn len tua trên đầu và nhuộm đỏ một chùm len trước trán: thế là xong. Hai bên tôi đặt hai cây nến, ánh sáng yếu ớt mờ tỏ gây ấn tượng rất mạnh và người duy nhất đến gần tôi là bác sĩ.

Mọi việc đã thành công. Viora rú lên trên gác vì cái rong biển mà tôi đã lén

vào buộc lũng lảng trong phòng cô. Tất cả mọi người đều chạy lên gác, chỉ có tôi ngồi lại sắp xếp vai trò, trong tư thế của người bị giết. Khi họ nhìn thấy tôi, họ thực sự bị tác động. Emxtroong đã đóng vai của mình rất đạt. Họ khiêng tôi lên tầng trên đặt vào phòng tôi từ đó không ai để ý đến tôi nữa, họ còn bận đề phòng nghi ngờ lẫn nhau.

Tôi đã hẹn với bác sĩ là mười giờ bốn năm phút đêm nay hai chúng tôi sẽ gặp nhau ở ngoài nhà. Tôi dẫn ông ta ra rìa đá sau nhà. Tôi bảo rằng đứng ở đó sẽ biết nếu có ai đến gần. Lúc đó bác sĩ hoàn toàn chẳng nghi ngờ gì tôi hết. Lẽ ra ông ta có thể nghi nếu như nghĩ đến câu trong bài về “Con cá hồi đỏ, một người sa vào bẫy...”. Ông ta đã đặt chân vào bẫy của tôi rất tuyệt.

Thật quá ư dễ dàng. Tôi dừng lại bên bờ đá và cúi xuống nhòm dưới nước sâu, tôi nói: “Ông hãy nhìn xem này, ở dưới đó không chỉ có một cái miệng hang đâu. Ông ta cúi xuống nhìn và thế là bất ngờ tôi đẩy ông at xuống mặt biển sóng dữ. Tôi lại rón rén trở về và lúc này tôi có chủ ý, bước chân rõ hơn, Blô nghe thấy tiếng chân tôi. Tôi vào phòng Emxtroong một lúc rồi lại đi ra. Tôi cố ý gây tiếng sột soạt rón rén để cho Blô vô tình nghe được. Khi xuống dưới cầu thang, tôi mở cửa bước ra ngoài cổng và thế là họ cho rằng có người ra ngoài.

Tôi đợi bên ngoài một lát cho họ đi ra, rồi lại vòng vào nhà và đập vỡ cửa kính ở phòng ăn mà trước đó tôi đã mở sẵn. Sau đó, tôi lại đóng cửa rồi lên phòng mình và lại chui vào giường đắp vải trải giường lên như người chết. Tôi suy tính rằng, họ sẽ đi lục soát các phòng trong nhà và chắc chắn họ sẽ không nhìn kĩ các xác chết, nhiều nhất là họ lật một góc vải phủ mặt lên để xem liệu bác sĩ Emxtroong có đánh tráo các xác chết không thôi. Mọi việc xảy ra đúng như vậy.

Tôi quên chưa nói rằng tôi đã gửi trả lại Lombơd khẩu súng. Nếu trong trường hợp có ai đó tò mò muốn biết tôi cất khẩu súng vào đâu thì tôi xin nói rằng trong kho thực phẩm có một hộp đồ hộp khá to, tôi đã khoét nó ra, đổ ruột đi rồi cho khẩu súng vào. Tôi để mặt bị khoét xuống dưới dán băng dính vào. Tôi cũng đã tính đến chuyện người ta lục soát trong kho thực phẩm, tất nhiên cái hộp đó nom nguyên vẹn như chưa ai từng động đến.

Và bây giờ họ chỉ có ba người, họ sợ lẫn nhau, họ nghi ngờ lẫn nhau – Và một trong ba người đó lại có súng. Từ trong nhà tôi nhìn họ qua cửa sổ. Khi tôi thấy Blô trở về nhà một mình, tôi đã ném cái tượng cẩm thạch hình con gấu xuống kết thúc đời Blô...

Qua cửa sổ tôi thấy Viora bắn Lombơd. Cô ta khá thật, táo bạo và liều lĩnh. Tôi liệt cô ta vào loại con mồi cao thủ nhất, thậm chí hơn cả Lombơd. Lúc đó, tôi sang phòng Viora và dàn dựng cảnh chết cho cô ta...

Đây là một thí nghiệm về tâm lý... Sau khi giết người con người ta sẽ có những hành động thiếu suy nghĩ vì căng thẳng và lương tâm dày vò. Vài phút trước, họ vừa giết người thì ngay sau đó liệu họ có cảm giác chán đời, không thiết sống, sẵn sàng chết không? Tôi thí nghiệm và tôi đã thành công. Viora đã tự thò cổ vào thòng lọng, đã đổ ghế ngay trước mắt tôi, lúc đó tôi đang nấp trong tủ quần áo.

Và bây giờ là cái việc dọn dẹp, tôi bước ra dựng chiếc ghế đổ vào sát tường. Tôi đi tìm súng, và tôi đã thấy nó rơi ở đầu cầu thang nơi cô gái thả nó xuống. Tôi cẩn thận cầm lên và lót tay để không có dấu vân tay tôi ở trên súng.

Và bây giờ?

Tôi sắp kết thúc bức thư, và cho vào chai, gắn si, thả xuống biển.

Vì sao?

Đúng, vì sao tôi ại có ý định cho mọi người biết rõ những hành động bí ẩn của tôi kia chứ?

Tôi lại còn muốn mọi người phải biết tôi khéo léo và nghệ thuật, tâm lý đến đâu chứ...

Tất nhiên tôi có thể im lặng, và bí mật của những cái chết này sẽ vĩnh viễn theo tôi. Tất nhiên cánh sát chỉ có thể hiểu được những điều mà tôi cố tình cho họ hiểu. Nhưng tôi lại muốn những điều sau: Cảnh sát phải biết rằng Sitơn là kẻ có tội và nếu hắn không bị toà án trừng trị thì tôi cũng sẽ trừng trị hắn như mười người kia.

Điều thứ hai tôi muốn nói rõ là về con mồi thứ bảy của tôi. Thực ra Emxtroong đã tự mình đút đầu vào cái bẫy mà không chịu suy nghĩ chút ít về những câu trong bài về. Cũng phải thôi, ông ta chỉ tin mỗi mình tôi.

Điều thứ ba là tôi đã chết thế nào: trên trán tôi đúng là có một vết đạn thật, vết đạn bằng đồng xu.

Trước khi tôi kết thúc thư, tôi sẽ giải thích điều này. Tôi lên phòng mình nằm vào giường. Dưới nệm giường, tôi có cài một cái móc sắt nhỏ dài mà cả cơ thể tôi nằm đè ngang nó. Cái móc dây cao su được buộc vào quả đấm cửa. Như vậy sợi dây sẽ chạy căng như dây cung qua trước mắt tôi. Đúng trước trán tôi, tôi quần khẩu súng vào đó, tất nhiên không buộc chặt.

Tay tôi quấn một vòng khăn mùi xoa để nắm tay vào súng. Tôi bóp cò, cánh tay tôi thông xuống, khăn mùi xoa rơi xuống cạnh người tôi. Khẩu súng bật ra khỏi tay văng xuống sàn. Đầu tôi vật xuống gối, cái móc ở dưới đệm (thò tí đầu ra ngoài giường) sẽ nhả đầu cao su đen ra, đầu dây đó sẽ nằm hờ hững ở cạnh cửa một cách ngẫu nhiên, vô tội, không ai nghi ngờ gì.

Đấy, mọi người sẽ tìm thấy tôi đang nằm trên giường với một vết đạn trên trán chính xác như các “con mồi” của tôi đã tả trong nhật kí. Tất nhiên nếu các bác sĩ pháp y ra đảo kiểm tra, họ cũng không thể kết luận chính xác tôi vào lúc nào.

Nếu mặt biển lặng gió thì người ta có thể chất những người chết lên thuyền trở về đất liền.

Mười cái chết bí ẩn mà không ai hiểu nổi trên đảo Người da đen nếu không bắt được bức thư này.

Lorơnxơ Uogrêvơ”

Hết

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vũ.

Sưu tầm: CTT

Nguồn: Nhà xuất bản :Công An Nhân Dân -

Nguồn:thuvienEbook.com

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 3 tháng 2 năm 2009